24

SERIE NOUA

ENIGMA

Robert King

ȘARPELE ALBASTRU

ROBERT KING

ŞARPELE ALBASTRU

Traducere de NICOLAE CONSTANTINESCU

Colecţia Enigma, nr. 24
Editura Z,

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta de: GH. BALTOC
ISBN: 973–9127–17–7

ÎNTÂMPLĂRILE DIN ACEST ROMAN SE BAZEAZĂ PE ELEMENTE ABSOLUT AUTENTICE, CULESE DIN VESTITELE DOSARE ROZ *ALE POLIŢIEI JUDICIARE.*

PROLOG

De câteva secunde, tobele, cimbalele şi gongurile se întrerupseseră brusc. În sala cufundată în întuneric nu pâlpâiau decât luminiţele de la lămpile aşezate pe fiecare masă.

Deodată se aprinse un proiector, extrăgând din întuneric corpul palid şi gol al unei tinere femei ce stătea în picioare pe podiumul central.

— E Stili, şopti Van Heist însoţitorilor săi. Acum să vedeţi!

Erau patru, aliniaţi de-a lungul barului, în partea cea mai întunecoasă a sălii. Patru bărbaţi cum nu se poate mai diferiţi. Van Heist era un olandez gras, Albiri Moroi, zis Roberto, un francez din Paris care se îmbrăca la Londra, Paul Callari, căruia i se mai zicea şi „Marsiliezul", şi Li-Tyang, un cantonez, patronul localului *APHRODITE CLUB,* un *live-show* dintre cele mai frecventate din Oude Zijds Achterburgwal, celebrul cartier fierbinte al Amsterdamului, unde sex-shop-urile, cinematografele şi teatrele porno se succedau fără întrerupere.

Mai adineauri, în timp ce sala de *APHRODITE CLUB* se umplea pentru prima „şedinţă" a serii, barmanul, un bărbat scund cu părul atât de spălăcit încât părea decolorat, pusese în faţa fiecăruia dintre ei un pahar cu băutură. Niciunul nu se atinsese însă de pahar. Aceşti patru domni, aflaţi împreună doar din cauza activităţii lor comune – exploatarea viciului în formele lui cele mai variate – nu veniseră acolo să bea, să se distreze sau să-şi potolească curiozitatea lascivă, ci să discute afaceri.

Numai Van Heist, garantul localului şi înlocuitorul obişnuit al lui Li-Tyang, insistase ca ceilalţi sa asiste la spectacolul pe care el îl cunoştea pe de rost iar ceilalţi, din motive diferite, sfârşiseră prin a accepta.

Semnalul unui cimbal răsună agresiv şi prelung. Apoi, în liniştea care se lăsase din nou, se auzi o melodie plăpândă de flaut, discretă şi uşoară, dar atât de, „acidă" încât agasa dinţii.

— Da, repetă Van Heist. O să aveţi ce vedea.

Un murmur de nerăbdare se ridică din rândul publicului, în timp ce pe podiumul matlasat, Stili, foarte domol, se ondula în ritmul melodiei sacre.

Era o asiatică foarte tânără, scundă şi delicată, cu nişte sâni mici cu sfârcurile ridicate, un pântece plat, coapse lungi şi un pubis umflat, total depilat. Părul negru îi încadra faţa triunghiulară cu ochi nepăsători

Din umbră ţâşni fasciculul unui al doilea proiector. Din rândurile asistenţei se auzi un murmur prelung, întrerupt de strigătele slabe ale

femeilor.

Dinspre tavanul rămas în întuneric, cobora încet, ondulându-se sacadat, un piton regal, splendid pătat cu ocru şi bun.

Tânăra femeie întinse braţele. Reptila îşi ridică capul şi păru că ezită. Tânăra o prinse cu amândouă mâinile şi o trase spre ceafă.

Şarpele se lăsă dintr-odată peste ea, făcând-o să se încovoaie sub greutatea lui. Dar coada animalului începuse deja să se înfăşoare, înlănţuind-o.

Flautul îşi continua melopeea sfredelitoare – trei note, mereu aceleaşi, la limita suportabilului. Stili, arcuită spre spate cu o legănare ritmată a întregului corp, părea că dansează cu pitonul, al cărui cap ridicat se balansa în faţa ochilor ei.

Încet, tânără femeie se lăsă treptat pe vine. Printre spectatorii din faţă se auzi un murmur. Podiumul începu să se rotească foarte uşor, astfel încât toată lumea să-i poată vedea în întregime feminitatea exibată impudic, umedă şi trandafirie ca o scoică atunci scoasă din mare.

Şarpele se încolăcise complet în jurul ei, cuprinzându-i talia într-o strânsoare monstruoasă, iar lumina proiectorului făcea să-i scânteieze inelele marmorate cu plăcuţe din aur.

Glasul sur al unei tamburine însoţea acum stridenţa enervantă a flautului. Două chelneriţe cu rochii lungi, chinezeşti, strâns închise la gât dar despicate până la talie, treceau în tăcere printre mese cu un alt rând de băutură.

Pe podiumul pivotant, Stili, cu faţa extatică, lăsa mica limbă vibratilă a şarpelui să-i mângâie cu dragoste sfârcurile sânilor, apoi obrajii şi pleoapele.

Aţâţată, o femeie lăsă să-i scape un suspin în tăcerea care se lăsase brusc.

Stili îşi strecură uşor degetele în jurul capului prelung al animalului, apoi îl făcu să-i pătrundă în întregime în gură, aspirându-l cu buzele rotunjite.

În fundul sălii, lângă bar, congestionat la faţă, Van Heist tuşi uşor.

— Acum… şopti el. Acum e cel mai frumos.

Stili scoase în sfârşit capul şarpelui din gură şi se culcă pe spate, cu coapsele uşor desfăcute. Apucă coada tremurătoare a animalului şi şi-o introduse în sex, făcând-o să se mişte înainte şi înapoi cu un gâfâit ritmat.

Albin Morel, cunoscut aici cu porecla de Roberto, se uită la cadranul luminos al ceasului de la mână.

Li-Tyang, care stătea lângă el. Îi remarcă gestul şi îşi întoarse spre musafir faţa sa palidă, veşnic zâmbitoare:

— Nu vrei să vezi urmarea? zise el pe un ton şuierat. După aceea va veni o altă fată şi doi bărbaţi… (îşi înăbuşi un mic râs

necuviincios.) Şi mai e şi un câine… un câine foarte mare. Aici oamenilor le place mult… câine mare…

Roberto dădu din umeri fără să lase să se vadă nimic din dezgustul profund pe care îl avea pentru acest gen de exhibiţii.

— Aşa ceva se face şi la noi, zise el. Şi nu de ieri, de azi.

Chinezul zâmbea întruna.

— Cum doreşti, cum doreşti… Acum putem merge în birou…

Făcu un semn barmanului albinos care se duse să deschidă o uşă aproape imposibil de observat în catifeaua care acoperea peretele.

— Pe aici, domnilor, vă rog, murmură Li-Tyang. Pe aici.

Unul câte unul, cei patru bărbaţi părăsiră în tăcere sala.

*

* *

Claudius Haasen închise încet uşa capitonată cu catifea neagră, apoi goli cele patru pahare abandonate într-un recipient special, evitând să lovească tejgheaua. De trei luni de când comisarul special Van Zwendel, de la brigada Străini şi Imigraţie a Poliţiei regale olandeze, îl însărcinase pe el, inspector clasa a doua, căsătorit, tată de familie şi bun presbiterian, să ocupe acest loc de barman la *APHRODITE CLUB,* învăţase cât de mult detestau clienţii să fie deranjaţi de cel mai mic zgomot în timpul contemplării lor morocănoase.

Gemetele ascuţite ale fetei de pe podium, care mima de ceva timp extazul cel mai disperat, îl făcură să tresară de ruşine. Era oare cu putinţă ca Dumnezeu să fi făcut acest gen de creaţie după imaginea lui divină? Devenise oare Amsterdamul un Babilon, un oraş pierdut, pradă orgiei şi unor moravuri în afara naturii?

Acel şarpe, acel animal scârbos, instrument al lubricităţii, era însăşi imaginea diavolului… a demonului din Biblie… Claudius Haasen suspină. Ce putea el, o modestă mână de ţărână, altceva decât să-şi facă meseria cu conştiinciozitate şi să-şi îndeplinească cât mai bine misiunea pe care o primise de la superiorul său?

Numai că, în ciuda aparenţei anodine, misiunea nu era deloc simplă. Trebuia să strângă cât mai multe elemente despre activităţile clandestine ale lui Li-Tyang, pe care comisarul îl considera ca fiind în Olanda veriga principală a unei mari reţele care introducea în Europa emigranţi asiatici, bărbaţi sau femei, ca să-i arunce după aceea în ghearele prostituţiei. La Amsterdam, restaurantele indoneziene, amintire a puterii coloniale olandeze, mişunau deja de astfel de indivizi.

Numeroase localuri – fie că era vorba de „erotik centers”, de „agenţii de contact”, de cluburi de masaj, de baruri „vesele”, de cabarete sau de *live-shows* – foloseau un mare număr de „personal

galben” pe care poliţia nu reuşea să-l ţină sub control. Natural că o astfel de proliferare nu se datora hazardului şi se subînţelege o influenţă exclusivă a lumii viciului, cu corolarul ei de trafic de influenţă, de presiuni şi de intimidări…

Dar Ly-Tyang era o vulpe bătrână, şi Claudius Haasen nu reuşise încă să-l prindă cu nimic… Totuşi, era posibil ca mica reuniune din seara aceea, care grupa câţiva din marii „boşi” ai profesiei, să ducă la unele descoperiri…

Claudius aşa spera.

Toba, gongurile şi cimbalele îşi reluaseră hărmălaia. Prima parte a spectacolului se terminase. Claudius Haasen alinie pe bar vreo treizeci de pahare, le umplu pe jumătate cu cuburi de gheaţă, completându-le apoi cu o doză modestă de whisky prost, şi ieftin. În timpul pauzelor scurte „fetele serveau din nou băutură la mese şi trebuia ca totul să fie pregătit…

Claudius puse sticlele goale sub tejghea, se ridică şi tresări. În faţa barului stătea Angelo, un italian mic de statură, cu faţa osoasă şi o privire de ucigaş, care de două săptămâni nu-l mai părăsea pe patronul Li-Tyang.

Probabil că fusese ascuns pe undeva prin sală. Claudius Haasen nu-l auzise apropiindu-se. Nu-l auzea niciodată pe Angelo când se apropia, căci italianul se deplasa mai uşor decât o pisică.

— Toarnă-mi un păhărel, îi zise Angelo.

Haasen îi împinse în faţă unul din paharele umplute, dar italianul îl fixă imediat cu ochii lui strălucitori.

— Mă iei drept un tolomac? D’ăla bun şi fără gheaţă

Fără să răspundă, poliţistul-barman umplu un pahar cu McCallan şi începu să lustruiască un vas pentru prepararea cocteilului, de care nu avea însă nicio nevoie.

Bărbatul acela îl neliniştea. Brigada îi trimisese antecedentele. Angelo Tirona nu avusese niciodată de-a face cu justiţia olandeză şi era rezident legal în ţara respectivă. Numai că făcuse închisoare în Franţa şi era bănuit că asasinase două persoane în Germania şi cel puţin trei în Italia.

De câteva zile Claudius Haasen avea impresia că Angelo îl supraveghea. Acum i se părea ca italianul se uita prea fix la cutia metalică din spatele barului unde se aflau toate conexiunile instalaţiei electrice a localului.

Cu siguranţă că era numai o părere, dar poliţistului nu-i prea plăcea. Bineînţeles, nu exista niciun motiv ca italianul să-şi închipuie că ascunsese acolo, printre cabluri, întrerupătoare şi relee, mica lui instalaţie personală…

Specialist în electronică, inspectorul Haasen băgase imediat de seamă că localul, barul şi biroul personal al lui Li-Tyang erau

împânzite cu microfoane, ale căror circuite mergeau spre un aparat de înregistrare perfecţionat, instalat într-o încăpere de la subsol şi a cărei cheie nu o deţinea decât proprietarul. Claudius reuşise să repereze sub podea sistemul central de racordare şi branşase acolo circuitul pirat, legat la un magnetofon cu o mare autonomie, care se declanşa la impulsurile sonore ale liniei principale.

La trei dimineaţa, ora închiderii localului, Claudius punea pe trotuar pubelele pline cu sticle goale. Şi profita de acest lucru ca să plaseze şi caseta înregistrată, pe care o strecura într-o sticlă de plastic portocalie, foarte uşor de recunoscut de colegul care venea puţin după aceea s-o ridice.

Până acum, acest sistem ingenios nu captase decât conversaţii comerciale normale şi câteva convorbiri telefonice în chineză, la care secţia de traduceri încă mai lucra şi acum.

Angelo Tirone îşi terminase paharul şi stătea acolo nemişcat, cu faţa la bar, în timp ce chelneriţele, asemenea unor fantome de mătase neagră, veneau să-şi încarce tăvile. Spectatorii din sală erau tăcuţi, aşteptând cu o nerăbdare febrilă reluarea programului.

Pentru prima dată Claudius Haasen dorea reluarea cât mai repede a programului, căci privirea fixă a italianului îl stingherea.

Arătă cu bărbia spre paharul gol:

— Mai doriţi unul? propuse el pentru a rupe tăcerea care devenea apăsătoare.

Angelo scutură din cap.

— Nu.

În clipa aceea luminile se stinseră şi se auziră câteva acorduri de harpă. Italianul se întoarse la locul lui la fel de tăcut după cum venise.

— De s-ar termina mai repede toate astea… murmură inspectorul Claudius Haasen suspinând adânc.

„Toate astea” se terminară pentru el marţea următoare…

Ca de obicei, Claudius Haasen îşi făcuse ordine la bar şi dusese sticlele goale la pubelele de pe trotuar. Nu mai strecurase şi punga de plastic portocalie. Cu o zi înainte scosese din cutia electrică magnetofonul ascuns acolo, dar nu putuse demonta instalaţia din subsol. Îi dăduseră un ajutor de barman, un asiatic, care se ocupa de aprovizionare, şi Claudius nu mai avea nici un motiv să coboare în pivniţă.

Era trecut de trei dimineaţa când se urcase pe bicicletă pentru a se întoarce acasă, undeva pe lângă Prinsengracht. Ceaţa aproape se dispersase şi se anunţa o noapte călduţă. Traficul era extrem de scăzut la ora aceea iar străzile arătau pustii.

În douăzeci de minute ajunse la locuinţa sa, situată la limita cartierelor moderne, lângă canalul, de centură.

Ca în fiecare *noapte,* intră în curtea plină de flori şi se duse să-şi lase bicicleta în garajul de la subsol. În zori lumina nu funcţiona şi Claudius Haasen ezită câteva secunde clipind de mai multe ori.

De aceea abia dacă zări silueta care îi apăru în faţă pe neaşteptate. Totuşi înregistră un şuierat uşor urmat de un zgomot slab de sticlă spartă. Au fost ultimile lucruri de pe lumea aceasta de care şi-a mai dat seama.

Îl învălui un nor sufocant. Vru să strige, dar niciun sunet nu-i ieşi printre buze. Se prăbuşi fără să scoată un geamăt şi din nări i se prelingea un firişor de sânge.

Angelo Tirone trecu peste cadavru fără cea mai mică emoţie, traversă curtea şi se întoarse liniştit la maşina parcată trei blocuri mai departe. În drum se descotorosi de tubul pe care îl avea în mână – un tub metalic doar cu foarte puţin mai mare decât ambalajul unui trabuc – aruncându-l într-o gură de canal. Apoi, înainte de a demara, respiră vaporii-dintr-un mic inhalator de buzunar.

Adineauri îşi ţinuse respiraţia şi nu risca mare lucru. Dar era mai bine să fie prudent…

*

* *

Acum era un alt barman în spatele tejghelei mici de acaju de la *APHRODITE CLUB.* Un asiatic. Sala era plină ca în toate serile. Puteai să vezi mai ales bărbaţi, dar şi femei care îşi lăsau blana de vizon la garderobă.

O lumină albăstruie se revărsa asupra podiumului încă gol. Peste câteva clipe va începe a doua parte a spectacolului. O fată, doi băieţi, un câine… în acel cartier al Amsterdamului – acest oraş cu două feţe, esenţialmente burghez şi în acelaşi timp capitală europeană a drogului, a pornografiei, a depravării, a sodomiei – zeci de astfel de localuri prezentau spectacole asemănătoare. Se făcea noapte. Pe vechile străzi, unde Rembrandt şi-a plimbat poate paşii şi fantasmele, prostituatele îşi aşteaptă clienţii la ferestre, tricotând sau citind. În cluburile de „gay", homosexualii dansau între ei cu o seriozitate grotescă, după ce plăteau intrarea de şase florini. Pe Dam, chiar lângă Palatul Regal, drogaţii se lăfăiau întinşi pe jos, ca nişte deşeuri pe care niciun măturător n-ar îndrăzni să le strângă. În port, în faţa localurilor pentru marinari, o bătrână agita un clopoţel şi psalmodiază cu o voce ascuţită: „Dumnezeu vă vede… Dumnezeu vă vede…"

Era primăvară.

*

* *

Exact zece zile mai târziu, într-un birou confortabil de la Quai des

Orfevres, ale cărui ferestre dădeau spre frunzişul tânăr şi fraged al copacilor din piaţa Dauphine, comisarul divizionar Paul Charpin termina lectura unui raport trimis de secţia Interpolului. Un moment rămase nemişcat, cu sprâncenele încruntate, sugându-şi pipa goală, cu un şuierat dezagreabil. Apoi ridică capul.

Era un bărbat masiv, între două vârste – mai aproape de a doua – cu un cap mare ca de buldog, cu un ten bronzat, o mustaţă căruntă şi ochii atenţi ai cuiva care, de multă vreme, nu-şi mai face iluzii nici despre lume, nici despre contemporanii săi. Poate că într-o oarecare măsură era de vină şi postul lui de „mare patron" al Poliţiei de Moravuri.

După un moment de gândire luă iar în mână telegrama albastră ce însoţea dosarul şi reciti adresa:

„Serviciul de Comunicări. 15 aprilie, orele zece şi un sfert.

Interpol Amsterdam către Interpol Paris. Aviz de cercetare şi cerere de supliment de anchetă…"

La prima vedere nu era decât o hârtie oficială, ca multe altele care îi treceau zilnic prin mână, şi totuşi comisarul divizionar Paul Charpin presimţea că o mare avalanşă de buclucuri îi va cădea pe cap peste puţină vreme. Evident, se putea înşela, dar…

Ridică receptorul telefonului de interior şi apăsă un buton de claviatură.

— Pierre? Aici e Charpin. Poţi să vii imedit? Şi dacă Gribovici, e acolo, poţi să-l iei cu tine!

Comisarul principal Pierre Griffon, un tip de cincizeci de ani, tare ca stânca, – conducea, în cadrul Poliţiei de Moravuri, un mic serviciu aproape autonom destinat rezolvării discrete şi rapide a unor afaceri spinoase – aşeză domol receptorul în furcă.

— Gribo! strigă el spre unul din separeurile în care era împărţită încăperea pusă la dispoziţia sa de administraţie. Gribo! Vrea să te vadă Divizionarul… Pune-ţi pe recepţie micile celule cenuşii!

Cel interpelat ţâşni din „vizuina" lui ca un arc. Era un om scund, cu fruntea lată şi părăsită de păr, al cărui nas lung de tapir era constant „călărit" de nişte ochelari de miop cu lentile groase. În ciuda acestui fizic cel puţin ingrat, inspectorul Alex Gribovici era unul din cele mai bune elemente ale acelui „comando special" condus de Pierre Griffon. Gribo se dovedea neîntrecut când trebuia să meşterească ceva şi era dotat cu o memorie uluitoare care făcea din el un adevărat fişier viu.

— Ce s-a întâmplat, şefule? întrebă el.

Pierre Griffon nu trecuse niciodată drept un model de amabilitate dar, de când se hotărâse să fumeze mai puţin, caracterul lui, şi aşa dificil, nu mai dăduse niciun semn de ameliorare.

— De unde vrei să ştiu! O să vezi şi tu aşa cum o să văd şi eu!

bombăni el.

Paul Charpin, care îi aştepta în uşa biroului, le strânse mâna cu căldură.

— Îmi pare bine să vă văd pe amândoi, zise el. Tocmai am primit o sinteză de la Interpolul din Amsterdam prin Interpolul francez, şi cred că foarte curând o să avem *o* grămadă de treabă…

Bătu uşor cu palma dosarul de pe birou şi continuă:

— Aşezaţi-vă, să vă spun cum stau lucrurile… De fapt, totul începe cu chinezii…

— Chinezii? îl întrerupse Griffon.

— Asiaticii, dacă preferi aşa. Nu e pentru nimeni un secret că de câţiva ani buni Europa occidentală este ţinta unui important curent de emigraţie asiatică. Numai în Franţa sunt între cincisprezece şi douăzeci de mii de chinezi veniţi nu se ştie de unde, dar care şi-au obţinut viza franceză la Hong Kong. Aşa că nimeni nu ştie exact cu ce se ocupă. La Amsterdam, autorităţile au fost alarmate de acest fenomen după ce au remarcat proliferarea prostituatelor şi homosexualilor asiatici. Olandezii au ajuns la concluzia că probabil există o nouă filieră de imigraţie clandestină foarte bine organizată.

— Exact, interveni Griffon. Am citit o notă a ministrului în această privinţă. Numai că la noi aceşti galbeni nu…

Paul Charpin făcu un gest.

— Deocamdată, Pierre, căci ai să vezi urmarea. Inspectorii din brigada olandeză de imigraţie au pus sub supraveghere în ultima vreme un chinez important, pe nume Li-Tyang, proprietarul mai multor localuri specializate din cartierul fierbine al Amsterdamului. Au instalat un sistem de ascultare şi au avut norocul să dea peste ceva interesant.

— Ce anume?

— Nici mai mult nici mai puţin decât o reuniune la care au luat parte doi „boşi” ai lumii interlope. Paul Callari, zis Marsiliezul, care controlează aproape toată prostituţia de pe Coasta de Azur, şi Albin Morel, mai cunoscut sub numele de Roberto.

Griffon tresări.

— Roberto! A trecut ceva timp de când nu s-a mai auzit de el. Dar, după câte ştiu, nu s-a băgat niciodată în, prostituţie.

Albin Morel, fost sergent paraşutist, dezertor după puciul de la Alger, nu avea reputația unei lichele ca ceilalți. Refugiat mai întâi în Spania, Morel trecuse după aceea în Italia unde organizase, aproape în mod militar, jefuirea caselor de bani ale unor bănci, fără ca cineva să-i poată dovedi vreodată în întregime vinovăția. După aceea, trăise în Germania unde fusese arestat, evadase, se întorsese în Franța, fusese din nou arestat, apoi eliberat în urma unei hotărâri care îl scotea de sub urmărirea justiției… Şi serialul continua, mereu jalonat cu

„achitări din lipsă de probe” sau „neurmărire în justiție”. Lumea interlopă îl considera un „om cu greutate”, iar poliția o „oaie neagră”.

Gribovici, care încă nu spusese nimic, tuşi uşor.

— Roberto nu se ocupă de prostituţie, zise el, dar e prieten cu fraţii Zanum. S-au cunoscut în Spania. S-ar părea că a devenit „consilierul” lor, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Comisarul Griffon dădu din cap. Fraţii Zanum, o familie repatriată din Algeria, reuşise, de câţiva ani, să tragă foloase de pe urma şantajului şi a intimidării în majoritatea hotelurilor şi barurilor dubioase, a caselor de rendez-vous şi cluburilor de întâlnire din centrul Parisului, în ultima vreme umbla vorba că în sfera lor intraseră şi câteva hanuri înalt specializate de la periferie. Erau temuţi în lumea interlopă şi li se zicea „împăraţii curvelor”.

Cu ochelarii ridicaţi pe frunte, Paul Charpin îşi reluă expunerea:

— După părerea poliţiei olandeze, şi pentru asta ne previn, Li-Tyang le-a propus celor doi francezi o asociere. Se oferă să le furnizeze un personal asiatic specializat în toate formele de prostituţie. Nu cere decât un procentaj minim şi, pe de altă parte, se angajează să înapoieze o parte din beneficiul localurilor pe care grupul lui le-ar putea deschide pe teritoriul nostru. Nu cere în schimb decât o acoperire oficială în faţa autorităţilor, adică prostituţia recunoscută ca meserie, pentru a obţine vizele de intrare ale „personalului” şi o modestă contribuţie la cheltuielile de călătorie. Natural, după părerea olandezilor, Marsiliezul şi Roberto ar fi acceptat…

Pierre Griffon ascultase cu multă atenţie.

— Mda! zise el cu sprâncenele încruntate. Ar trebui să ne aşteptăm la debarcarea unui întreg contingent de târfe asiatice, lucrând cu preţ redus, ceea ce va duce la o creştere şi mai mare a beneficiilor acestor domni.

Charpin îl aprobă clătinând din cap.

— Şi ăsta nu e decât un aspect al problemei. Cum „micii patroni” şi câteva grupări puternice, precum lyonezii şi corsicanii, par a fi fost lăsaţi în afara combinaţiei, în mod logic se poate conta pe o reacţie din partea lor. De aici, riscul unei noi înfruntări între bandele rivale, ca războiul pe care l-am cunoscut în anii şaizeci.

Charpin părea copleşit de această perspectivă, şi vorbele lui Gribovici nu-l înseninară deloc:

— Într-un fel, remarcă tânărul, situaţia este aproape asemănătoare cu cea creată de organizaţia lui Von Aren, atunci când a vrut să controleze piaţa viciului în Franţa. Pentru că, nu-i aşa, odată intraţi în circuit chinezii…

Charpin ridică braţul.

— Nu vorbi de o nenorocire, mai ales că n-am terminat. Interpolul din Amsterdam ni-l semnalează în anturajul lui Li-Tyang pe un nume

Angelo Tirone. De origine italiană dar născut în Franţa. După părerea lor, acest tip ar fi un soi de ucigaş internaţional, lucrând cu „contract” pentru diferite bande sau pentru persoane particulare. În felul acesta ar fi operat în Italia şi Germania. Ne cer să facem cercetări în privinţa lui.

Gribovici îşi luase aerul lui inspirat:

— Tirone… Tirone:.. Ia staţi, zise el cu o voce care prevestea ceva interesant. Ar trebui să verific în „catastif”, dar cred că acest tip a fost condamnat în Franţa acum câţiva ani. Dar nu prea mai ştiu pentru ce…

— Lasă. Îl întrerupse Griffon, nu e nevoie să te dai iar mare. O să cauţi şi o să-mi aduci o notă în dublu exemplar.

Se întoarse spre superiorul său.

— Gata, Paul, s-a terminat?

— Ba nu, răspunse Charpin cu un accent aproape comic. A rămas lucrul cel mai grav, mai ales pentru olandezi. Inspectorul care avea misiunea să-l supravegheze pe Li-Tyang, un anume Claudius Haasen, a decedat brusc în împrejurări bizare.

— Asasinat! exclamă Griffon.

— La prima vedere, nu. Un accident cardiac. În fiecare zi, spre dimineaţă, Haasen se întorcea la el acasă cu bicicleta. În urmă cu trei nopţi s-a dus să-şi pună bicicleta în garaj şi s-a prăbuşit la pământ. Nevasta lui a dat peste el câteva ore mai târziu. Era mort…

— Autopsia? întrebă Griffon.

Charpin dădu din umeri.

— Nimic revelator. „Atermatoză accentuată a arterelor coronariene”, au diagnosticat medicii. Dar cum Haasen îşi prevenise şefii că se temea să nu fi fost descoperit tocmai de Tirone, s-a procedat la prelevări de organe şi laboratoarele au întreprins analize extrem de complicate ale căror rezultate nu sunt încă cunoscute.

Gribovici se încruntase. Griffon se uită la el, dar inspectorul rămase tăcut.

— Asta e toată afacerea, conchise Charpin lovind uşor cu palma peste dosar. Deocamdată nu văd ce putem face. Doar să prevenim pentru orice eventualitate poliţia de frontieră şi serviciile de imigrare…

Se întrerupse şi suspină.

— În fine, copii, reluă el, concluzia sună ca vechiul nostru proverb: „Un curcan prevenit, face cât doi”. De obicei buclucurile ne cad în cârcă fără să fim anunţaţi. De data asta avem noroc. Dar ne putem aştepta şi la mai rău.

I

Un nor de insecte minuscule dansa în lumina felinarelor şi, după toate aparenţele, aceasta era singura prezenţă vie pe strada liniştită a acelui cartier din Auteuil. Încă nu era miezul nopţii, dar începuse deja să se răcorească.

Ascuns sub un portal, perfect invizibil pentru ocupanţii foarte rarelor vehicule, Dédé Ţicnitul îşi ridică gulerul de la geaca de imitaţie de piele. Nu se gândea la nimic, doar că i se părea un cartier mişto şi că nu era o noapte rea pentru stat în ascunzătoare.

O maşină se apropie în tăcere şi se opri chiar în faţa portalului unde se ascunsese el. Se uită la ceas… douăsprezece fix… Veniseră pentru el.

Din maşină coborî un bărbat care se îndreptă spre el. Era mic de statură, slab, îmbrăcat cu un impermeabil de culoare închisă. Dédé Ţicnitul nu-l cunoştea.

— Tu eşti Dédé?

Necunoscutul avea un accent italian destul de pronunţat.

— Mda, eu sunt.

— Spune!

— Tipul şi gagica au sosit acum o jumătate de oră. Veneau dinspre strada Michelangelo. Asta e tot.

— Bine, zise necunoscutul. Ştii ce ai de făcut?

— Mda… După ce iese tipul aştept exact două minute, apoi urc la etajul trei şi fac treaba. Aveţi cheia şi şmecheria aia?

Necunoscutul îi întinse mai întâi două chei mici şi plate, apoi o armă automată pe care Dédé o vârî în buzunar cu o satisfacţie vizibilă.

— Nu e încărcat, preciză necunoscutul. În felul ăsta n-ai să te poţi ţine de glume. Nu întârzia. Ştii cum să ieşi din clădire?

Dédé Ţicnitul încuviinţă dând din cap.

— Mda. Chinezoiul mi-a explicat şi am făcut reperajul ieri seară.

Necunoscutul se încruntă.

— N-ar fi trebuit.

Dédé dădu din umeri.

— Nu m-a văzut nimeni. Sunt sigur de asta. Necunoscutul ezită o clipă, apoi mormăi:

— Bine… Şi fără tâmpenii, da?

Ridicase puţin capul şi Dédé îi zări mai bine faţa. O faţă osoasă, un nas mare şi nişte ochi negri care străluceau în umbră.

— Da. Zise el. Ştiu. Nu şterpelesc nimic din casă. Nici măcar o mandarină… (Rânji, mândru de subtilitatea lui.) Aşa mi-a spus mandarinu'… După aia orăcăi la Radio… Caraghioasă chestia asta cu orăcăitul la radio, nu?

Necunoscutul îl fixă cu ochii lui duri.

— Caraghioasă, sau nu, asta e situaţia. Unde eşti în seara asta?

Dédé recită:

— La bal cu gaşca, la Montrouge. Cinşpe' ar putea să jure, chiar şi lăutarii.

— Bine. Uiţi totul şi-ţi ţii gura. Altfel…

Dédé Ţicnitul îi înfruntă privirea.

— Pe bune, am înţeles. Nu e cazul să mă dădăceşti. Necunoscutul nu răspunse. Îi întoarse, spatele şi se urcă în maşină – un Ford Taunus mare care demară imediat.

— Nu prea e vorbăreţ, gagiu', mormăi Dédé.

Dădu cu nepăsare din umeri, apoi se ghemui în colţul lui şi începu să aştepte.

*

* *

Ca totdeauna când făcea dragoste, Irène lăsa lampa de la capătul patului aprinsă. O lampă cu abajur, stil rococo – ca de altfel mobilierul din întreaga cameră – care proiecta pe pereţi o lumină difuză.

Albin Morel, căruia majoritatea prietenilor îi ziceau Roberto, întoarse capul să evite acea lumină prea puternică.

— Te-ar deranja dacă uneori ai pune o lampă mai slabă? mormăi el. Asta îmi bate tare în ochi!

Irène de Mauge râse scurt şi îşi vârî unghiile în ceafa amantului ei. Când îi vorbea pe tonul ăsta simţea că se topeşte…

— Ştii bine că-mi place să te văd când facem asta, pledă ea.

Albin dădu din cap ca cineva care acceptă capriciul unui copil prea răsfăţat.

— Ei da, ştiu! Ca să vezi în oglindă, nu?

Irène se înfioră. O oglindă lungă, fixată pe perete, în fundul alcovului, te lămurea perfect despre gusturile deosebite ale tinerei femei.

Bărbatul îşi aruncă privirea în oglindă şi îi urmări rotunjimile corpului. Apoi, cu un zâmbet sigur, de proprietar, îşi puse mâna mare şi puternică pe şoldul ei.

— Mda, zise el cu un' ton tărăgănat. Eşti o puştoaică frumoasă, nimic de zis…

Complimentul şi mai ales sunetul nonşalant al vocii lui o făcu pe tânăra femeie să se lase pe spate.

— Vino, murmură ea. Oh, vino…

Dar lui Albin Morel îi plăcea *gradaţia* în dragoste, îşi apăsă mâna pe capul cu păr blond şi îl forţă să se încline spre pântecele lui…

— Mai întâi distrează-te puţin… e mai puţin sălbatic.

Irène întoarse capul şi privirile li se încrucişară în oglindă. Ceea ce

citi în privirea amantului şi imaginea poziţiei umilitoare a propriului ei corp o făcură să cadă în transă. Surâse cu un aer de înţelegere, ascultătoare şi complice. Albin o apăsă mai tare pe ceafă. Ea se supuse, venind singură în întâmpinarea dorinţei orgolioase a virilului ei amant.

El se arcui dar ea se lăsă mai grea să-l facă să stea nemişcat. Albin simţea rotunjimea tare a sânilor strivindu-i-se de coapse, dulcea mângâiere a părului blond pe burtă, atingerea uşoară a degetelor ei, urmată în curând de o mângâiere agasantă. Morel suspină. Femeia îi căută din nou privirea în oglindă.

— Îţi place? întrebă ea cu jumătate de glas.

— Ştii bine, nu?

Albin, cu privirea fixată pe imaginea erotică din oglindă, se lăsa în voia ei cu un calm olimpian şi îşi zicea că era al naibii de dotată pentru fantezii „mica doamnă de…"

O „pescuise", aşa cum zicea chiar ea, în cursul unei reuniuni simandicoase, la Neuilly, mai mult ca să-l necăjească pe tipul tânăr cu-care venise decât pentru altceva, şi fusese aproape dezamăgit când ea acceptase fără fasoane să „bea un ultim pahar" la reşedinţa lui de pe bulevardul Gouvion-Saint-Cyr.

Tânăra i se dăruise imediat cu o înfrigurare, o impudoare carnală şi o violenţă care îl uluise… De altfel, fusese şi mai stupefiat când, după ce făcuseră dragoste, cu corpul încă cuprins de febră, se lipise de el şi îi murmurase la ureche:

— …„Roberto"… iubitul meu Roberto…

Crezuse imediat că a căzut într-o capcană şi încremenise.

— Roberto? De cine vorbeşti?… Mă iei drept altul sau îţi baţi joc de mine?

Tânăra femeie tremura de excitare.

— Nu te nelinişti… Paul (stăpânul casei unde se întâlniseră) mi-a spus cine eşti… înţelegi că pentru mine, un bărbat cum eşti tu e ceva ciudat… Şi atât de excitant.

Albin îşi revenise cu greu.

— Oh, ştii, spusese el în cele din urmă, puţin jenat, nu trebuie să-ţi închipui cine ştie ce… Un bărbat ca mine e la fel ca toţi ceilalţi…

Dar nu asta părea să fie şi părerea noii lui prietene care ridicase imediat cortina pentru actul următor.

Astăzi, când această întâlnire, pe care o considerase fantezia de o zi a unei femei lipsite de ocupaţie şi puţin isterică, se transformase mai mult sau mai puţin într-o legătură aproape oficială. Roberto avea mari satisfacţii de pe urma ei.

Mai întâi fizice, căci nici pe vremea când locuia pe strada Morrego, fieful lui de la 16 ani, şi nici mai recent, când se umfla în pene în piaţa din Alger cu uniforma lui leopard, nu avusese o amantă mai atentă,

mai supusă şi mai pasionată.

Cât priveşte eleganţa, toaletele, educaţia, relaţiile, totul era de prima clasă, de optsprezece carate. Exact ce-i trebuia unui om ca el, ajuns acolo unde îşi condusese existenţa.

Apoi, şi fără îndoială că acesta era lucrul cel mai important, faptul că această femeie de lume drăguţă era a lui. Îi flata considerabil orgoliul de fost băieţaş sărac, făcându-l să se impună şi mai mult în faţa relaţiilor lui. Chiar dacă, aşa cum îi şoptise cu venin la ureche Riton Mângâiosul. Un bătrân codoş care studiase la seminar, particula care îl impresiona atât de mult nu era decât o fantezie.

„Sânge albastru, puştoaica ta? Glumeşti, Roberto… E doar vrăjeală… Familia Mauge s-a stins de trei secole… Ultimul dintre ei a mierlit-o în timpul războiului din Olanda, aşa că, după cum vezi, asta nu s-a întâmplat chiar ieri.”

Dar lui Albin Morel, zis Roberto, puţin îi păsa. Frumoasa Irène, cu nasul ei simpatic, obrajii scobiţi – obrajii scobiţi erau foarte aristocratici – şi vizonul ei alb, îl făcea să se simtă plin de mândrie, când îl prindea de braţ şi mergeau împreună la Elysee, Matignon sau la o gală de box…

Cu faţa întoarsă spre oglindă, Roberto suporta cu deliciu excitarea savantă, surprinzând uneori privirea aurie a frumoasei sale amante, care urmărea cu o curiozitate avidă efectul mângâierii.

Roberto simţea că nu va mai putea suporta multă vreme acel supliciu plin de tandreţe şi hotărî că era timpul să se poarte ea un bărbat. Se smulse brusc din cuptorul catifelat care îl ţinea prizonier şi o răsturnă pe spate.

— Destul cu aperitivele! zise el.

Dacă s-ar fi lăsat în voia firii lui, care era fireşte altruistă, i-ar fi plătit amantei sale cu aceeaşi monedă, dar ştia din experienţă că această politeţe n-ar fi fost apreciată la adevărata ei valoare. Ei îi plăcea să fie dominată, tratată ca o târfă, fără precauţii sau menajamente.

Câteva minute mai târziu, pe când amanta lui, tremurând încă, îşi regăsea încet ritmul respiraţiei, Albin aruncă o privire discretă la ceasul de la mână.

„La dracu, îşi zise el… S-a şi făcut unu şi jumătate!”

Se ridică şi Irène deschise imediat ochii.

— Oh, scumpule, murmură ea cu o voce muribundă, doar n-ai să pleci chiar acum? Mai rămâi puţin.

Albin îşi îmbrăcă chiloţii şi maioul fără să întoarcă capul.

— Nu, i-o tăie el cu un ton categoric. Sunt obligat..; Am treabă.

Irène se ridică, apăsându-şi cu mâna pieptul încă palpitând.

— Nu… nu e primejdios?

Faţa lui Albin rămase nepăsătoare.

— Nu cred… dar nu se ştie niciodată.

Irène de Mauge nu răspunse, dar o excitaţie caldă îi înfioră corpul… Asta îi plăcea. Primejdia aceea latentă, pe jumătate ascunsă, acele întâlniri misterioase în mijlocul nopţii, parfumul de aventură… În fond, tot ce îi lipsise în cursul adolescenţei protejate şi în timpul căsătoriei prea liniştite şi… natural ratată.

Acum întâlnise bărbatul care îi convenea, care ştia s-o facă să se bucure atât fizic cât şi intelectual: Albin Morel, cel pe care presa îl numise altădată „soldatul pierdut”, apoi mai recent „licheaua de anvergură”, apoi şi mai recent „regele neurmăririlor în justiţie”. Şi pentru asta totul se schimbase în viaţa ei de mare burgheză eliberată de toate interdicţiile. Totul avea un alt gust. Chiar şi dragostea. Mai ales dragostea.

Sprijinită cu spatele de pernele de mătase, tânăra femeie se uita cu dragoste la amantul ei care se îmbrăca cu o rapiditate şi o economie de gesturi ce o încântau, căci asta evoca pentru ea o existenţă precară de om hăituit, unde fiecare secundă poate să însemne un pericol sau un risc… Da, ce frumos era „soldatul pierdut”, „licheaua” ei, cu corpul lui solid, muşchii lungi care se mişcau sub pielea bronzată, faţa aspră fără să fie severă şi zâmbetul care putea să fie atât de tandru. Dar ceea ce o făcea să se topească cel mai mult după el, era privirea ochilor lui albaştri, care contrasta atât de frumos cu nuanţa puţin arămie a părului. Avea nişte ochi misterioşi, atât de transparenţi încât niciodată nu puteai citi nimic în ei şi care o înfricoşau atât de „plăcut”.

— Mă suni mâine? şopti ea tremurând puţin.

El dădu din umeri.

— Cum să nu, cum să nu… N-ai grijă.

În realitate nu avea nimic special de făcut. Voia pur şi simplu să se întoarcă acasă şi să se culce la o oră încă decentă, căci a doua zi era aşteptat destul de dimineaţă la *President,* pentru şedinţa săptămânală de ultraviolete şi masajul obişnuit. Avea patruzeci de ani şi trebuia să înceapă să se îngrijească să fie în formă.

Cu un gest sprinten, dar cu un surâs în colţul gurii, „şterpeli” Coltul 38 cu butoiaş pe care îl aşezase pe noptieră când intrase în cameră.

Şi asta era tot o fantezie de-a ei… El care profesional vorbind, nu mai avea nevoie, să poarte o armă de ani de zile, şi de altfel nu purta niciodată, era obligat să se preumble cu scula aceea stânjenitoare când venea la ea. Irène n-ar fi înţeles niciodată ca un „om ca el” să nu fie înarmat.

Se gândi la asta cu ironie şi în acelaşi timp vexat: „e imaginea mea de marcă”. Dar observase că acel revolver, aşezat în apropierea ei, accentua plăcerea amantei sale.

Într-o zi, când abia începuseră să facă dragoste, pusese fără să-şi dea seama arma pe pat, şi chiar acest simplu gest declanşase orgasmul

tinerei femei.

Roberto îşi îmbrăcă haina de tweed cu o grimasă. În aprilie nopţile erau încă răcoroase, dar şi asta făcea parte, în ochii Irenei din personajul lui… Pentru ea – şi al naibii dacă ştia de ce – era nedemn de „o lichea de anvergură” să se încurce cu un pardesiu sau cu un trenci imediat ce s-a arătat soarele de primăvară. Suspină, Hotărât lucru, femeile erau de neînţeles, mai ales femeile de lume.

Irène se uita întruna la el, cu privirea strălucitoare; Roberto se aplecă spre ea, o sărută pe buze şi îi alintă fundul cu un gest de rândaş care o făcu să se înfioare de satisfacţie…

— Pe mâine, scumpule, zise ea suspinând.

În mod făţiş, şi pentru că era bine dispus, scoase Coltul din buzunarul hainei, eliberă butoiaşul, îl examină şi îl bloca din nou cu o mişcare foarte expresivă. Piesa revolverului se deplasă la locul ei cu un zgomot sec care fu gata s-o facă pe tânăra femeie să leşine.

— Pe mâine, zise el strecurându-şi arma la centură, în fine, aşa sper…

Irène era palidă ca un mort şi, puţin cam sadic, Roberto o lăsă cu această falsă incertitudine…

*

* *

În Fordul Taunus. Cu luminile stinse şi geamurile aburite, Angelo Tirone se uită la cadranul luminiscent al ceasului, apoi îşi întoarse spre spate faţa prelungă.

— O să meargă bine, le şopti el celor doi bărbaţi de pe banchetă. Are o întâlnire mâine devreme. M-ar mira să întârzie mult.

— Cu atât mai bine, mormăi o siluetă vagă, eu am început să îngheţ în hodoroaga asta!

— Eşti plătit şi pentru asta, zise Angelo Tirone cu o voce tăioasă.

Părerea lui era că Féfé Vitti – un calabrez din Paris cu o mustaţă groasă căruia i se spunea Féfé Ţiganul, poate din pricina tenului închis şi a pleoapelor grele – cam avea dreptate, dar nu se gândea, să ţină motorul pornit. O chestie ca asta ar fi putut să atragă atenţia curcanilor dacă ar fi trecut o maşină de patrulare. Aburul de pe geamuri îi punea foarte bine la adăpost. Ba mai aveau şi norocul că era un cartier liniştit.

— Bun, hotărî el. Plecaţi la locurile voastre, nu se ştie niciodată. V-am arătat maşina lui. Mercedesul cenuşiu, a treia de unde suntem. Féfé, tu te ascunzi la zece metri, pe partea cu strada Parent-de-Rosan, şi-l laşi să treacă. Nu intervii decât dacă Paul ratează lovitura.

— M-aş mira, mormăi Paul Blache, un tip de vreo treizeci de ani, cu o faţă rumenă împodobită cu o mustăcioară roşie. Cred că ştii cine sunt?

— D’aia te şi afli aici, replică Angelo cu un zâmbet vag.

Paul Blache, care fusese cel mai bun trăgător din banda stephanezilor, venise special de la Bruxelles la Paris pentru această expediţie şi se considera cam vexat că aduseseră un al doilea trăgător ca să-l sprijine.

Angelo îi ghici gândul.

— Cred că vă fraieriţi, băieţi. Roberto a devenit cineva important, dar n-ar fi ajuns unde e dacă n-ar fi ştiut să fie bărbat.

Paul Blache dădu nepăsător din umeri.

— Toată lumea ştie că s-a ramolit. Nicio problemă!

— Ramolit sau nu, îi tăie vorba Angelo, ştiţi ce treabă aveţi de făcut şi o s-o faceţi, asta e tot.

— Totuşi o să iasă cu tam-tam. Roberto e destul de cunoscut, remarcă Féfé Ţiganul.

Angelo se uită din nou la ceas.

— Tocmai d’aia trebuie să meargă totul la fix, zise el. Féfé, ştii ce ai de făcut… Tu, Paulo, pleci mâine dimineaţă la Bruxelles cu primul tren. Restul lovelelor îţi vor fi livrate acolo, direct în cont. Nicio teamă în privinţa asta. Patronii sunt „giorno”, poţi avea încredere în ei. Acum duceţi-vă la locurile voastre…

Angelo coborî puţin oglinda retrovizoare, se uită după cei doi bărbaţi care traversau strada pustie, porni motorul şi se deplasă uşurel pe strada Michelangelo spre Porte de Saint-Cloud. Nu merse prea departe. Parcă Fordul la vreo sută de metri de-acolo, închise portiera fără s-o încuie şi se îndreptă spre o cabină telefonică pe care o reperase în timpul zilei, oprindu-se la Coltul unui zid.

Ca şi Dédé Ţicnitul, şi el fusese puţin surprins de telefoanele pe care trebuia să le dea la posturile de radio periferice, dar aceasta fusese cerinţa categorică a lui Li-Tyang, iar chinezul ştia el ce face şi de ce. De altfel, cam bănuia el ceva. Galbenii aveau felul lor de a lucra, şi după toate aparenţele le reuşea destul de bine.

Un moment se gândi la curcanul olandez care îi spiona la Amsterdam şi la felul cum i-o făcuse. Aia fusese o lucrătură frumoasă.

Îl cunoştea pe Li-Tyang de câtva timp şi îi admira metodele. Forţa chinezilor consta în faptul că pentru ei fiecare problemă avea propria ei soluţie. O soluţie unică care trebuia descoperită. După aceea se acţiona la sigur. Teoria asta îl impresionase foarte mult, aşa cum îl impresionase şi un alt principiu descoperit de el şi care, în câteva cuvinte, suna cam aşa: profit maxim, risc minim.

De aceea, îi plăcea să lucreze cu Li-Tyang. Natural, chinezul era şi el doar o rotiţă. Un reprezentant al unei reţele puternice, secrete şi absolut nemiloase.

Dar puţin îi păsa lui Angelo Tirane de asta. Chinezii plăteau bine, pentru el era de ajuns.

*

* *

Din Coltul lui de sub portal, unde răcoarea nopţii începuse să-l anchilozeze, Dédé Ţicnitul văzu ieşind din casa aceea pricopsită din faţa lui, pe bărbatul pe care îl aştepta, un tip înalt cu haină de tweed roşu, care fluiera uşor, satisfăcut de el însuşi şi de lume.

Dédé îl urmări o clipă cu privirea cum se îndrepta cu un pas sprinten de sportiv, în direcţia străzii Michelangelo, apoi urmări secundarul ceasului.

Avea exact 19 ani – dintre care trei petrecuţi la casa de corecţie – şi îşi făcuse deja o mică reputaţie de om violent care depăşise chiar şi pe cea a „bandei de la Porte de Vanves”, pentru că îl străpunsese cu lovituri de cuţit pe patronul bistroului Malakoff care devenise prea familiar cu curcanii din sector. Acestei reputaţii îi datora faptul că se afla acolo în seara aceea, nemişcat în răcoarea nopţii de primăvară.

Marele Pierrot îl „pusese pe treabă”.

— Ceva uşor, bine plătit şi fără riscuri, îi zisese el înainte de a-l prezenta unui asiatic de o anumită vârstă, în biroul poştei de pe strada Desnouettes.

Asiaticul îl dusese la un păhărel, îi explicase despre ce era vorba, îi făcuse câteva recomandări şi îi dăduse o mie de franci, adică jumătate din întreaga sumă. Dédé Ţicnitul nu-i ştia numele…

După trecerea celor două minute stabilite, Dédé traversă strada şi intră în casa părăsită de bărbatul în haină de tweed. Evită ascensorul, după cum i se recomandase, şi urcă cele trei etaje pe scări.

Pe palier era o singură uşă… Liniştit, Dédé alese cu rapiditate cheile celor două broaşte şi deschise uşa fără cel mai mic efort. Îşi înăbuşi un mic zâmbet şi îşi zise în sinea lui: „E prima oară când sp*arg* o uşă fără şperaclu… E mare chinezoiu. Păcat că nu am voie să şutesc nimic”.

Aprinse în vestibul puţin lanterna ca să se poată orienta. Asiaticul de la poştă îi dăduse un plan al apartamentului aşa că nu putea să se înşele. Fata era probabil în dormitor, iar dormitorul la capătul culoarului, după camera de zi şi salonul mare.

Trecu prin camere unde o mochetă groasă îi înăbuşea zgomotul paşilor. Se întreba ce putuse să-i facă chinezoiului păpuşa de lux care locuia acolo ca să merite s-o „pedepsească” în felul ăsta. Da, aşa cum îi spusese Pierrot, „cu tipii ăştia nu trebuie să încerci să înţelegi”.

Oricum, ar fi greşit dacă s-ar fi plâns… Două miare şi o treabă cum nu se poate mai la fix!

Lumina slabă care venea dinspre stradă îi permise să se ghideze în salon fără prea mare dificultate, dar pe culoar se văzu obligat să se folosească de lanternă… A treia uşă… Acolo era. Scoase pistolul gol

din buzunar şi apăsă pe clanţă.

Irène abia aţipise şi zgomotul acela uşor reuşi s-o trezească. Se ridică în capul oaselor în patul în care dormea goală, şi întinse mâna spre întrerupător.

— Tu eşti, scumpule? întrebă ea cu o voce încă somnoroasă. Ai uitat ceva?

Aprinse lumina şi i se păru că sângele îi îngheaţă în vine. Un bărbat înalt pe care nu-l mai văzuse până atunci, cu părul lung şi o faţă de golan, cu o pată în Coltul maxilarului, stătea în picioare lângă patul ei, cu un pistol în mână. Irène deschise gura să ţipe dar, dintr-o săritură, necunoscutul se repezi peste ea şi, în acelaşi elan, o lovi cu toată forţa în stomac. Tânăra femeie se sufocă şi avu impresia că e ruptă în două. Următoarea lovitură o primi în Coltul maxilarului. Scoase un geamăt slab şi sughiţă, Agresorul o mai lovi o dată şi femeia leşină.

Dédé Ţicnitul era puţin surprins. Îşi amintea de ultima mardeală pe care i-o dăduse târâturii ăleia de Marina, care nici măcar nu dăduse ochii peste cap… Dar păpuşile astea din cartierele frumoase n-aveau tărie în ele…

Tânăra femeie se prăbuşise de-a curmezişul patului, cu ochii închişi şi gura întredeschisă… Nu era rea… Trase aşternutul, o dezveli complet şi o cercetă din ochi cu interes. Mai bine decât destul de bine…

„O blondă adevărată, pe parola mea!” murmură el văzându-i pubisul umbrit de cârlionţi roşcaţi.

Îşi desfăcu centura din piele fără să se grăbească, o trase afară din găici şi o pocni în aer cu un zgomot sec. Apoi, aşa cum se înţelesese cu „chinezul de la poştă”, începu să lovească cu cureaua corpul acela tânăr lipsit de apărare.

Venindu-şi în fire din cauza durerii cumplite provocate de lovituri, Irène scoase un strigăt înăbuşit. Fără să se grăbească, Dédé Ţicnitul continuă să lovească, imprimând dungi lungi şi violete pe partea de sus a coapselor şi pe pântecele palpitând.

La a şasea sau a şaptea lovitură Irène leşină din nou.

„Şi totuşi n-am lovit chiar aşa de tare, gândi Dédé. Aş zice că primesc lovelele de pomană…”

Îşi puse la loc centura, dar fără să şi-o încheie. Se uită din nou la victimă, apoi la oglinda fixată de-a lungul patului şi se strâmbă puţin în ea. Oglinda aceea îl uimea.

— Nu e rea deloc şmecheria asta, zise el cu voce tare. Probabil că e mişto.

Şi lăsă în jos fermoarul de la blugi.

*

* *

Albin Morel, zis Roberto, păşea liniştit pe trotuarul pustiu al străzii Michelangelo, îndreptându-se spre Mercedesul lăsat ceva mai încolo, şi se gândea la lucruri vagi. De exemplu „că poimâine era duminică şi că îi promisese bătrânei lui mame să o viziteze la costisitorul azil unde buna doamnă îşi petrecea zilele cele mai frumoase ale unei existenţe care nu fusese totdeauna uşoară… Banii, câştigaţi sau nu în mod cinstit, aveau şi partea lor bună… Şi Roberto zâmbi, gândindu-se că buna lui mamă – care purta alt nume decât al lui pentru că nu fusese niciodată căsătorită cu bietul lui tată – avea drept vecină de masă şi cea mai bună prietenă, pe văduva unui judecător de instrucţie… Dacă stăteai aşa să te gândeşti, viaţa era totuşi foarte plăcută…

Nu ştiu precis ce anume îl alarmă. Poate urma prea densă de sub un anumit portal, sau o siluetă vagă, abia întrezărită. Când ai scăpat aşa cum scăpase el de partizanii algerieni, ca şi dintr-o jumătate de duzină de războaie duse între bande, chiar şi îmburghezit, nu se poate să nu mai păstrezi o anumită previziune a primejdiei, încetini pasul şi îşi zise: „Ce caută acolo tipul ăla?” Nepăsător, ca unul fără somn care a ieşit să ia aer înainte de a începe să numere oile, traversă, şoseaua cu simţurile la pândă.

Între Mercedesul cenuşiu şi maşina garată în spatele ei, imposibil de zărit de pe trotuarul pe care îl părăsise, stătea ghemuit un om care se ridică brusc.

Într-o fracţiune de secundă şi în ciuda celor patruzeci de ani, reflexele funcţionară din nou, în timp ce un gând fulgerător îi trecea prin minte: „Irène… Coltul …” Datorită fantasmelor Irenei era înarmat în noaptea aceea.

Sări într-o parte, smulgând revolverul strecurat mai adineauri la centură pentru a-şi impresiona amanta. Încercă arma şi murmură:

— Dumnezeule! Or să-mi facă de petrecanie!

Un fulger străbătu întunericul urmat de două detunături, atât de apropiate încât părură una singură.

Roberto avu impresia că i se smulge haina şi îşi dădu seama că un glonţ îl atinsese uşor într-o parte, ducând cu el o bucată de ţesătură.

Deodată îl cuprinse o furie oarbă, aşa cum crezuse că nu va mai simţi vreodată. Făcu un salt într-o parte şi trase şi el, din instinct, asupra omului care se repezise spre el cu pistolul în mână.

I se păru că ucigaşul, secerat brusc, se prăbuşea, dar nu zăbovi să se convingă şi o luă la fugă, aplecat mult în faţă, pe lângă şirul de maşini staţionate, în direcţia bulevardului Exelmans.

În întunericul nopţii răsună un zgomot de paşi grăbiţi. Se întoarse cu arma în mână dar nu zări pe nimeni şi îşi continuă alergarea. Deşi noaptea era răcoroasă, Roberto simţea sub cămaşă sudoarea care i se scurgea pe spate.

Tocmai se apropia de strada Claude Lorrain când văzu

deschizându-se brusc portiera unei maşini garate în colţul intersecţiei. Imediat auzi vocea unei femei cu un uşor accent englezesc.

— Repede! Repede!… Urcă!… Au să te ucidă!

O fracţiune de secundă Roberto îşi imagină capcana posibilă, dar în spatele lui răsună o detunătură şi un glonţ ricoşă pe trotuar până la picioarele lui. Undeva se deschise o fereastră şi cineva strigă: „Ajutor! Asasinii!"

Fusese prins la înghesuială. Prins bine de tot. Urcă în maşină fără să se mai gândească şi maşina porni. La volan se afla o femeie tânără. La lumina slabă de pe stradă zări un profil fin de asiatică… Un gând îi trecu prin minte ca un fulger de foc şi ridică Coltul…

Nu avu timp să-şi sfârşească gestul. Ceva îl lovi cu putere în moalele capului şi totul dispăru.

Bărbatul care până atunci stătuse ascuns între scaune îşi puse la loc în buzunar măciuca plumbuită. Femeia care deschisese fereastra urla întruna.

— O.K., Kikyo-san, acum şterge-o, zise bărbatul în engleză.

„Domnişoara Campanulă" culese delicat cu mâna ei înmănuşată Coltul lui Roberto şi îl aruncă pe geamul deschis, apoi demară imediat.

*

* *

O senzaţie de sufocare şi o arsură ciudată în partea de jos a pântecelui o readuseră pe Irène în simţiri.

Gemu fără să înţeleagă ce se întâmplă, apoi pricepu cu un sentiment intens de oroare. Întins peste ea, apăsând cu toată greutatea peste coapsele ei deschise, vagabondul necunoscut abuza de ea, o poseda eu forţa, pătrundea cât mai adânc în ea cu o brutalitate animalică…

Ţipă, dar o palmă grea o lovi imediat peste gură. Se răsuci, dădu din picioare încercând să scape de acel contact degradant, dar golanul rânji, şi Irène îşi dădu seama, după ritmul mai rapid al violului, că rezistenţa nu făcea decât să excite şi mai mult lubricitatea schingiuitorului ei.

În ochi îi apărură lacrimi şi se strădui să stea nemişcată, suferind fără să reacţioneze ultragiul care îi murdărea carnea. Durerea loviturilor primite se răspândea în tot corpul şi o făcea să geamă fără să vrea.

Vagabondul se înşelă şi îi zise gâfâind:

— Vezi că nu e chiar aşa de îngrozitor…? E chiar bine… Spune-mi că e bine…

Irène îşi muşcă buzele. Se gândea la Albin şi la furia care îl va cuprinde când îi va spune despre violenţele comise asupra ei. O va

răzbuna, era sigură de asta…

În clipa următoare, vagabondul se lăsa să cadă peste ea cu un mârâit de animal satisfăcut.

Irène răsuflă uşurată, dar supliciul ei nu se terminase, întins în continuare peste ea, vagabondul îi lipi din nou mâna la gură şi îi înfundă pe jumătate faţa în perna moale. Crezu că vrea s-o sufoce şi se zbătu. Încercând să muşte mâna care îi astupa gura, dar greutatea lui îi paraliza mişcările.

Deodată o durere fulgerătoare şi cumplită îi străbătu pometul şi simţi că îşi dă duhul. Dédé Ţicnitul îi tăiase de două ori obrazul cu o lamă ascuţită, marcându-i carnea fragedă a feţei frumoase cu un stigmat infamant.

Agresorul îşi privi o clipă victima care hohotea domol, agitată de tremurături nervoase, apoi clătină din cap.

— Ar trebui să te răzbuni pe chinezoiul tău, zise el cu un fel de milă în glas.

Apoi îşi încheie pantalonii şi părăsi încăperea, după ce smulse firele de telefon.

Aprinse luminile în salon fără să se jeneze de data asta, apoi în camera de zi. Uitându-se la obiectele luxoase care mobilau apartamentul. O statuetă superbă de alabastru, reprezentându-l pe Buddha aşezat în poziţia lotusului, îi atrase în mod special atenţia. Se apropie de ea. În palma întinsă a Divinului, după cum era obiceiul, se aflau trei-patru monede de aur…

— Drace! bombăni el. Mare păcat!

Suspină şi se îndreptă spre vestibul. Dar tentaţia era prea mare. Se întoarse şi luă două monede pe care le vârî în buzunar. Faţa Preafericitului surâdea cu blândeţe. Dédé Ţicnitul îl mângâie pe cap.

— N-ai să spui nimic, moşulică, nu-i aşa? şopti el.

*

* *

Angelo Tirone se instalase în cabina telefonică atât ca să-şi justifice de bine, de rău, prezenţa insolită în acel loc aproape pustiu, cât şi să-i fie la îndemână când va auzi ceea ce spera că va auzi. Şi în acest scop lăsase uşa cabinei deschisă.

Şi totuşi, cu toate că se aştepta, zgomotul foarte clar al împuşcăturilor îl făcură să tresară.

Le numără fără să vrea. Mai întâi două, foarte apropiate, apoi o alta, cu o sonoritate diferită, câteva secunde mai târziu… Asta era. Paulo făcuse începutul şi Féfé îi dăduse lovitura de graţie.

Strecură cu rapiditate în aparat monedele pe care le ţinea în mână, ridică receptorul şi formă pe cadran numărul unui post de radio periferic.

Îi răspunse o voce blândă cu sonorităţi încântătoare:

— Europa 1, bună seara…

Angelo Tirone apropie receptorul de gură.

— Aici Telefonul Roşu, zise el fără măcar să încerce să-şi ascundă accentul italian. Vă anunţă că Albin Morel, regele neurmăriţilor în justiţie, a fost, omorât pe strada Michelangelo…

Şi imediat închise.

*

* *

Dédé Ţicnitul închise liniştit uşa aprtamentului, încuie ambele broaşte şi verifică clanţa mare din cupru lustruit.

Palierul etajului trei, ca întreaga casă de altfel, era tăcut şi liniştit. „În definitiv – îşi zise el – tânăra doamnă n-a răcnit prea tare şi, oricum, în «barăcile» astea pentru bogătani pereţii erau destul de groşi ca să înăbuşe zgomotele."

Aşa cum îi recomandase „chinezul de la poştă", Dédé urcă fără să se grăbească scara până la etajul şase. Făcuse o recunoaştere a locurilor şi apucă fără să greşească pe unul din culoarele care ducea la camerele servitorilor, deschise o uşă vopsită într-un gri murdar, coborî scara de serviciu plină cu desene obscene până la primul etaj, acolo o luă pe un alt culoar, deschise o altă uşă care dădea într-un fel de galerie exterioară, coborî o scară de fier care ducea într-o curte mică, escaladă un zid şi se pomeni într-o altă curte care dădea în altă stradă.

„Ce chestie – îşi zise el. Dacă toate spargerile ar merge ca asta, aş ajunge repede milionar."

Apucă pe stradă, făcu la dreapta, apoi din nou la dreapta. În depărtare răsună o sirenă a poliţiei, dar nu-i dădu nici o importanţă. Acum ajunsese pe Avenue de Versailles unde îşi lăsase motocicleta. Dar, înainte de a urca pe ea, pătrunse în cabina telefonică de la marginea trotuarului şi formă numărul care îi fusese indicat.

— RTL, bună seara. Vă ascult, veni imediat răspunsul.

— Strada Parent-de-Rosan, zise el foarte repede, la numărul 16, etajul trei. O bogătană a avut nişte necazuri… Puteţi să chemaţi şi curcanii că eu n-am timp…

Şi închise râzând, fără să aştepte vreun răspuns. Ultima parte a frazei era „băgată de el", cum zicea marele Pierrot. Oricum curcanii ar fi fost anunţaţi, aşa că mai devreme sau mai târziu…

*

* *

Roberto întredeschise pleoapele. O durere sfredelitoare plecă de la ceafă şi se răspândi de-a lungul vertebrelor. Un moment se întrebă ce i se întâmplase, apoi îşi aminti totul… Ambuscada, împuşcăturile, fuga,

maşina…

Îşi dădu seama că fusese lovit pe la spate şi că era întins pe un fel de covor, între cele două banchete ale unui vehicul care mergea destul de repede… Nu făcuse nicio mişcare. Îl durea capul şi îi venea să vomeze, dar leşinul lui fusese fără îndoială de scurtă durată.

Îşi zise în gând: „O măciucă… m-a lovit destul de tare…”. Apoi: „Trebuie să mă cărăbănesc de-aici…”

Rămase nemişcat, conştient că cei care îl răpiseră, o femeie cu o faţă asiatică şi cel care îl lovise, nu-şi închipuiau că putuse să-şi vină atât de repede în simţiri. Poate că asta era şansa lui.

Maşina îşi încetinea viteza, oprea, pornea din nou… Erau deci tot în oraş.

Roberto aşteptă să i se potolească bătăile inimii şi întoarse imperceptibil capul. Dâre de lumină treceau cu repeziciune, înghiţite imediat de zone de întuneric. Îşi dădu seama că cel care îl lovise se instalase pe scaunul din faţă, alături de femeia de la volan.:

Roberto gândea rapid, încercând să lege între ele ideile care îi treceau prin minte. Probabil că în ultimele zile făcuse mai multe greşeli, dar cei care îl răpiseră făceau şi ei una închipuindu-şi că îl scoseseră din luptă cu o simplă lovitură de măciucă.

Se târî câţiva centimetri şi îşi eliberă braţul prins sub corp. Existenţa aventuroasă pe care o dusese din totdeauna îi dicta calea de urmat: să nu se lase doborât şi să acţioneze. Să acţioneze cât mai repede cu putinţă.

Cei doi ocupanţi ai maşinii erau tăcuţi, dar avea impresia că bărbatul se întorcea să se uite. Rămase nemişcat cu simţurile la pândă.

„O să fie greu”, îşi zise el.

Vehiculul îşi micşorase din nou viteza. Roberto mişcă puţin. Sclipirile ritmice ale unui girofar lumina cu regularitate geamurile… O ambulanţă poate, sau o maşină a poliţiei.

Nu mai ezită. Apăsă pe clanţa portierei dinspre stradă gândindu-se: „O şansă din două…” Portiera se deblocă.

Se încordă şi ţâşni, aşa cum făcuse când sărise prima dată cu paraşuta, pe terenul de antrenament de la Pau, înainte de a pleca în Algeria…

Maşina se deplasa în continuare cu viteză scăzută. Cu toate astea şocul fu puternic. Se rostogoli cu un reflex al tuturor muşchilor care îl uimi.

Îi revenea în minte tot trecutul. Zona de paraşutare din munţi… prietenii… partizanii care trăgeau…

O luă la fugă pe şosea, în zig-zag. Era într-o stare în care aştepta fără să ştie ce. Glonţul poate, care avea să-i oprească elanul şi, în acelaşi timp, începu să-şi dea seama de ce se petrecea în jurul lui… „Convoiul excepţional” care bloca bulevardul Mareşalilor, încadrat de

maşinile de serviciu cu girofarurile lor… Nişte oameni cu căşti galbene care descărcau batiul unei macarale gigant… maşina răpitorilor blocată între alte maşini…

Natural, nimeni nu va îndrăzni să-l urmărească de faţă cu atâţia martori…

Se gândi că în Algeria colegii îi porecliseră „Baraka” din cauza norocului său… Acest noroc era şi azi de partea lui.

Sări literalmente pe trotuar şi se fofilă în spatele unui şir de camioane, apoi se uită în jurul lui. Firma unei cafenele mari din Coltul bulevardului îi indică locul. Se afla la Porte de Vilette… Ceva mai încolo străluceau luminile unui şir de taxiuri libere.

Încetini pasul. Evident, răpitorii îşi dăduseră seama că fugise. Poate că îl urmăreau de pe partea cealaltă a bulevardului… Dădu din umeri… Norocul… baraka…

Deschise portiera primului taxi. Şoferul, un bătrânel cu şapcă în carouri, nici măcar nu se întoarse, mulţumindu-se să întrebe:

— Încotro?

— Strada Dupont-des-Loges, zise Roberto. Arondismentul VII.

Maşina demară.

*

* *

La Hong Kong erau orele zece dimineaţa..

Într-una din camerele reşedinţei sale cocoţată pe coastele colinei Victoria, Wong Lee dormea încă. Se culcase foarte târziu, sau mai curând foarte devreme, căci prietenul său Tsai Cheng, care controla aproape în totalitate producţia de cauciuc din sud-estul asiatic, dăduse ieri un banchet. Un banchet cum îi plăcea lui Wong Lee, cu veselă din faianţă fină, feluri de mâncare delicate şi numeroase, toasturi, cântece interminabile şi mai ales „floricele” abia ajunse la pubertate, dar care ştiau deja atât de bine să producă plăcere bărbaţilor bogaţi şi puternici.

Wong Lee se distrase bine şi băuse şi mai bine. Când servitorii îl aduseseră acasă în *yamen*-ul său, Wong Lee era atât de beat, încât îşi bătuse şi alungase concubina preferată înainte de a se prăbuşi în patul ei, înconjurat de simboluri benefice, unde adormise imediat.

În cursul acestei seri agreabile nu se gândise nici măcar o secundă la lecţia sângeroasă aplicată din ordinul lui, într-o îndepărtată ţară a occidentului, smintitului care, după ce acceptase propunerile interesante ale consorţiului, căruia aici i se spunea „Şarpele Albastru”, făcuse marea prostie să rupă contractul…

II

În seara aceea de vineri, în apartamentul lui din Montmartre, puţin cam prea mare de când rămăsese văduv, comisarul Pierre Griffon, sătul de programul tâmpit de la televizor, se dusese devreme la culcare. Şi luase în mână o carte, el care nu citea prea des – *Răsturnarea* de Vladimir Voikov.

— E un fel de roman de spionaj, îi spusese bătrâna verişoară Mathilda, care avea o librărire pe strada Mont-Cenis. Ia-l, te va distra.

Aşa că în seara aceea, deschisese cartea, foarte hotărât să parcurgă câteva pagini „ca să adoarmă”.

Şi tocmai o închisese, aproape la orele trei dimineaţa, cu capul încă atât de plin de vis, de zgomot şi de furie, încât nu mai avusese niciun chef să mai doarmă.

Bombănind că „asta nu mai era totuşi pentru vârsta lui”, se hotărâse în final să deschidă radioul.

Şi atunci auzise *flash*-ul informaţional. „Conform unei informaţii primite de centrala noastră, Albin Morel, zise Roberto şi cunoscut drept „regele neurmăririlor în justiţie „, ar fi fost doborât de focuri de revolver în cartierul Auteuil. La faţa locului, reporterul nostru a aflat că un alt bărbat fusese împuşcat pe strada Michelangelo fără ca identitatea lui să fi fost încă stabilită. Tot cartierul este actualmente blocat de poliţie. Vă vom da amănunte imediat ce vom primi…”

Pierre Griffon se ridică imediat.

…Roberto murise… încerca o senzaţie curioasă. Roberto… Această poreclă reprezenta pentru el o veche amintire datând de aproape douăzeci de ani… O amintire de care nu reuşise niciodată să-i fie ruşine, chiar dacă azi n-ar mai face ce făcuse în ziua aceea.

— Ei bine, asta e, zise el cu glas tare. Charpin avea dreptate. Începe corida!

Ridică receptorul telefonului de pe noptieră şi formă numărul comisariatului de la Auteuil. Era ocupat. Formă din nou. După vreo zece apeluri îi răspunse o voce exasperată.

— Auteuil 16. Ascult.

— Aici comisarul Griffon de la Moravuri. Ce e adevărat în povestea asta cu Roberto?

— Citiţi mâine în ziare…

— Vă spun că sunt de la poliţie.

— Bine, nenişorule, lasă că vă cunoaştem noi pe voi ziariştii! Toţi nişte miştocari! Am mai înghiţit noi păcăleala asta!

Griffon simţi că se sufocă.

— Fir-ar… dacă-ţi spun…

Celălalt închisese deja şi Griffon, cu bluza de la pijama descheiată

şi receptorul în mână, rămase buimăcit şi roşu de furie.

— Să vezi ce „nenişori” şi ce „mişţocari” o să le trag eu tipilor ăstora! bombăni el.

Formă plin de furie numărul de-acasă al inspectorului Lionel Savary. A doua piesă rară din acel „comando special” condus de el. La capătul celălalt al firului soneria răsună îndelung într-un apartament gol…

— Din ce în ce mai bine, mârâi comisarul. Domnul doarme prin străini, aleargă după fuste şi onorează damele când Roberto e împuşcat şi între bande reîncepe războiul… Frumoasă echipă mai am! Noroc că mai sunt şi eu!

Se ridică hotărât şi se vârî sub duş fluierând uşor, aproape fericit de acea noapte albă care îl întinerea.

Se îmbrăcă în grabă şi coborî să-şi ia maşina personală din garaj.

Reporterul de la postul periferic nu minţise şi o mare animaţie domnea în cartierul liniştit de la Auteuil. Cu faţa la comisariat, două minicaruri ale poliţiei, trei maşini piuitoare, o 504 cu antenă şi furgoneta cenuşie care era numită „dricul” sau „coşul mierliţilor”, aproape că barau bulevardul. Gardienii în uniforme împiedicau vreo cincizeci de curioşi, majoritatea în halate de casă, să se apropie prea mult.

Pierre Giiffon îşi gară maşina R 16 pe bulevardul Exelmans, îşi croi drum prin mulţime şi îşi arătă legitimaţia unui gardian care încerca să-l oprească. Interiorul postului de poliţie semăna cu un furnicar spart de un copil. La intrare, Pierre Griffon se ciocni pur şi simplu de comisarul principal Roche, zis Beaubois, şi de reprezentantul poliţiei judiciare, Argelas, de la Brigada de omucideri, care, având în vedere rivalitatea – şi cuvântul era prea blând – dintre serviciile lor, nu părură prea încântaţi că îl întâlnesc acolo.

— Tu mai lipseai! exclamă Roche cu un ton arogant. Ai venit să adulmeci stârvul? Dar să nu-ţi faci iluzii. N-ai niciun os de ros în treaba asta!

Griffon nu se supără.

— Eram în maşină, zise el cu acea rea credinţă cumsecade care îi era specifică. Am auzit la radio. Şi atunci am venit să arunc o privire… Nu dispare în fiecare zi un Roberto de pe lumea asta!

Argelas începu să râdă.

— În privinţa lui Roberto, comisare, ai dat-o în bară cu dispărutul de pe lumea asta!

Comisarul Roche îşi fulgeră subordonatul cu privirea, dar era prea târziu.

— Cum aşa? zise Griffon cu un aer inocent. Păi la radio…

Roche, zis Beaubois, îi tăie vorba:

— Mai bine să-ţi spun imediat, pierdem mai puţin timp. Cei de la radio s-au înşelat. A fost un cadavru pe strada Michelangelo, dar nu era vorba de Roberto, asta e tot.

— În mod ciudat, Griffon se simţi uşurat. Nu pentru că ar fi avut o simpatie deosebită pentru „regele neurmăririle în justiţie”, ci pentru că spera să se fi înşelat în concluziile trase. De aceea, întrebă cu oarecare detaşare:

— Cine era? Un client de-al vostru?

— Într-un fel, zise Argelus. Paul Blache.

— Stephanezul!

— El însuşi. A încasat un glonţ sub bărbie care i-a ieşit prin ceafă. Calibru mare… Nu arăta prea drăguţei.

— Ei bine, zise Griffon cu un zâmbet vag, l-aţi regăsit în sfârşit pe stephanez. Vedeţi bine că totul e cu putinţă.

Roche dădu din umeri cu un aer încruntat.

— Vino, îi zise subordonatului său. Noi avem treabă!

Pierre Griffon, cu mâinile în buzunarele trenciului, îi privi cum se îndepărtau spre maşina lor cu antenă. Zâmbea, încântat de „mica lui frază”, căci Paul Blache, recidivist, cu domiciliul interzis în Franţa, evadat de la Baumette, era căutat pentru omor, de cel puţin trei ani de oamenii divizionarului Paccini, şeful Poliţiei Omucideri.

Griffon dădu şi el din umeri. Oricum, „colegii” aveau dreptate. Nu era nimic interesant pentru el. Nici pentru „Moravuri”, în această reglare de conturi. Se deranjase inutil. Gândul acesta îl făcu să simtă oboseala nopţii albe. Căscă…

La post agitaţia se calma. Duba plecase spre morgă cu rămăşiţele pământeşti ale lui Paul Blache, stephanezul. Doctorul legist se întorsese acasă şi fotografii de la Identitate îşi strângeau catrafusele. Afară, grupurile de curioşi se împrăştiau încet, comentând evenimentele din timpul nopţii.

O frază spusă cu voce tare de un bărbat între două vârste, care perora între două vecine în capot, atrase atenţia lui Pierre Griffon care mergea în apropierea lor.

— Poliţia, doamnă! Dar nu-şi face meseria! Eu am telefonat la post şi nici măcar n-au răspuns… Şi totuşi am văzut un bărbat fugind – fără îndoială că era asasinul.

Cu vechea lui curiozitate de copoi la pândă, Pierre Griffon îşi încetini pasul şi studie persoana. Era un bărbat bine, cu un pardesiu lung de culoare bleumarin – la butonieră cu Legiunea de onoare – pus peste o pijama grena.

„Martorul”, care remarcase prezenţa unui nou auditor, îşi continuă expunerea în mod vădit pentru el:

— Eu şi nevasta mea am ieşit la fereastră… Locuim chiar pe colţ, strada Claude Lorrain. L-am văzut foarte bine pe bărbat alergând, şi

chiar cred că s-a tras în el, căci am auzit o altă împuşcătură. Dar a sărit într-o maşină care îl aştepta chiar în faţa imobilului şi care a demarat imediat. După părerea nevestei mele, chiar ar fi aruncat ceva… Mă duc să scriu prefectului poliţiei… E de neconceput că nu m-au întrebat nimic…

Pierre Griffon nu-l mai asculta. Omul era poate puţin cam flecar, dar asistase în mod evident la o parte a scenei, iar unul din detaliile lui era chiar deosebit de interesant.

Totuşi comisarul Griffon se gândi o clipă la patul care îl aştepta. Dădu din umeri. Dacă e bal, bal să fie…

Urcă imediat în maşină şi parcurse cele câteva sute de metri care îl despărţeau de strada Michelangelo. Îşi lăsă maşina cu luminile de poziţie aprinse şi o porni pe jos.

Puţin mai încolo, în faţa spitalului, doi gardieni făceau de pază, fără îndoială la locul unde fusese împuşcat borfaşul. Câteva persoane se întorceau la casele lor.

Pierre Griffon intră pe strada Claude Lorrain. Chiar în colţ. Înainte de trecerea de pietoni, un spaţiu gol sugera că acolo fusese garat un vehicul…

Pierre Griffon examina trotuarul, apoi şoseaua, între maşinile parcate de cu seară. Imediat se opri. Soţia vecinului curios nu se înşelase.

La vedere, foarte la vedere în rigolă, lucea domol oţelul înnegrit al unui revolver mare.

Pierre Griffon îşi scoase batista şi luă arma de jos. Un Colt 38 foarte frumos, cu ţeavă scurtă, un model foarte puţin obişnuit în Franţa. Îl înveli cu grijă şi îl strecură în buzunar.

— Ştiu eu pe unii care vor fi traşi de urechi, mormăi el gândindu-se la „colegii” lui de la brigada omucideri.

Apoi se întoarse la maşină şi îşi continuă drumul spre Montmartre.

*

* *

În apartamentul lui de la *Ritz,* hotel unde, în fiecare lună, venea să petreacă câteva zile, Li-Tyang, care era cunoscut acolo drept „domnul Wu”, om de afaceri bogat din Taiwan, rezident actualmente în Ţările de Jos, era cuprins de o furie teribilă.

Mai adineauri, când auzise la radio informaţiile şi aflase că operaţiunea organizată împotriva lui Roberto se soldase de fapt cu un eşec – căci nu se putea considera drept reuşită numai atentatul comis împotriva tinerei Irène de Mauge, fără interes pentru el – chinezul tropăise de furie în faţa aparatului de radio.

Acum îşi regăsise stăpânirea de sine şi faţa lui grasă şi placidă de negustor de patruzeci de ani, iubitor de lux, de mâncare bună şi fete

drăguţe, îşi recăpătase afabilitatea obişnuită. Totuşi Li-Tyang era deosebit de îngrijorat.

Mai întâi, pentru că organizaţia îl însărcinase cu o treabă simplă iar această treabă simplă nu fusese executată. Mai devreme sau mai târziu – dacă nu restabilea situaţia – asta putea să-l coste cel puţin postul de „corespondent în Europa", căci Wong Lee, *Tycoon*[1], ierta rareori un eşec. Apoi, pentru că acest eşec al unui plan secundar (care demonstra adversarilor că organizaţia *Şarpele Albastru,* nu era infailibilă), avea să întârzie pe plan general, poate cu luni de zile, ceea ce începuse să se întreprindă, iar asta va cauza pierderea unor beneficii enorme. Grupul francez care trebuia în felul acesta intimidat şi convins, încurajat de Roberto, avea să contraatace sau cel puţin să persiste în rezistenţa lui.

Şi în cele din urmă, pentru că forma însăşi a operaţiunii, începând din momentul când eşuase – şi mai ales evoluţiile ei prevăzute ulterior care erau imposibil-de decomandat – putea să reprezinte, pe termen scurt, un risc personal.

Totuşi Li Tyang nu făcuse decât să urmeze cu scrupulozitate instrucţiunile Organizaţiei, care voia să-i asigure „pedepsirii" la Roberto, care nu se înclinase în faţa exigenţelor, o cât mai mare publicitate…

Ridică receptorul telefonului şi comandă micul dejun, înainte de orice trebuia să reflecteze. O situaţie nu era niciodată chiar atât de rea încât să nu poată fi întoarsă. Trebuia să aştepte, să aprecieze urmările, să găsească soluţiile… Peste două zile trebuia să plece înapoi la Amsterdam. Până atunci era destulă vreme să se întoarcă roata.

*

* *

Aşezată pe scaunul ei, cu mânecile puloverului de caşmir albastru-cenuşiu ridicate deasupra încheieturii mâinilor subţiri, cu o şuviţă rebelă pe frunte şi capătul ascuţit al limbii ieşit puţin printre buze, inspectorul Sophie Leclerc era însăşi imaginea unei eleve silitoare.

Un vizitator neprevenit ar fi fost cu siguranţă surprins văzând-o în cadrul auster al unui local de poliţie, căci era o tânără femeie foarte agreabilă, al cărei păr şaten închis punea admirabil în valoare ochii mari de un albastru luminos.

Decepţionată de o căsătorie ratată, Sophie Leclerc, care nu moştenise din familie nicio predispoziţie pentru această meserie, intrase în Poliţia Naţională tot aşa cum intrau altădată tinerele de familie bună la mănăstire, deşi, poate că spre această „vocaţie" o atrăsese mai mult gustul aventurii decât simpla speranţă de a-i proteja pe cei slabi şi defavorizaţi. Repartizată la început la brigada minori, tânăra femeie fusese apoi mutată în echipa lui Griffon, unde se adaptase perfect. În general se ocupa cu contactele delicate, adică

„anchete de şarm”, dar uimitoarea ei îndemânare în mânuirea armelor de foc făcea din ea, când era cazul, un adversar de temut.

Dar astăzi nu se mai putea antrena la tir, aşa cum făcea în mod regulat în fiecare sâmbătă dimineaţa. Evenimentele din timpul nopţii dăduseră totul peste cap. Pierre Griffon îşi convocase colaboratorii de cum se făcuse ziuă, pentru a-i pune la treabă.

Şi astfel, Sophie Leclerc dădea cu conştiinciozitate o ultimă mână de ajutor raportului pe care comisarul Griffon trebuia să-l prezinte divizionarului Charpin.

În faţa ei, pe masă, un trandafir care îşi scutura petalele, aşezat într-un pahar, conferea o fărâmă de umanitate teancului de hârţoage format din hârtiile albastre ale telegramelor, hârtiile galbene ale vizelor de cercetare şi hârtiile de un verde spălăcit ale cererilor de informaţii

Zgomotul uşii o făcu să întoarcă capul. Colegul ei, Lionel Savary, care fusese să înregistreze în mod oficiat mărturia vecinului întâlnit de Pierre Griffon în cursul nopţii, intră în birou cu un aer agitat.

— Avem noutăţi? îl întrebă Sophie.

Lionel îşi scoase impermeabilul.

— Dacă vrei… Nişte noutăţi care mai curând ar complica lucrurile…

Inspectorul Lionel Savary, un băiat de genul „bine din toate punctele de vedere”, pe care ţi-l puteai închipui „cadru-tânăr-cu-viitor-promiţător”, intern în cadrul unui spital sau, după caz, poet, dar cu siguranţă că nu ofiţer de poliţie, fusese unul dintre primii care se alăturase lui Pierre Griffon când comisarul îşi crease acest „comando special”, unde juca în principal rolul „omului de teren”.

Cele mai mari atuuri ale lui erau educaţia excelentă, atitudinea deliberat dezinvoltă şi falsul lui aer candid, care nu numai că îi zăpăcea pe delicvenţi dar şi – cu toate că el nu recunoştea – plăcea enorm femeilor.

Tânărul trase un scaun şi se aşeză călare pe el cu braţele sprijinite pe spetează.

— Ei bine, zise el, tipul, un funcţionar foarte important ieşit la pensie, a confirmat punct cu punct tot ce spusese în faţa şefului. Împuşcăturile… un bărbat urmărit, maşina ce părea că îl aşteaptă… Şi aici treaba se complică.

— Era din Ajaccio, îl întrerupse Sophie, asupra căreia plana influenţa „spiritului” numitului Gribovici, expert în aproximări echivoce.

Lionel scutură din cap.

— Nu, rogu-te, nu începe şi tu! Maşina… Martorul e categoric, şi nevasta lui la fel: maşina purta o placă de înmatriculare galbenă şi o „pricomigdală” CD… Corp diplomatic! Din nefericire, niciunul dintre

ei nu a reuşit să distingă numărul.

Sophie Leclerc avu o mică tresărire.

— Sunt siguri de asta?

— Cel puţin aşa spun amândoi.

Sophie se uită la el şi scoase un mic fluierat de puştan.

— Într-adevăr, zise ea. Asta nu rezolvă nimic. Trebuie să-l anunţi pe şefu. E dus la Divizionar. Se aşteaptă venirea lui Gribo de la laborator cu fişa de identificare a revolverului şi amprentele, dacă există…

Lionel se ridică.

— Atunci, să mergem, zise el.

*

* *

Ca de fiecare dată când mirosea, în dosul unui fapt divers mai mult sau mai puţin anodin, „marea afacere”, comisarul Pierre Griffon părea în cea mai bună formă.

În faţa unui Paul Charpin amuzat şi totodată conştient că ocupă rolul secund, şi a strălucitului trio format din Sophie Leclerc, Lionel Savary şi Alex Gribovici, Pierre Griffon se plimba de colo până colo pe mocheta biroului şi monologa cu un aer inspirat, lovind din când în când cu pumnul drept în palma stângă…

— …Totul se potriveşte, copii, totul se potriveşte. Tu, Paul, ascultă ce-ţi spun. Agresiunea împotriva lui Roberto este urmarea a ceea ce ne anunţa Interpol Amsterdam. Şi aici sunt amestecaţi chinezi.

— De unde ştii? îl întrerupse Charpin. Ţi-a spus o păsărică sau ai citit în almanahul doamnei Soleil?

Dar Pierre Griffon era momentan inaccesibil glumei.

— Nu ştiu, admise el. Adică nu am dovada. O dovadă pe care s-o prezint în faţa unui tribunal. Dar asta e convingerea mea intimă. Aţi remarcat micul anunţ din ziare?… Acea tânără femeie din arondismentul XVI, atacată la ea acasă de un vagabond care a violat-o şi a desfigurat-o pe jumătate. Degeaba. Aşa, pur şi simplu. Fără să fure ceva, cu excepţia a două monede de aur – una de pe timpul lui Carol al X-lea şi una albaneză – de altfel false, din mâna unei statuete reprezentându-l pe Buddha! La doi paşi de strada Michelangelo! Voi n-aţi făcut legătura, dar cei de la Omucideri au făcut-o. Şi din fericire şi eu. Ştiţi cine era această Irène de Mauge? Amanta lui Roberto! Ei, vedeţi cam cum stau lucrurile!

Paul Charpin se aplecă peste birou.

— Doamne, Pierre! Dar nimeni nu m-a anunţat!

Griffon dădu din umeri.

— Îl aşteptai pe cel de la Omucideri să vină la tine cu cadavrul? L-am „preluat” puţin pe micul Merlin. El s-a dus s-o interogheze pe

doamna de Mauge la spitalul american. Între paranteze fie spus, este o mică descreierată care începe să regrete că a intrat pe fir cu o lichea. Ştiţi ce i-a făcut agresorul? —Crucea vacilor! Da, puişorilor! Aţi priceput acum? Vedeţi lucrătura? „Cineva” îl lichidează pe Roberto… „Cineva” îi însemnează amanta ca pe o târfă vinovată… Şi „cineva” împinge perversitatea până acolo încât anunţă poliţia despre toate astea prin intermediul unui post de radio… Exact ca în cazul atacului împotriva lui Roberto, remarcaţi… Să mă ia naiba dacă ăsta nu e scenariul unei frumoase tentative de intimidare şi…

Charpin îl întrerupse încă o dată.

— Pe cine să intimideze?

— Pe cei pentru care lucrează Roberto, bineînţeles. Fraţii Zanum!

— Numai că în privinţa agresiunii împotriva lui Roberto, informaţia dată la telefon era inexactă!

— Ei şi? replică Griffon. Asta a fost necazul, neprevăzutul, grăuntele de nisip care înţepeneşte un mecanism bine reglat. Nu schimbă nimic din schema generală. Tipul care a telefonat – ţineţi cont că avea un pronunţat accent italian, după părerea centralistei care a primit mesajul – era convins că Roberto fusese împuşcat. Pentru că Roberto era vizat şi toată lumea ştia că nu poartă armă asupra lui. Din nefericire pentru ucigaşi, în seara aceea avea o armă. Şi cum ştia foarte bine să se folosească de ea…

Paul Charpin făcu un gest să-l întrerupă.

— Atunci, după părerea ta, Paul Blache, stephanezul, pe care cei de la Omucideri îl caută de doi ani, ar fi fost plătit de cineva să-l lichideze pe Roberto şi, până la urmă, Roberto l-ar fi lichidat pe el?

— Exact, Paul. Dar nici asta n-aş putea s-o dovedesc în faţa tribunalului. Gribo, explică-i puţin Divizionarului.

Aşezat cu fundul lui mic pe marginea scaunului, Alex Gribovici îşi îndreptă nasul lung şi cărnos în direcţia „marelui şef”.

— Am cerut serviciului balistic să examineze arma găsită de comisar. Ar fi trebuit să vedeţi mutrele colegilor de la Omucideri, ar fi meritat deranjul. O armă splendidă, destul de rară în Franţa. Un Colt „Diamonback”, calibru 33 special, ţeavă de 63,5 mm. Adus prin contrabandă. Fusese folosit de foarte curând şi avea un locaş gol în butoiaş. Laboratorul a descoperit o amprentă superbă a lui Roberto… Este exact genul de armă capabilă să provoace stricăciunile menţionate de doctorul legist la craniul lui Blache. Din nefericire pentru colegii de la Omucideri, şi din fericire pentru Roberto, proiectilul mortal nu a putut fi găsit. Probabil că s-a pierdut pe undeva, şi asta ne face să rămânem doar la presupuneri…

— De acord, admise Charpin. Dar ce amestec au chinezii în toate astea?

— Lasă-mă să vorbesc, fir-ar să fie! îi tăie vorba Griffon. Irène de

Mauge – care este la spitalul american, unde medicii vor încerca să-i refacă un obraz acceptabil – a declarat că agresorul ei, după ce a bătut-o, a violat-o şi a „însemnat-o", i-a spus, şi astea au fost singurele cuvinte pe care le-a pronunţat: „Ar trebui să te răzbuni pe chinezoiul tău"… Nişte cuvinte pe care ea, de altfel, nu le-a înţeles…

Divizionarul îşi scutură pipa în scrumieră.

— Şi ce concluzie tragi? îşi întrebă el vechiul prieten.

Griffon se opri în faţa biroului.

— Mai întâi, zise el, că afacerea asta, care este, ţi-am dovedit-o, în legătură directă cu povestea prostituţiei asiatice semnalată de Amsterdam, ne revine de drept nouă. Nu avem niciun motiv să transmitem celor de la Omucideri informaţiile noastre. Ar sabota totul ca de obicei!

Charpin îi privi plin de curiozitate.

— E cam ciudat, Pierre… S-ar zice că faci din asta o afacere personală…

Săltă din umeri şi continuă:

— Îţi aperi osul tău de ros! Bine, îi voi vorbi despre asta delegatului Picard-Lesecq, chiar dacă am să-l fac să-i sară puţin muştarul.

— Cu siguranţă că nu va fi nevoie, răspunse, Griffon, am impresia că o să-i sară sigur.

— Dar, şefule, interveni Lionel Savary, care nu luase până atunci parte la discuţie, cum explicaţi că Robert a părăsit locul agresiunii într-o maşină a corpului diplomatic?

— Dar, băiatule, nu explic deloc! exclamă Griffon făcând un gest cu amândouă mâinile. De aceea trebuie să lucrăm, nu să ne trosnim degetele! Aminteşte-ţi că ni s-a întâmplat şi nouă să ne folosim de o maşină CD… De altfel, sunt multe alte lucruri pe care nu mi le explic. De exemplu, faptul că Paul Callari, boss-ul „clandestinelor de pe Naţionala 7", care participase la reuniunea de la Amsterdam împreună cu Li-Tyang şi Roberto, a dispărut brusc din Marsilia în dimineaţa asta, fără să lase celor apropiaţi niciun indiciu asupra locului unde ar putea fi găsit. Ştiu pentru că mi-am dat osteneala să telefonez la sediul poliţiei locale! Nici de ce poliţia frontierelor nu ne-a anunţat mai devreme că Angelo Tirone s-a întors de curând în Franţa. Aminteşte-ţi că tipul care a anunţat postul de radio în legătură cu Roberto avea un accent italian pronunţat.

— Lichelele italiene ne mai lipseau! bombăni Charpin.

— Mda! Numai că nu-mi place acest gen de coincidenţă! Va trebui să-l găsim pe flăcăul ăsta şi să vedem unde s-a stabilit.

Pierre Griffon îşi acordă un mic trabuc – era mai puţin nociv decât ţigara – şi îşi lovi mâinile una de alta.

— Haideţi, copii, la treabă! Plecaţi să-i trageţi de limbă pe informatorii noştri!

— Care e prioritatea, şefule? întrebă Sophie Leclerc.

— Fără prioritate! Să-mi aduceţi informaţii despre toţi tipii ăştia… Roberto… Tirone… Callari, dacă e posibil… Eu mă voi duce la Interpol şi voi consulta „fişierul banditismului”… A, altceva!… Agresorul respectivei Irène de Mauge… Nu-mi prea fac iluzii, dar nu se ştie niciodată. Avem o descriere destul de bună. Un tip înalt cu părul lung, cu o pată în partea de jos a obrazului stâng. Emiteţi avize de cercetare pentru orice eventualitate… Şi nu uitaţi să vă vârâţi nasul şi în mediile chineze!… Vreau un bilanţ, copii, auziţi, un bilanţ!… Şi nici vorbă să ne-o ia înainte cei de la Omucideri!

Cu un mic zâmbet dubitativ, comisarul divizionar Charpin se uita la vechiul lui prieten care pur şi simplu îşi împingea „oamenii” spre uşă.

„Asta e, îşi zise Charpin. Taica Griffon scoate flăcări pe nări… Ne-am găsit beleaua!…”

*

* *

La *Hanul Lebedei* – teoretic deja deschis clientelei care, foarte curând, va veni să facă cunoştinţă, adică „să ia contact” înainte de a trece la distracţii mai puţin platonice – în bar, Laura Listel tocmai instalase o jerbă enormă de gladiole stacojii.

— Se aşteaptă multă lume în seara asta? întrebă ea fără măcar să întoarcă capul.

Germin, barmanul şef, un bărbat cu părul argintiu şi purtări de canonic, continuă să lustruiască un ultim pahar.

— Da, o grămadă… Christine şi gaşca ei, apoi vicontele, pe urmă…

— Puţin îmi pasă, îl întrerupse tânăra femeie. Toţi o apă şi-un pământ… Dar tare mi-ar plăcea să nu se mai termine la cinci dimineaţa, ca de obicei. Îţi macină forţele.

La *Hanul Lebedei,* seara de sâmbătă era, prin tradiţie, una din serile cele mai animate.

Era o clădire lungă cu acoperişul de ţiglă brună, pe jumătate ascunsă de un pâlc de fagi, situată foarte aproape de Monfort-l’Amaury. Pe vremea Vechiului Regim servise drept staţie de poştă, iar în timpul imperiului drept „casă de primire”, tradiţie pe care ultimii proprietari, Raoul şi Edouard Zanum, o readuseseră la mare cinste.

Aici, pe lângă chelneriţele foarte tinere şi foarte drăguţe, care nu se dădeau deloc în lături să-l urmeze pe clientul lipsit de ocupaţie în camerele de la primul etaj, puteai întâlni cupluri, legitime sau întâmplătoare, care, în afara oricărei ortodoxii sexuale, dacă se cunoşteau sau erau „năşite”, puteau să se elibereze de fantasmele lor inversând ordinea naturală a lucrurilor în cea mai deplină şi costisitoare libertate.

Totuşi, la orele cinci ale după-amiezii, dacă trupa de la bucătărie se agita la subsol, sufrageria se găsea încă cufundată în întuneric, saloanele erau închise şi barul pustiu…

Laura Listel aruncă o privire blazată spre marea încăpere cu lambriuri întunecate, unde lumina lămpilor „Tiffany", pe care draperiile de catifea o făcea şi mai palidă se reflecta pe şirurile de sticle şi de trofee hipice cumpărate de la anticarul din colţ.

La şaptesprezece ani avusese un mic – şi foarte efemer – succes cu un cântec *yéyé.* La douăzeci şi trei de ani era amanta oficială a lui Gaston Zanum. Când acesta fusese împuşcat, în cursul „Războiului Cluburilor", în 1967, cumnaţii ei o abandonaseră. Astăzi, la 38 de ani, fată înaltă şi cu un trup sculptural, cu un păr lung blond roşcat, conducea cu abilitate şi autoritate destinele unuia dintre localurile cele mai luxoase ale „familiei". Cu excepţia câtorva legături foarte scurte şi discrete, nu i se cunoşteau amanţii, cu toate că pretendenţi ar fi fost foarte numeroşi. Dar Raoul Zanum spusese public: „Dacă puştoaica vrea să se frigă, se frige; dacă nu vrea, atunci o lăsăm în pace, înţeles, flăcăiaşilor?" Aşa că nimeni nu mai insistase.

Un bărbat cu înfăţişarea unui jucător de *catch,* dar purtând costumul negru al unui *mâitre d'hotel,* pătrunse în încăpere şi se îndreptă direct spre tânăra femeie.

— Laura, am veşti, murmură el. Roberto a făcut paşi!

Tânăra femeie păli uşor.

— Eşti sigur?

— Păi, cum! M-am văzut cu Paulo. Ştii, Paulo Americanu… Roberto s-a dus la el acasă, pe strada Dupint-des-Loges, noaptea trecută. I-a spus că a ieşi cu nasoale şi că trebuie să-l treacă în Belgia. Paulo l-a îmbarcat imediat şi l-a lăsat la Bruxelles fără probleme… Trebuie anunţat Raoul.

Laura îşi muşcă buzele. Îl cunoştea de multă vreme pe Roberto şi era unul, din puţinii băieţi care îi făcuse inima să bată în mod serios. Dar o cunoscuse odată cu Gaston şi nu o considerase niciodată altceva decât o bună prietenă…

— Şi… asta e tot ce-a spus?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mda… Exceptând faptul că poate va trebui să fim pe faţă zilele astea… Dacă vom fi vizitaţi…

*

* *

Angelo Tirone arătă cu bărbia spre firma discretă, decupată, în formă de lebădă, care se legănă deasupra porţii mari de la intrare.

— Aici e, zise el.

Féfé Vitti, căruia i se spunea Féfé Ţiganul dădu din cap.

— Cunosc… O şmecherie ca asta aduce grămezi de bişţari.

Mai merseră încă vreo cincizeci de metri, apoi Tirone gară Fordul Taunus la marginea drumului.

Cei doi bărbaţi coborâră din vehicul, porniră înapoi pe jos şi intrară în han. Primul care îi văzu pătrunzând în bar fu Fernand, acel *mâitre d'hotel* cu alură de jucător de *catch*.

Chiar înainte de a deschide gura, numai după fizicul şi costumele lor de culoare deschisă, Fernand îi şi clasă. Nişte turişti spanioli sau italieni… Nişte nevinovaţi.

Se mai întâmpla din când în când, mai ales în timpul vacanţelor. Tipi care se rătăceau, neştiind destinaţia precisă a localului. Beau un păhărel şi chiar luau masa şi apoi plecau în general fără să înţeleagă nimic şi fără să ghicească ce se petrece în „saloanele rezervate", a căror existenţă nici nu şi-o imaginau.

Cei doi bărbaţi se instalară la bar. Barmanul lăsă zarurile şi se apropie.

— Bună seara, domnilor, spuse el cu vorba lui mieroasă. Ce v-ar face plăcere să serviţi?

Angelo Tirone scoase din buzunar o carte de vizită a localului, timbrată cu o lebădă neagră, şi o arătă barmanului. Pe ea se afla o semnătură lăbărţată.

— Venim din partea lui Edouard, zise el cu o voce puternică, scoţând şi mai mult în evidenţă accentul italian. Ce călărim?

Barmanul nu clipi. Se uită la semnătură şi ridică capul.

— E încă devreme, zise el zâmbind. Vreţi un whisky mic? Am McCallan veritabil…

Féfé Ţiganul zâmbi şi el, scoţând la iveală, sub mustaţa mare şi neagră, o dentiţie strălucitoare.

— N-ai înţeles, tăicuţule. N-am venit să bem. Am venit să călărim.

În barul pustiu urmă o clipă de tăcere. Apoi Laura Listel se apropie, ondulându-se în rochia ei lungă de stăpână a casei care i se mula pe corp. Făcu puţin botic şi îşi agită degetul cu un gest de reproş gentil.

— Ssst! zise ea. Nu se spune aşa ceva… Dar vi se iartă pentru că sunteţi străini… Prin urmare, lui Edouard Zanum îi datorez plăcerea de a vă cunoaşte? Aş…

— Mda, o întrerupse Féfé. Ni s-a spus că vom putea călări!

Laura se strădui să zâmbească.

— Bineînţeles. Ceva mai târziu. După cum vedeţi, tinerele mele prietene n-au sosit încă. Încă nu e nimeni.

Angelo făcu un pas spre ea.

— Eşti tu, zise el.

Laura se asigură cu coada ochiului că Fernand nu se îndepărtase. Tânăra femeie râse forţat.

— Sunteţi drăguţi. Dar eu nu sunt aici pentru asta. Nu sunt decât

cea care vă primeşte… Domnişoarele pe care le aştept trebuie să sosească. Să vă ofer ceva până atunci?

Angelo o prinse pe tânăra femeie de braţ şi rânji.

— Da, răspunse el, curu' tău, asta ai să ne oferi!

Fernand se apropie. Cu o singură mişcare desfăcu o bâtă telescopică pe care o făcu să şuiere în aer.

— Gata, flăcăilor, zise el. Veniţi sau nu din partea lui Edouard, în casa noastră nu ne plac nepoliticoşii.

Barmanul se uita mai departe la cartea de vizită.

— N-a semnat aşa ceva Edouard! zise el. E un fals!

— Cu atât mai mult, continuă Fernand. Căraţi-vă de-aici până nu păţiţi ceva!

Féfé Vilti, zis Ţiganul, se dădu puţin într-o parte. Îşi strecură mâna sub haină cu un aer cât se poate de calm. Şi scoase un pistol automat.

Eduard rămase pe loc şi se uită la el uluit.

— Vasăzică aşa stă treabă? murmură el cu o voce calmă.

Celălalt făcu cu ochiul.

— Ei da, vericule, cam aşa… Tu şi patronii tăi o să păţiţi ceva rău. (întinse mâna.) Dă-mi chestia aia să nu te răneşti cu ea.

Picături mari de sudoare se prelingeau pe fruntea îngustă a lui Fernando. Întinse măciuca.

Féfé i-o smulse din mână şi, cu un singur gest, îi trimise în stomac bila plumbuită. Omul scoase un strigăt de durere şi de surpriză şi se îndoi cu mâinile la burtă. Féfé îl lovi într-o parte a capului. Fernand sughiţă şi se prăbuşi pe podea.

Angelo o trase pe Laura spre corpul inert al paznicului ei. Tânăra femeie se făcu albă la faţă, dar privirea îi strălucea de furie. Îi veni în minte avertismentul lui Fernand. Şuieră printre dinţii strânşi:

— Veţi plăti asta… foarte scump!

Féfé se întoarse spre barmanul care stătea nemişcat cu mâinile aşezate pe tejghea.

— Ieşi de-acolo, îi zise el. Dă-mi cheile.

Omul se supuse. Tremura.

— Io nu sunt nimic aici, dom'le, gemu el. Doar, un angajat… şi am nepoţel.

Féfé începu să râdă şi se duse să încuie toate uşile.

— Aşa, zise el. Acum suntem între noi.

— Dar clienţii mei, scânci barmanul. Şi fetele?

— Ce-ţi pasă ţie! în seara asta e rândul nostru să ne distrăm!

Cu un gest larg mătură buchetul mare de gladiole şi vaza se sparse pe jos, apoi îi ordonă barmanului înfricoşat:

— Bagă-te într-un colţ şi închide gura! Dar deschide ochii… în felul ăsta vei putea povesti cum s-a dat în bărci patroana ta, cu toată fudulia ei!… Şi încă pe degeaba!

III

Angelo Tirone o ţinea de braţ pe Laura, care, nemişcată, se uita la el cu o furie ucigaşă.

Deodată o împinse brusc în mijlocul încăperii.

— Ai auzit? zise el. În seara asta ne jucăm. Dezbracă-te!

Tânăra femeie se poticnise puţin. Îşi recănătă echilibrul şi îl măsură cu privirea din cap până în picioare.

— Raoul nu te va ierta, murmură ea.

Angelo rânji.

— Raoul şi frăţânele lui! făcu el cu dispreţ. Îi bag undeva pe amândoi! Poţi să le spui patronilor tăi. Angelo vă bagă undeva… Să nu uiţi!

Laura Listel simţi că pălește. Nu-l cunoştea pe italian şi nu ştia pentru cine lucrează. Dar era sigură de un lucru – începea războiul. O frază ca asta însemna, mai devreme sau mai târziu, moarte unui om. Sau a mai multora. Şi pentru prima dată îi fu frică. Angelo băgă de seamă şi asta îl excită.

— Haide, în pielea goală! repetă el. N-o să pierdem toată noaptea.

Laura îi trânti o înjurătură. Féfé se apropie. Îşi puse arma la loc, scoase un cuţit cu buton şi lama ţâşni cu un pocnet sec.

— Stai aşa să te ajut, zise el.

Laura se dădu înapoi dar se opri cu spatele de o masă. Féfé o prinse de încheietura mâinii, apoi strecură lama în răscroiala de la gât a rochiei. Cu un gest scurt tăie ţesătura care se sfâşie până la pântece, eliberând doi sâni tari şi rotunzi. Ţiganul râse.

— Nu încurajezi comerţul cu sutiene, nu-i aşa? Măcar ai slip?

Laura nu răspunse. Avea fața lividă şi buzele fardate formau o pată stacojie. Cu ochii ficşi la ea, Féfé sprijini vârful sub un mamelon şi apăsă uşor. Se scurse o picătură de sânge, în timp ce Laura îşi înăbuşea un strigăt.

— Hotărăşte-te!

Învinsă, tânăra femeie lăsă să-i alunece la picioare rochia sfâşiată. Nu purta ciorapi cu chilot, ci un port-jartier şi nişte ciorapi negri care îi scoteau în evidenţă albul pielii. Îi desfăcu cu o mână, tremurând de furie şi umilinţă. Nemişcat în fundul încăperii, bătrânul cu faţa de canonic se uita la ea cu gura întredeschisă şi ochii ieşiţi din orbiţi. Dintre toate privirile, mai ales aceasta o umplea de ruşine.

Se sprijini de masă să-şi scoată ciorapii, apoi îşi coborî slipul.

— O blondă falsă! exclamă Angelo holbându-se la părul negru al sexului dezgolit. Cu atât mai rău, ne vom mulţumi şi cu asta!

Laura se înfiora. Nu visa. Cele două brute aveau să abuzeze de ea

acolo, pe loc, în propriul ei bar, sub acoperişul unei case aparţinând celor mai respectabili boşi din lumea interlopă franceză… Era de neînchipuit!

Angelo o răsturnă fără menajamente cu spatele pe masă, profitând de dezechilibrarea ei pentru a i se strecura între picioare. Apoi îşi trase fermoarul pantalonilor şi îşi scoase afară sexul. Laura, cu coapsele desfăcute, se încordă şi strânse din dinţi, apoi avu o mişcare de recul, făcându-l pe Angelo să se lovească de tăblia mesei. Italianul înjură şi-şi strigă complicele.:

— Ţine-o, fir-ar să fie, pe târâtura asta! Ţine-o!

Féfé trecu în spatele ei şi o imobiliza, prinzându-i amândouă mâinile cu mâna stângă. Apoi o pălmui zdravăn de două ori. Piatra de la inel îi sfâşie obrazul. Tânăra femeie ţipă şi, deodată, parcă ceva se rupse în ea. Izbucni în hohote puternice de plâns.

Angelo se uită o clipă la ea, apoi o apucă de şolduri şi începu să o posede cu o regularitate de coşmar. Când sfârşi, se dădu înapoi, clătinându-se, pe urmă îi zise tovarăşului său:

— E rândul tău, Féfé!

Féfé Vitti o trase cu sălbăticie de braţe şi o aruncă jos. Laura se prăbuşi greoi pe burtă. Bărbatul nu-i lăsă timp să mişte şi se aruncă peste ea.

— Nu! Nu! strigă Laura încordându-se.

Féfé începu să râdă şi, apucând-o pe tânăra femeie de talie, o sodomiză în ciuda urletelor şi tânguirilor ei.

Nepăsător, Angelo Tirone îşi potrivea pantalonii. Se uită o clipă la complicele lui, apoi se îndreptă spre bar.

Şi începu în mod sistematic să spargă sticlăria, aruncă apoi pe pereţi sticlele care buşiră ca nişte bombe, sparse oglinzile lovindu-le cu un taburet, după care, fără să se grăbească, smulse perdelele şi draperiile.

Trecu prin faţa barmanului care, înmărmurit, contempla violarea patroanei lui şi distrugerea încăperii, şi îl ciupi de obraz.

— Asta e, tăicuţă, zise el. Ai să şomezi.

Laura Listei urla mereu sub violenţa bestială a schingiuitorului ei.

*

* *

Nepăsător şi cu mâinile în buzunare, Dédé Ţicnitul, cu casca de motociclist pe braţ se plimba printre tarabele talciocului de la Montreuil.

Era luni şi negustorii erau rari, clientela şi mai rară – câţiva negri cu bluzele lor largi şi nişte negustori din Saint-Quen ce aşteptau să facă safteaua. Aşezaţi pe vine în jurul litruţelor de vin roşu, vagabonzii flecăreau „speculând” la chiştoace.

Dédé Ţicnitul merse până la capătul pieţei şi se întoarse. Un blonduţ descărca câteva obiecte heteroclite dintr-o furgonetă. Dédé se apropie. Celălalt îl recunoscu şi îi întinse mâna.

— Salut, Ţicnitule, ai dat lovitura! Ai ceva să-mi vinzi?

— Nu cred… Dar poate că poţi să-mi dai o informaţie.

Tăinuitor debutant, blonduţul cumpăra de la Ţicnit tot felul de fleacuri pe care tăinuitorii „patentaţi" le refuzau cu dispreţ.

— Ia uită-te, zise Dédé scoţând cele două monede şterpelite de la Irène de Mauge… După părerea ta sunt bune?

Celălalt examina monedele!

— Nu par a fi rele, zise el fără să se angajeze. Lucrătura…

Dédé Ţicnitul îl privi drept în ochi.

— Nu e ciordeală, şopti el. Le-am luat de la ăl bătrân. Probabil că le-a şterpelit de undeva, pe vremea când era funcţionar la gaze.

— Cât vrei pe ele.?

— Nu le vând. Ţi-am spus că sunt o amintire. Voiam doar să ştiu dacă sunt bune, atât.

Celălalt dădu din umeri.

— Cum vrei… Cinci sute?

— Ţi-am spus că nu.

— Şapte sute.

Dédé rânji.

— Hai salut, bătrâne. Mersi pentru ofertă.

O porni spre bulevard. Dacă prăpăditul ăsta îi oferea şapte sute de franci pe „bănuţii" lui, însemna ca valorau aproape de zece ori mai mult. Era exact ce voia să ştie.

Cu zâmbetul pe buze se sui pe motocicletă şi o tuli spre centru.

Dédé Ţicnitul îşi parcă motocicleta în piaţa Bursei şi potrivi cu grijă lanţul gros îmbrăcat în plastic şi lacătul, gândindu-se că ar fi fost culmea ca nişte derbedei să-i salte „maşinuţa".

Apoi apucă pe strada Vivienne şi coti pe strada Saint-Marc, examinând vitrinele magazinelor. Era cartierul celor care schimbau bani şi al negustorilor de devize şi metale preţioase, iar Dédé căuta prăvălia cea mai favorabilă după părerea lui pentru negocierea pe care o proiecta. Mai vânduse el monede de aur prin partea locului şi cam ştia cum să procedeze. Totul era să ai tupeu. Când afacerea era bună, majoritatea negustorilor nu erau deloc pretenţioşi.

Străbătu strada Richelieu şi apucă pe strada Colbert. Aici se opri în faţa unei prăvălioare învechite: *Medalii-Monede vechi.* Intră.

Un evreu tânăr şi frumos, cu părul cârlionţat, care stătea în spatele tejghelei, îl cercetă curios cu privirea.

— Cât luaţi pentru o expertiză? întrebă Dédé fără să mai aştepte.

— Depinde… Dar poate că aş putea să vă dau o indicaţie. Despre ce

fel de monedă e vorba?

— Despre astea, zise Dédé punând cele două monede pe masă.

Tânărul evreu îşi strecură în orbită o lupă de bijutier.

— Da, zise el de parcă şi-ar fi vorbit lui însuşi. Un Carol al X-lea… Capul gol… Pe revers stema Franţei încoronată… alături 10 Fr… înconjurat de o coroană… Stare medie, păcat… Şi un Zong!… Albania… Capul gol într-o coroană… Stare bună…

Ridică capul.

— La prima vedere, Carol al X-lea ar putea face între 2.200 şi 2.280, iar Zong cam 2500… Le vindeţi?

— La… La limită.

Celălalt continuă să examineze monedele, vorbind mereu cu vocea lui impersonală.

— Ce lucru ciudat şi monedele, nu găsiţi? Fiecare piesă care a ajuns până la noi are, dacă nu o poveste cel puţin un pedigree. De exemplu, acest Carol al X-lea care cântăreşte trei grame douăzeci şi doi şi care a fost gravată de Michaut, după cum ştiţi, este un specimen destul de rar. Personal, n-am mai văzut decât o singură dată, în 1970, la Drouot, un exemplar magnific…

— Da, da, zise Dédé Ţicnitul care începea să-şi piardă răbdarea. Păi atunci…

Scrâşnetul roţilor unei maşini de poliţie care se oprise brusc în faţa vitrinei îi tăiase vorba. Dédé tresări fără să înţeleagă… Cum alertase curcanii negustorul care nu se mişcase din loc? Se năpusti spre uşă, dar doi gardieni robuşti şi un brigadier cu pistolul de serviciu în mână pătrundeau deja în magazin.

Dédé Ţicnitul rămase pe loc, cu ochii holbaţi şi începu să protesteze:

— Ce înseamnă asta? N-am făcut nimic! Tipul ăsta e nebun! Complet, nebun!

Unul din gardieni îl prinse de braţ în timp ce brigadierul întreba:

— V-a atacat? Avea o armă?

— Nu, admise negustorul. Voia să vândă monede false.

— Nici măcar nu e adevărat! răcni Dédé. Nu ştiam că sunt false! Nu voiam să vând nimic! Voiam doar să văd dacă valorează ceva… Le am de la bunicul meu… El voia să le cumpere…

Brigadierul nu mai înţelegea nimic. Dădu din umeri şi îşi puse pistolul la loc în tocul lui.

— Bun, mormăi el. Ne vom lămuri la comisariat.

— Nu e drept, scânci Dédé. El voia să mi le cumpere… Le-ar fi revândut drept bune… El e un hoţ.

Fără brutalitate excesivă, căci nu-l socoteau primejdios, gardienii împinseră în maşina lor un Dédé indignat…

„Ca să-i dăruieşti bani falşi Dumnezeului tău, îşi zise el în gând,

trebuie să fii cu adevărat ultima dintre târâturi.”

*

* *

De la începutul dimineţii, inspectorii Lionel Savary şi Sophie Leclerc „făceau” comisariatele…

Unul luase la bani mărunţi arondismentul XVII, unde îşi avea domiciliul Albin Morel, zis Roberto, şi unde anumite baruri discrete erau frecventate de personaje importante din lumea interlopă. Celălalt verifica în arondismentele I şi II spusele unui informator atras de Gribovici, care afirmase că l-ar fi zărit pe Roberto în noaptea de sâmbătă spre duminică, însoţit de o fată în cartierul halelor.

După ce a vizitat comisariatul Artelor şi Meseriilor şi comisariatul Arhivelor, şi apoi, tot zadarnic, comisariatul Bonne-Nouvelle, Sophie, aproape convinsă că îşi pierde vremea, intră pe la unsprezece la postul de poliţie de pe strada Vivienne şi îşi arătă legitimaţia gardianului de serviciu, care chemă imediat un tânăr inspector ce se uită la tânăra femeie cu o curiozitate mirată.

— Thierry Dolet, zise el întinzându-i mâna. Prin urmare, e adevărat ce mi se spune?

— Ce să fie adevărat?

— Că faci meseria asta de câine! Şi încă la Moravuri!

Sophie Leclerc se obişnuise de multă vreme cu acest gen de reacţii ce precedau inevitabil complimentul tipic: „O fată drăguţă ca dumneata”. Îi răspunse zâmbind:

— Ce să-i faci… Eram prea nasoală pentru Armata Salvării. Nu-mi mai rămăseseră decât curcanii sau *Crazy Horse*.

— Pricep, zise el, vizibil tulburat de acest gen de umor. Şi cu ce te pot ajuta?

Sophie Leclerc îi explică. Tânărul dădu din cap cu părere de rău.

— Sunt dezolat, zise el. Am primit avizul de cercetare de la Omucideri dar n-am auzit niciodată de Roberto pe la noi. Cartierul lui e în altă parte. Ăsta nu e destul de şic pentru un boss ca el.

Sophie începu să râdă.

— Şi totuşi aici e fieful fraţilor Zanum, zise ea. Roberto se pare că lucra pentru ei.

Inspectorul făcu un gest prin care arătă că nu avea habar.

— Noi de-aici, zise el cu un aer dezamăgit, nu ne ocupăm decât de delicte mici… (Făcu un semn cu bărbia.) Iată un exemplu…

Un brigadier şi doi gardieni tocmai pătrundeau în post, împingând în faţa lor un tânăr cu un păr foarte lung şi cu o geacă de nailon verzui.

— Ce-a făcut? întrebă tânărul inspector.

Brigadierul dădu din umeri.

— Se pare că voia să vândă monede false lui Lazarovici.

Thierry Dolet clătină din cap şi explică:

— E vorba de un numismat. A mai fost atacat de trei ori. Are un sistem de alarmă la picior care sună la noi… Dar am impresia că a început să cam exagereze.

Sophie îşi îndreptă instinctiv privirea spre tânărul delincvent care stătea cu capul în jos. Avea ceva în fizionomia lui slabă de vagabond de mahala care o alerta. Dar nu-şi dădea seama ce anume… Poate impresia a ceva deja văzut, care o stingherea… Apoi simţi cum vălul se rupe brusc şi inima începu să-i bată cu repeziciune. Pata. „Portretul” pe care îl făcuse Irène de Mauge agresorului ei sadic… îl strânse de braţ pe tânărul ei coleg care o privi curios.

— Monedele, zise ea cu o voce înăbuşită de emoţie. E un Carol al X-lea şi o albaneză, nu-i aşa?

Inspectorul se uită la tânăra femeie cu un aer buimăcit.

— Eşti cumva ghicitoare? întrebă el pe acelaşi ton.

— Şeful meu caută un tip cu o pată. Tipul care a comis agresiunea şi violul asupra acelei femei din arondismentul XVI. A furat două monede de aur. Probabil că aţi primit un aviz de cercetare în privinţa lui.

Tânărul se îndepărtă puţin cu brigadierul, apoi se întoarse.

— Se poate spune că ai un noroc ciudat, zise el. Un Carol al X-lea şi o albaneză.

Dédé Ţicnitul se uită în jurul lui ca un animal prins în capcană. Nu înţelegea nimic, doar că problema lui nu se rezolva favorabil.

— Despre ce vorbiţi? strigă el. N-am făcut nimic! N-am furat nimic. Mai întâi că n-am văzut-o niciodată pe această femeie.

Inspectorul îl făcu să tacă, apoi ordonă:

— Duceţi-l în biroul meu. Îl interogăm imediat.

Dédé se zbătu.

— N-am făcut nimic! Dacă vă spun că n-am făcut nimic!

*

* *

— Natural, zise Sophie Leclerc alungându-şi de pe frunte o şuviţă rebelă, a cedat imediat.

Împingându-l pe Rector, bătrânul uşier care ieşea din birou, tânăra femeie, gâfâind încă din pricina urcatului celor patru etaje, tocmai se năspustise în vizuina comisarului Griffon şi îi explica, cu o voce întreruptă, împrejurările în urma cărora asistase la arestarea agresorului numitei Irène de Mauge.

— Un golănaş de mahala, continuă ea. Andre Delorme, zis Dédé Ţicnitul, care are la activ trei ani petrecuţi la o casă de corecţie… Nu prea îl duce mintea. Era tare uimit când a aflat că riscă să ajungă la

Juraţi pentru viol cu circumstanţe agravante. A devenit vorbăreţ, dar după aceea a fost cel mai greu.

Comisarul Griffon se juca nervos cu o cutie de mici trabucuri pe care nu voia încă s-o deschidă. Se uită curios la tânăra femeie.

— De ce? întrebă el.

Sophie îi zâmbi cu un aer rebel.

— Pur şi simplu pentru că respectivul comisar al cartierului voia să-i anunţe imediat pe cei de la Omucideri şi să le paseze „coletul". M-am zbătut ca o drăcoaică încercând să-l facă să priceapă că e o afacere de moravuri, deci că ne revine nouă. El nu voia să ştie de nimic. Pentru el violul nu era decât corolarul unui atac cu mână armată. Noroc că, după cât se pare, nu displăceam prea mult unui tânăr inspector.

— Sper că nu te-ai comportat ca o gâscă? i-o tăie Griffon cu un ton pe jumătate amuzat, pe jumătate certăreţ.

— Ce vreţi, răspunse Sophie, trebuia făcut ceva… Pe scurt, acel băiat l-a convins pe şeful lui să-l interogheze pe suspect asupra fondului.

Deschise geanta şi scoase nişte hârtii de culoare galbenă, apoi continuă:

— Eu şi inspectorul Dolet am încheiat chiar şi un târg.

— Înţeleg, zise Griffon. Corupţia unui funcţionar.

— Mai rău decât atât, căci e un târg al păcăliţilor. O copie a declaraţiilor lui Dédé Ţicnitul în schimbul unei întâlniri… pe care o voi decomanda.

Griffon clătină comic din cap.

— Din când în când, zise el, am impresia că nu mai sunt un poliţist, ci un şef de bandă! Ia să văd.

Tânăra femeie îi întinse hârtiile.

— Cred că ceea ce scrie acolo îmi va aduce iertarea, zise ea.

Comisarul Griffon parcurse declaraţia, citind unele fragmente cu voce tare:

„…Declară că a fost dus la un chinez necunoscut de către un „amic" pe care nu-l cunoaşte decât după numele de „Marele Pierrot". L-am întâlnit pe acesta în biroul de poştă de pe strada Deznouettes. Întrebat, Andre Delorme nu poate să precizeze aspectul fizic al individului… Un chinez ca toţi chinezii… O faţă plată şi nişte ochi care aproape dispăreau sub pleoape. Foarte politicos.

…Întrebare: Ar fi putut fi un vietnamez?

— Nu. Nu cred.

— Un tailandez?

— Poate. Dar marele Pierrot mi-a spus „un chinezoi".

…Întrebat…

— Avea mâini de muncitor şi mirosea urât.

— Cum urât?

— Urât. Un miros… Ca un produs…

…Întrebat…

— Chinezul mi-a oferit cinci mii de franci. Două mii pe loc şi trei mii după aceea… Nu, nu ştiu de ce… M-am gândit că era gagica lui sau gagica unui amic care îi făcuse o figură… N-am întrebat mai mult…”

Griffon ridică capul din hârtii.

— Ei! Ce v-am spus eu! Sunt chinezi amestecaţi în treaba asta… Dar tot n-am realizat mare lucru.

— Aşteptaţi urmarea, răspunse Sophie.

„…Aşteptam sub un portal pe strada Claude Lorrain. A sosit un tip cu maşina. Mi-a dat cheile apartamentului şi un pistol despre care mi-a spus că nu e încărcat. După aceea am observat că era un pistol de alarmă…

…Întrebat…

— Tipul, da. L-am văzut bine. Mic, slab, cu un impermeabil bleumarin, cu un nas mare şi nişte ochi strălucitori. Avea un accent italian…”

— Ei, îl întrerupse Sophie. Nu sunt astea semnalmentele lui Angelo Tirone?

— Întocmai, admise Griffon. Totul se confirmă. Ai lucrat bine, fetiţa mea!

— Mulţumesc, şefule. După părerea lui Dédé Delorme, trebuie să mai fi fost cel puţin alte două persoane în maşină, dar n-a văzut prea bine… Şi cum, după cum spune Gribo, Tirone l-a cunoscut pe Paul Blache în închisoare, se poate admite că stephanezul era unul dintre aceşti doi tipi.

Sosirea în birou a lui Lionel Savary întrerupse demonstraţia tinerei femei.

— Şefule, anunţă Lionel brusc, am ceva care te-ar putea interesa. Am dat peste Christine Lacoste, romanciera…

Griffon se încruntă.

— Da. O nimfomană… Care s-a vârât anul trecut într-o poveste urâtă… Continuă!

— Aşa mi se pare. În orice caz, frecventează cu regularitate *Hanul Lebedei,* situat lângă Monfort-l’Amaury, un local al fraţilor Zanum, unde se adună sâmbăta seara toată elita destrăbălaţilor sexuali… Ei bine, alaltăieri n-a fost deschis.

— Ei şi?

— Păi, continuă Lionel, am impresia, după cele spuse de fata asta, că nişte tipi au distrus localul. N-am putut afla nimic mai mult, dar vecinii au remarcat vehicule venind şi plecând pe la orele şase-şase şi jumătate, o oră neobişnuită pentru local. A fost şi maşina unui medic… M-am gândit că s-ar putea să aibă vreo legătură cu afacerea

noastră. O echipă care avea necaz pe fraţii Zanum ar fi putut foarte bine să se ocupe de cel mai bun local al lor.

Pierre Griffon dădu din cap. Puţin câte puţin, elementele jocului de puzzle îşi ocupau locurile, dar el tot nu ştia ce reprezenta în realitate acest puzzle.

— Cu siguranţă că ai dreptate, „fecioraşule”… Chiar „trebuie” să ai dreptate, pentru că persist în a crede că e pur şi simplu vorba de o încercare de intimidare.

Se ridică şi continuă:

— Ţineţi-o tot aşa, copii… Eu mă duc să văd dacă pot să-l trag de limbă pe slinosul ăla de Raoul Zanum. Cred că a sosit momentul, acum sau niciodată.

*

* *

Acel cartier al Amsterdamului se schimbase mult…

Albin Morel, zis Roberto, îşi amintea de un loc desigur popular, dar destul de liniştit şi simpatic, ritmat de deplasările şlepurilor pe Amstel şi de şuieratul trenurilor.

Azi totul părea transformat. Bineînţeles că încă mai erau micile imobile de cărămidă cu ferestre fără obloane, vechile prăvălii şi hârdaiele cu flori, dar mai erau şi bande de tineri îmbrăcaţi cu blugi sau zdrenţe, despre care nu ştiai totdeauna de la prima vedere dacă sunt fete sau băieţi, şi o întreagă salbă de cluburi particulare şi de baruri îndoielnice.

Roberto fu surprins. Şi-i imagina pe drogaţi, pe acei *freacks* cantonaţi în jurul canalelor vechiului oraş şi pe lângă *Kosmos* sau *Paradiso*. Dar, puţin câte puţin, cangrena care rodea oraşul se întindea peste tot…

Când Paulo Americanul îl lăsase la Forest, la intrarea în Bruxelles, în zorii zilei de sâmbătă, Roberto stabilise deja, dacă nu un plan de campanie, cel puţin un „plan de uşcheală”. Ştia jocul şi îl mai jucase când evadase din închisoarea germană. Să evite marile oraşe, să călătorească în etape scurte, pe linii secundare, cu autocarul, schimbând frecvent itinerariul.

De data asta, bineînţeles, pe urmele lui nu se afla poliţia germană, dar nu i se părea că schimbarea e mai avantajoasă. Acum nu risca întoarcerea la închisoare cu cătuşele la mâini, ci glonţul asasin sau lovitura de cuţit ucigaşă, cu paltonul de scânduri la sosire.

Dormise deja o oră în maşina lui Paulo, dar excitaţia provocată de aventură îi alungase oboseala. La început luase trenul spre Malines, apoi schimbase în direcţia Louvain. De acolo, un autocar îl dusese până la Lier. Mâncase şi luase o cameră într-un hotel liniştit. A doua zi

dimineaţă plecase tot cu autocarul până la Herentals, apoi din nou cu trenul până la Weert, în Ţările de Jos. Trecuse, frontiera fără probleme, la Hamond. După aceea, traversase Brabantul cu autocarul până la Utrecht.

De acum înainte Roberto era aproape convins că i se pierduse urma. În rest, achiziţionase o valijoară şi câteva accesorii de toaletă indispensabile. Nu se sinchisea de bani. Avea totdeauna la el, dintr-un reflex de om cu probleme, o anumită sumă de *dolari US* şi *deutsche marks.* Şi mai avea şi un carnet de cecuri American Express pentru un cont pe care îl avea la New York şi care, pentru un timp, îl punea la adăpost de orice-nevoie.

La Utrecht luase din nou autocarul care îl lăsase la Amsterdam, capătul călătoriei sale. I se părea că niciodată nu trăise altfel decât pe drumurile exilului, şi amintirea vieţii lui aproape burgheze de la Paris – chiar şi imaginea Irenei de Mauge – i se ştersese complet din memorie.

Roberto se opri, câteva secunde înainte de a intra pe stradă. Pentru prima dată simţi că i se strânge inima… Şi dacă vechiul lui amic Bobo părăsise acel cartier care, puţin câte puţin, putrezea? Apoi dădu din umeri.

— Trebuie să ştiu dacă am baraka sau nu, murmură el.

Luă valiza de jos şi dădu colţul.

Strada, fundătura mai curând, căci ducea la calea ferată, era îngustă şi mărginită de magazine liniştite. Cafeneaua pe care o avea Boris Kalenin – „Bobo”, în compania I de paraşutişti străini şi pe baricadele din Alger – era tot acolo, dar un neon ţipător luase locul vechii firme scârţâite. Robert deschise uşa.

Sala era pustie. Îşi păstrase aspectul vechi de altădată, dar nişte maşini nou-nouţe, care funcţionau prin introducerea unei monede, acopereau un întreg perete. În schimb, în spatele tejghelei, citindu-şi ziarul, stătea acelaşi colos cu păr roşcat. Omul ridică capul. Avea o faţă curioasă. Plină de scobituri şi de umflături care o făceau să semene vag cu un sac de cartofi. Dar ochii lui, de un albastru transparent, erau calmi şi liniştiţi.

— Dumnezeule! exclamă el. Sergente! Îmi face plăcere să te văd după atâta vreme!

Apucă din spatele lui, fără măcar să întoarcă capul, o sticlă de rachiu de ienupăr şi umplu două pahare.

— În sănătatea ta, bătrâne. Şi a iubitelor tale.

Roberto simţi cum o căldură blândă i se răspândeşte în tot corpul. Aşa se întâmpla cu Boris. Puteau să nu se vadă cinci-şase ani că se regăseau totdeauna cu aceeaşi prietenie virilă.

— Eşti în trecere?

— Să zicem. Am venit după un tip de-aici care mi-a făcut mizerii.

Şi aş avea nevoie de o mână de ajutor.

Boris Kalinin îl privi cu ochii lui limpezi de brută candidă.

— Am înţeles, sergente, zise el. Când începem?

IV

În camera ei confortabilă de la *Hotel du Louvre,* unde se instalase de câteva zile, Kikyo Learoy, goală sub chimonoul de culoarea florii de piersic, îşi dădea în cărţi, după o foarte veche şi complicată tradiţie asiatică.

Tânăra femeie ezită, căci jocul îi punea probleme. Apoi, cu o mişcare delicată a mâinii cu degete lungi şi subţiri, apucă dama de caro pe care o întorsese pe faţă şi o puse pe al treilea rând de patru serii de cărţi aliniate în faţa ei. Dama de caro nu juca un rol special.

Se uită la ultimele cărţi pe care le mai avea în mână. Valetul şi asul de treflă. Zecele de pică şi dama de cupă. Kikyo Learoy, al cărei prenume însemna „Campanula chineză", făcu o mică strâmbătură care trase şi mai mult spre tâmple cuta dublă, abia conturată, a pleoapelor. Întoarse ultima carte. Un valet de cupă…

Murmură o înjurătură şi strică cărţile cu un gest furios. Ce căuta aici acest valet şi acest as de treflă care blocau zecele de pică? Şi mai ales ce însemna prezenţa acestui valet de cupă?… Ar fi trebuit să fie eliminat de multă vreme, şi iată că apărea la sfârşitul jocului. Ba încă împreună cu dama! Asta nu avea niciun sens.

Răvăşi cărţile cu un gest pueril şi merse la fereastră. Din spatele perdelei subţiri zărea piaţa Palatului Regal şi aleea Operei, traficul neîncetat al maşinilor, taxiurilor, autobuzelor… Venea rar la Paris şi regreta acest lucru. Era un oraş unde nimic nu avea cu adevărat importanţă, nici măcar o răpire ratată sau moartea unui recidivist pe drumul public. Ziarele de sâmbătă vorbiseră de Roberto, la fel şi cele de duminică, dar luni totul fusese uitat. Cât de încântătoare şi de ciudată era această mentalitate frivolă! Kikyo Learoy părăsi fereastra şi se întoarse cu o graţie de pisică. Era destul de înaltă, subţire şi construită ca o occidentală. Dar faţa ei triunghiulară era net asiatică şi această dualitate se regăsea în caracter, căci era înzestrată cu siguranţa femeilor din Occident şi spiritul subtil al femeilor din Asia.

Fata unei japoneze din Nikko – ea însăşi fată de ofiţer – şi a unui diplomat american de origine irlandeză, dublul ei atavism îi permitea să se simtă în voie atât la Tokyo şi Iiong Kong cât şi la Londra sau San Francisco. Pentru asta – printre altele – era şi apreciată de cei care o angajaseră.

Se întinse, şi chimonoul slab legat dezvălui o clipă partea de sus a unor sâni rotunzi şi tari… Stătea închisă în camera aceea când ei i-ar fi plăcut atât de mult să meargă la întâmplare pe străzi, să se uite la magazine şi la băieţii drăguţi.

Îi plăceau bărbaţii, toţi bărbaţii, căci fiecare avea o personalitate

proprie în dragoste… Englezii erau distanţi şi era foarte amuzant să-i vezi pierzându-şi calmul. Germanii erau greoi, dar fideli, spaniolii erau înfocaţi iar italienii foarte romantici. Francezii erau delicaţi şi politicoşi, dar chiar această delicateţe îi făcea să piardă uneori ocaziile… Ca acel tânăr pe care îl întâlnise cu o seară în urmă la ieşirea de la spectacol. Îi zâmbise de mai multe ori dar nu îndrăznise să intre în vorbă cu ea. Totuşi îi plăcuse mult şi n-ar fi refuzat să facă dragoste cu el. Dar nu i-o ceruse. Bărbaţii stăteau uneori prost cu psihologia.

Soneria telefonului răsună brusc. Kikyo Learoy tresări şi ridică imediat receptorul.

Vocea era anonimă dar cu accentul tărăgănat al celor din Texas sau Georgia.

— Miss Learoy?

— Chiar ea.

— Rămâneţi la aparat… Aveţi legătura cu *number two*.

Tânăra femeie strânse mai tare receptorul. De data asta era chiar marele patron… Nu dăduse niciun semn de viaţă de la eşecul operaţiunii de pe strada Michelangelo. Cu siguranţă că acum vor începe treburile serioase.

*

* *

Mica bonă care îi deschise, o spaniolă cu fustiţă neagră, un şorţ alb şi o bonetă plisată foarte cochetă, se uita la el cu o privire neruşinată.

— Pe cine să anunţ domnului, domnule? întrebă ea.

— Griffon… Şi spune-i lui Raoul să lase teatrul. Nu e cazul…

Fata îşi miji ochii. Avea pielea brună şi o faţă mică de pisică.

— Mă duc să-i spun domnului…

Se întoarse pe călcâie, ca o dansatoare de fandango, arătându-i comisarului nişte coapse subţiri pe care se mulau ciorapii negri. Apoi dispăru.

— Târfuliţa! mârâi comisarul.

Ca întotdeauna când era obligat să-i întâlnească pe boşii lumii interlope şi ai viciului în altă parte decât în biroul lui, Pierre Griffon era cuprins de sentimente contradictorii. Prin natura lui, avea repulsie pentru aceste contacte care, după cum zicea el, „îţi murdăreau totdeauna mâinile”, căci lumea interlopă îi îngloba totdeauna mai mult sau mai puţin şi pe cei care se apropiau prea mult de ea.

Pe de altă parte, era un poliţist prea bun ca să nu ştie că orice căutare de informaţii trecea în mod necesar prin „relaţia umană” cu lichelele. Totul era să nu mergi prea departe; să laşi de la tine „o floare”, dacă asta era indispensabil din punct de vedere profesional, dar să nu oferi un buchet…

Aşa că azi ar fi preferat tare mult să-l convoace în biroul lui pe Raoul Zanum, cel mai mare dintre fraţi şi şeful clanului despre care se vorbise atât de mult pe vremea marilor „războaie dintre bande” din anii şaizeci.

Dar iată că, cu timpul, Raoul Zanum reuşise să dobândească un fel de respectabilitate, uzurpată, fireşte, dar recunoscută. Afacerile de care se ocupa nominal erau toate în regulă, căci pentru celelalte avea oameni de paie. Era bogat, apreciat, locuia pe aleea Foch, iar el, Pierre Griffon, comisar principal la Poliţia de Moravuri, trebuia să se deranjeze dacă dorea să obţină o informaţie oarecare.

Mica bonă se întoarse cu un licăr amuzat în privire.

— Domnul vă aşteaptă, domnule, zise ea. Vă rog să mă urmaţi…

Raoul Zanum îl aştepta într-un salon doar cu puţin mai mic decât sala Paşilor Pierduţi, plin cu mobilă de stiluri hibride, supraîncărcate cu oglinzi şi sculpturi, o mulţime de argintărie, covoare berbere şi tapiserii. Pe o masă joasă se afla un telefon, o frapieră pentru şampanie, pahare şi nişte dulciuri lipicioase, căci Raoul era gurmand.

Raoul Zanum se ridică cu dificultate. Era un bărbat foarte „mare”, cu un abdomen proeminent, al cărui costum cu vestă îi accentua şi mai mult aspectul pachidermic al siluetei. Avea un păr creţ şi cenuşiu, iar pielea fălcilor, ca şi bărbia triplă, tremura uşor ca o piftie la fiecare gest.

„Probabil că acum are vreo şaizeci şi cinci de ani, licheaua bătrână”, îşi zise Griffon în timp ce celălalt se apropia de el cu mâna întinsă.

— Bună ziua, comisare… îmi face plăcere să vă văd aici… ca prieten.

Agasat de această cordialitate apăsătoare, Griffon îi strânse mâna jilavă. Hotărâse să joace cartea familiarităţii şi avea necaz pe el pentru asta.

— Ca prieten, Raoul, mormăi el, dar nu trebuie să exagerăm. După cum bănuieşti, vin pentru afaceri.

Îl tutuia pe marele boss, iar acesta, care îi tutuia pe toţi curcanii, i se adresase comisarului cu „dumneata”.

Fără să aştepte vreo invitaţie, trase mai aproape un fotoliu, un fals Ludovic al XV-lea, şi se aşeză pe el greoi, făcând arcurile să trosnească, apoi atacă imediat subiectul.

— Am impresia că ai necazuri, Raoul, zise el.

Celălalt se uită la el cu o surprindere aproape perfectă.

— Necazuri, comisare? Vorbiţi de hărţuielile celor de la Omucideri în legătură cu Roberto? Despre ele?

— Şi de asta şi de altceva… De ce n-ai deschis *Hanul Lebedei* alaltăieri seară? Şi de ce a rămas închis de atunci?

Raoul Zanum râse scurt din gât.

— *Hanul*… Pur şi simplu pentru că garanta a avut o mică criză. Ştiţi cum sunt fetele astea. Îşi administrează euforizante, dopante, tranchilizante. Şi pe urmă cedează. Nimic grav, dar a trebuit totuşi chemat… şi… dată altă sticlărie. (Făcu cu ochiul.) Doar pentru asta v-aţi deranjat?

Pierre Griffon se încruntă. Acest hopa-mitică era o vulpe bătrână şi nu era uşor să-l surprinzi. Avea o explicaţie gata pregătită pentru orice… Comisarul hotărî sa joace o altă carte…

— Ai dreptate, Raoul, zise el. De fapt, am o problemă. O echipă de chinezoi care intenţionează să se instaleze aici. Atunci m-am gândit că ai putea să-mi dai o mână de ajutor, pentru că ar putea să devină şi problema ta. Li-Tyang – numele ăsta îţi spune ceva?

Raoul scutură din cap, cu o expresie de ignoranţă pe faţa blajină.

— Li-Tyang, comisare?… Nu l-am întâlnit niciodată pe tipul ăsta… Beţi un păhărel? Am la gheaţă ceva grozav. Un Laurent Perrier.

Se ocupă cu desfăcutul sticlei şi cu umplutul paharelor. Nu-l neliniştea nimic. De la evenimentul pe care presa îl numise „reglarea de conturi de pe strada Michelangelo", – aştepta vizita poliţistului şi studiase cu fratele lui Edouard cea mai bună conduită de urmat.

— Nu te întreb dacă l-ai întâlnit, ci doar dacă ai auzit de el? reluă Griffon.

Raoul făcu o mică strâmbătură.

— Poate, ca toată lumea… Oamenii vorbesc. Cred că lucrează în Olanda. Dar nu l-am văzut niciodată.

— Natural. Dar l-a văzut Roberto în locul tău nu-i aşa?

Faţa de lună şifonată rămase nepăsătoare. Totuşi, în sinea lui, Raoul Zanum simţi lovitura. Nimic de zis, Griffen era informat mai bine decât îşi închipuia. Luă hotărârea s-o scalde.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, comisare. Bineînţeles că-l cunosc pe Roberto. Chiar de vreo cincisprezece ani.

— Nopţile trecute au încercat să-l lichideze.

Raoul se afundase în fotoliul lui, cu mâinile pline de inele grele aşezate pe coapsele scurte. Îşi închise ochii pe jumătate cu un aer şiret.

— Credeţi într-adevăr în povestea asta? După părerea mea e ceva regizat. Roberto nici măcar nu era la Paris în noaptea aceea.

Pierre Griffon bău o gură de şampanie. Licheaua bătrână juca teatru cu el. Schimbă subiectul.

— De fapt, zise el, niciunul dintre-ai tăi nu l-a întâlnit pe Angelo Tirone în ultima vreme? Se pare că s-a întors în Franţa şi Interpolului i-ar cam plăcea să pună mâna pe el… înţelegi de cine vorbesc?

Raoul Zanum avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a rămâne nepăsător. Seara trecută aflase amândouă veştile împreună. Mai întâi că Roberto era la adăpost, după aceea provocarea de

necrezut lansată de Angelo clanului Zanum, distrugerile de la *Hanul Lebedei* şi violarea sălbatică a Laurei, fosta lui cumnată.

— Tirone, nu, zise el. Mie nu-mi spune nimic. E unul care trage cu puşcociul, iar eu nu frecventez, astfel de oameni.

— Nu-i mai frecventezi, vrei să spui.

Raoul fu scuturat de un râs zgomotos ce făcu să i se onduleze burduhanul.

— Ei, comisare, asta e de domeniul trecutului! De pe vremea bietului Gaston. Lui îi plăcea să se încaiere, să aibă publicitate! Nouă, nu. Acum pentru mine şi pentru Edouard aventura s-a sfârşit. Mă mai vedeţi pe mine în stare de aşa ceva, cu burtoiul meu?

— Roberto însă poate, replică Griffon. Şi dacă va continua, va sfârşi ca fratele tău Gaston. Cu capul plin de plumbi… Unde ziceai că e Roberto?

Ochii mici de pachiderm ai bătrânului luciră de maliţie. Roberto nu avea de ce se teme de poliţia franceză. Venise momentul să arunce restul.

— Încă n-am spus nimic comisare. Dar, după părerea mea, probabil că e în Belgia sau în Canada.

— Poţi intra în legătură telefonică cu el? Aş avea să-i spun vreo două vorbe.

Raoul scutură din cap cu un aer dezolat.

— Îmi pare rău, comisare. Ceea ce v-am spus e doar o părere de-a mea, nimic mai mult. Nu mă mai ocup de chestiile astea… încă puţină şampanie?

Pierre Griffon refuză cu un gest şi se aplecă înainte. Avea maxilarele strânse, orice urmă de blândeţe îi dispăruse de pe faţă.

— Tu ai mica ta idee, Raoul zise el cu un ton aspru. Ei bine, şi eu am mica mea idee. Vrei să ţi-o spun?

Raoul încuviinţă dând din cap. Griffon continuă:

— Ei bine, Roberto lucrează pentru fratele tău şi pentru tine… Sunteţi toţi amestecaţi într-o treabă urâtă de comerţ cu prostituate „galbene”, împreună cu Li-Tyang, Callari, Tirohe şi un anume Van Heist, un olandez. Vezi că sunt informat! Şi, după cum ţi-e firea, ţi-ai înşelat amicii – urmare împuşcăturile de pe strada Michelangelo. Acum te crezi tare pentru că Roberto a plecat din ţară. Dar te îmbeţi cu apă chioară. Nu e decât un preludiu. Un avertisment… Ar trebui să te gândeşti puţin la ciocli. Or să cam scoată limba când îţi vor căra cutiuţa plină de atâta osânză. A te înhăita cu un chinez nu e o treabă bună. A le înşela încrederea înseamnă sinucidere.

Raoul îşi muşcă buzele. Comisarul avea dreptate, dar natural că nu putea să admită asta.

— Ar trebui să scrieţi romane, zise el. Nu vă lipseşte deloc imaginaţia!

Griffon ridică din umeri.

— Nu te încăpăţâna Raoul. N-am venit ca duşman. Roberto s-a descurcat, şi acum ai rămas numai tu cu fratele tău să faceţi faţă. Cei de la Omucideri vor avea de cules carne proaspătă, ascultă ce-ţi spun. Dar dacă ai colabora, am putea să-i lichidăm noi pe chinezi în locul tău. Noi suntem echipaţi pentru asta.

Zanum devenise măsliniu.

— N-am nimic mai mult de spus, comisare. Şi nu aveţi nimic împotriva mea, o ştiţi prea bine.

— Spune-mi unde e Roberto. De la om la om.

— V-am spus că nu ştiu nimic, comisare.

— Bine, Raoul, tu ai vrut-o… îmi dai voie?

Pierre Griffon apucă telefonul, dar Raoul, mai repede decât ai fi crezut că îi dă voie corpolenţa, îi puse mâna pe braţ.

— Ce vreţi să faceţi, comisare?

— Mai întâi să-ţi închid localurile. N-am să duc lipsă de motive. Apoi să-ţi trimit Controlul Economic. Te rog să mă crezi că se vor distra de minune. După aceea ezit… Poate că voi face să cadă vreo cinci-şase tipi, lăsându-i pe ziarişti să înţeleagă că tu i-ai dat pe mâna mea.

Raoul făcu un salt de îi tremură toată carnea flască de pe el.

— Nu aveţi dreptul! E ilegal! strigă el.

Apoi gemu, aproape tânguindu-se:

— Nu puteţi să ne faceţi una ca asta, comisare. Ne cunoaştem de multă vreme. Şi chiar… de când Gaston nu mai e printre noi, am fost totdeauna corecţi, cooperanţi. Amintiţi-vă, n-a trecut prea mult timp de atunci, că vărul nostru Roger Zanum v-a dat nişte informaţii despre cei doi ucigaşi iugoslavi, doi pederaşti… Vedeţi, totdeauna ne putem înţelege.

Griffon ţinea mâna pe telefon.

— Dă-mi-l pe Roberto!

Creierul lui Raoul, „singura parte a persoanei lui care încă nu era împănată de grăsime”, după cum spunea chiar el, funcţiona cu repeziciune.

— Nu se poate, comisare! Pe cuvântul meu de onoare… Pe capul copiilor mei… E în Belgia sau în Olanda, dar nu ştiu unde. Vă jur… Dar pot să vă dau o informaţie despre Angelo Tirone. E la Paris, sunt sigur. Până diseară voi afla unde stă. Vă voi anunţa. Puteţi avea încredere în mine, comisare… în seara asta… cel mai târziu mâine dimineaţă… O să-i pun pe băieţi la treabă.

Griffon lăsă telefonul. Bineînţeles, Angelo nu era decât un angajat pentru treburi dure, dar era prima verigă accesibilă a lanţului. Începutul unei piste ce trebuia urmată. Oricum, bătrâna lichea nu avea să-i spună mai mult.

Raoul se uită la el ghicindu-i gândurile. Schiţă un zâmbet şi apucă sticla de Laurent Perrier.

— Încă o picătură, comisare, numai o picătură.

Griffon nu refuză. Raoul ridică paharul.

— Pentru reuşita dumitale, comisare!

Pierre Griffon bău dând din umeri.

— Eşti totuşi un ticălos şi jumătate, zise el.

Apoi se ridică.

— Dacă nu am nicio veste de la tine mâine dimineaţă, dau drumul la câini.

Raoul începu să râdă.

— Nicio teamă, comisare. N-au să mă muşte. Estela!

Micuţa bonă spaniolă deschise uşa.

— Estela, condu-l pe domnul comisar. Şi nu-i arăta fundul, că te trezeşti la casa… la casa de corecţie, fireşte…

Pierre Griffon nu-şi putu reţine zâmbetul. Licheaua asta bătrână era cam impertinentă. Ieşi, precedat de micuţa spaniolă, al cărei funduleţ oscila viclean sub fustiţa neagră, şi urmat de râsul jovial al celui mai mare dintre fraţii Zanum.

— Ce meserie! murmură el.

Rămas singur, Raoul stătu o vreme nemişcat, apoi zise cu voce tare:

— Edouard! Poţi veni!

O uşă a salonului se deschise şi Edouard Zanum, fratele lui Raoul, ieşi din mica încăpere unde se ascunsese. Edouard era mai slab decât fratele lui dar avea şi faţa mai dură.

— Ai auzit? întrebă Raoul.

Celălalt dădu din umeri.

— Da, zise el. Îţi vei face treaba cu ajutorul curcanilor!

Raoul clipi.

— Şi încă cum! în orice caz, Griffon era cu mâna în beregata mea. Acum, dacă îi pasăm în labe pe împuţiciunea asta de Angelo, ne va lăsa în pace!

Edouard Zanum mai era încă preocupat.

— Mda, admise el. Asta e revanşa pentru *Lebădă* şi pentru Laura, dar nu rezolvă problemele noastre cu chinezii.

— Roberto le va rezolva.

— Poate. Dar dacă nu reuşeşte? Am fi totuşi forţaţi să ne înţelegem cu Li-Tyang… Callari a lăsat deja braţul în jos.

Raoul reflectă câteva clipe. Fratele lui avea dreptate. Dacă nu reuşeau, eliminarea lui Angelo cu ajutorul poliţiei avea să-i coste scump.

— Am o idee, zise el. O să ne asigurăm.

— Cum?

— Li-Tyang mai e încă la *Ritz*. Găseşte un flăcău, sau mai curând o

fătucă, dar de încredere, şi pune-o să-l anunţe pe chinezoi. Să-i spună că curcanii sunt pe urmele lui Angelo, că sunt gata să pună mâna pe el şi că s-ar putea ca acesta să facă mărturisiri… în caz de bucluc, dacă vom fi forţaţi să mergem cu Li-Tyang, puştoaica va putea să spună că informaţia venea din partea noastră. Şi vom fi acoperiţi.

Edouard îşi privi fratele cu admiraţie. La Bone, în Algeria, bătrânul Zanum spunea de pe atunci că Raoul e cel mai deştept cap al familiei. Nu se înşelase.

— Asta nu înseamnă că nu-i vom da comisarului informaţii în legătură cu Angelo, zise el.

— Fii fără grijă! Am băieţii mei care se vor ocupa de asta. Angelo e ca şi terminat.

*

* *

Nyo Tok Suey, pe care vecinii de cartier îl numeau „Tatăl Dragon", din cauza firmei localului său *Dragonul de Jad,* închise cu grijă telefonul şi aruncă o privire distrată în sala mică unde ultimii clienţi îşi terminau consumaţiile.

Comunicarea primită îl flatase enorm.

Onorabilul Li-Tyang, care era cunoscut şi sub numele de Domnul Wu, şi care reprezenta atotputernica organizaţie *Şarpele Albastru,* îşi amintise de modesta lui persoană şi îi permitea în sfârşit să-şi achite datoria pe care familia lui o avea faţă de el. Căci numai datorită Domnului Wu putuse Nyo Tok Suey, tatăl Dragon, să achiziţioneze acel mic restaurant de pe muntele Sainte-Genevieve, datorită lui putuseră fii şi fiicele lui, verii, verişoarele şi rudele lor să emigreze în Europa cu acte false; datorită lui câţiva din băieţi puteau să-şi facă studiile şi câteva fete să-şi câştige dota pur şi simplu arătându-şi corpul unor albi ignoranţi.

Cu o privire o anunţă pe Mya, ultima lui fiică, care nu avea decât şaisprezece ani, să-l înlocuiască la casă, iar el cobori scara ce ducea la pivniţa transformată în bucătărie. _

Şase băieţi, toţi rude de-ale lui mai mult sau mai puţin îndepărtate, îşi terminau castronaşul de orez şi carne de porc, cu hăpăieli şi clănţănit de beţişoare, într-o atmosferă care mirosea puternic a saramură, carne stricată şi grăsime rece.

— Am nevoie de doi dintre voi, zise el în dialect cantonez, pentru o treabă foarte importantă.

Toţi băieţii se ridicară deodată şi tatăl Dragon simţi o mândrie îndreptăţită. Ochii lui negri străluciră ceva mai mult când declară:

— Nu. Treaba asta e atât de importantă încât nici voi, şi nici eu, nu putem înţelege.

Băieţii dădură din cap. La Hong Kong, cei aleşi ar fi fost desemnaţi

de un ghicitor care ar fi dezlegat o enigmă pe o plachetă pictată, sau prin semnul animalelor faste sau nefaste. Aici ceremonia avea să fie mai simplă.

Fără o vorbă, – Nyo Tok Suey luă din două borcane separate două boabe negre de fasole şi patru boabe albe pe care le aşeză sub un prosop. Fiecare dintre băieţi se duse să-şi aleagă, fără să vadă, o boabă de fasole pe care o arătă cu palma deschisă.

— Privindu-i pe cei doi băieţi care arătau boabele negre, tatăl Dragon se felicită de alegerea destinului. Dintre toţi nepoţii şi verişorii, aceştia doi erau cei mai curajoşi şi cei mai inteligenţi.

— Veniţi cu mine, le zise el.

Cei doi băieţi îl urmară într-o cămăruţă plină de mături şi şorţuri de pânză groasă, care mirosea a peşte stricat şi a umezeală. Acolo, în semiobscuritate, Nyo Tok Suey declară cu o voce joasă şi monotonă:

— Un câine puturos îl ameninţă pe şarpe, binefăcătorul familiei noastre. Acesta – o mie de ani să trăiască! – contează pe respectul şi devotamentul vostru ca să-l ştergeţi de pe faţa pământului pe acest câine. Ascultaţi-mă. Iată ce va trebui să faceţi.

*

* *

Comisarul Pierre Griffon intră, fluierând uşor, în biroul său de pe Quai des Orfevres chiar în momentul în care Lionel Savary punea receptorul în furcă.

— Şefule, gata! îi zise tânărul inspector înflăcărat. Am primit adineauri un telefon de la Raoul Zanum. N-ar trebui să spunem asta, dar în ziua de azi borfaşii se descurcă mai bine decât poliţia! A dat de urma lui Angelo Tirone.

— Perfect, zise Pierre Griffon fără cea mai mică urmă de emoţie. Asta şi aşteptam de la secătura asta desfrânată. Cade chiar foarte bine. Tocmai am aflat că Tirone este efectiv căutat de Interpol-Italia. Pentru mai multe crime… Şi unde îşi are cuibul păsărică noastră?

— Pe lângă Porte de Versailles, şefule. Pe strada Vaugirard. Un apartament închiriat cu luna. Îşi spune Luigi Negroni.

Pierre Griffon îşi scoase haina şi o aşeză cu grijă pe speteaza unui scaun.

— Perfect, repetă el. Povestea asta cu Interpolul ne va facilita interceptarea convorbirilor telefonice fără să ni se bage beţe în roate.

— De ce să nu sărim imediat pe el? întrebă Savary. Dacă Interpolul îl caută…

— Nici vorbă, îl întrerupse Griffon. Ar fi prea simplu. Când intri în joc cu nişte oameni ca fraţii Zanum, trebuie să te porţi cu băgare de seamă. Mi l-a dat pe Tirone aşa cum arunci un os unui câine, dar fără îndoială că au motivele lor să facă astfel. Mi-ar plăcea să descurc puţin

sforile astea.

Lionel se uită la şeful lui cu mirare. În mod obişnuit Griffon era pentru acţiunea imediată, iar felul ocolit în care vedea acum problema îl cam surprindea.

— Tocmai, insistă el. Tirone ar putea…

Griffon îl întrerupse din nou:

— Nu. Nu confunda un Angelo Tirone cu un Dédé Ţicnitul. Oameni ca el nu vorbesc, ştii prea bine. Singurul lucru pe care-l putem face este să-l punem sub supraveghere sperând că ne va duce undeva.

Lionel Savary, care îşi imagina deja lungile şi plictisitoarele ore de „pândă", se uită la comisar cu o privire plină de reproşuri.

— Dar, şefule, zise el, asta e vechea metodă clasică, O să ne ia o grămadă de timp.

Pierre Griffon dădu din umeri.

— Şi ce? Deocamdată nu arde nicăieri după câte ştiu. Iar metodele clasice au dovedit deja că sunt bune când le întrebuinţezi cu inteligenţă şi fără idei preconcepute. Reţine asta, băiete! Anunţă-i pe Sophie şi pe Gribo. Organizaţi-vă cum credeţi că e mai bine, dar nu vreau ca Tirone ăsta să tragă un pârţ fără să fiu anunţat! Ai mână liberă! Înţeles, băiete?

— Înţeles, şefule, murmură Lionel.

Pierre Griffon se uită la el o clipă cu o sclipire amuzată în privire.

— Te miră, ai! Te întrebi ce-o fi având bătrânul în cap? Ei bine, am să-ţi spun. De obicei noi intervenim după petrecerea dramelor. De data asta e invers. Am fost avertizaţi înainte. Numai că nu ştim exact. Împotriva a ce sau a cui trebuie să luptăm. Iar cei care sunt fatalmente la curent, precum fraţii Zanum, cu siguranţă că nu sunt chiar atât de amestecaţi pentru a se simţi cu adevărat vulnerabili. Până la urmă, se servesc de noi mai mult decât ne servim noi de ei. Pricepi, băiete!

Lionel Savary îşi frecă gânditor bărbia şi se uită la comisar cu o strâmbătură comică.

— Drept să-ţi spun, şefule, ei bine… nu prea.

Pierre Griffon începu să râdă. „— Cu atât mai bine, zise el. În afară de asta nu mai am nimic să-ţi spun!

*

* *

La tejgheaua localului *Balto,* două-trei „artisete", care „se expuneau" pe strada Pigalle sau în hotelurile de pe strada Franchot, îşi beau grăbite oranjada sau sucul de roşii înainte de a se întoarce la treabă.

Era o vreme superbă, şi străinii, mai ales germanii care aveau devize forte, începeau să invadeze Montmartre. Nu era timpul potrivit să-ţi laşi să ruginească mijloacele de subzistenţă.

Féfé Vitti, căruia i se spunea Ţiganul, sorbea o drojdie în apropierea cabinei telefonice, uitându-se la fete cu o privire distrată. În schimb, ceea ce-l tracasa era chinezoiul de la celălalt capăt al barului care nu-şi lua ochii de la el. Cunoştea el nişte chinezoi dar nu pe ăsta.

Apoi, brusc, îşi aminti. Fireşte că îl cunoştea, pentru că el distribuise banii pentru Roberto… N-ar fi trebuit să uite, dar toate feţele astea „galbene" se asemănau tare mult.

Asiaticul probabil că pricepuse că fusese recunoscut. Clipi, puse cât se poate de vizibil o monedă pe tejghea şi se strecură spre subsol în direcţia toaletelor.

Féfé Ţiganul înţelesese. Îl urmă. Chinezul îl aştepta în spatele uşii, cu faţa la chiuvetă. Avea în mână un plic* pe care i-l întinse cu un zâmbet larg.

— Jumătate acum, zise el, jumătate după.

Fără ruşine, Féfé numără banii. Fluieră uşor şi ridică capul. Chinezul zâmbea întruna şi Féfé îşi zise în gând că avea o mutră care cerea pumni. Agită bancnotele.

— Pentru ce?

— Un fleac. Aduceţi domnu' Angelo într-o cafenea care vi se va spune, în ziua când vi se va spune.

Féfé tresări.

— Angelo? Ce aveţi cu Angelo?

— Prieten al meu vrea să-i vorbească în linişte… foarte în linişte.

— Angelo, repetă Féfé cu o voce surdă. Angelo e amicul meu.

Asiaticul continuă să-i explice.

— Nu vrem lui rău, numai stăm de vorbă. Mulţi bani pentru asta. Dumneata plecat de aici. Liniştit. Prieten al meu mulţumit.

Féfé Ţiganul dădu din umeri. Înţelesese totul de la început. Chinezii, nu ştia de ce, vroiau să se debaraseze de Angelo, dar nu era uşor. Înţeleseseră că nu-l puteau avea decât adus cu uşurelul, găsind un prieten care să-l atragă în cursă.

— Şi dacă nu vreau? zise el.

Chinezul se prefăcu foarte îndurerat.

— De ce spus asta? Dumneata mult compromis cu Roberto. Poate ucis domnu' Blache. Nu se ştie încă.

Féfé Ţiganul gândea rapid. Angelo era un amic, un compatriot, dăduseră împreună lovituri frumoase. Dar putorile astea de chinezi îi ţineau mâna în beregată cu un ţucal plin de porcării gata pregătit. În schimb aveau aerul că vor să-i asigure viitorul.

Chinezul se uită spre uşă.

— Hotărâţi. Cineva vine.

Féfé Ţiganul dădu din umeri şi vârî în buzunar bancnotele pe care le avea în mână. Chinezul înclină capul.

— Dumneata şmecher… foarte şmecher.

Féfé Ţiganul îl privi ieşind, gândindu-se că prietenia e o marfă foarte perisabilă.

*

* *

Cu un tricou cu motive geometrice, papuci marocani, o havană între buze şi un pahar de Mecallan în mână, Albin Morel, zis Roberto, privea visător oglindirea palidă a soarelui de la Amsterdam în micile pătrate de geam ale camerei sale.

Nu-i plăcuse niciodată prea, mult Amsterdamul, unde o burghezie cufundată în mediocritate asista cu calm la descompunerea propriului ei univers, dar calda ospitalitate a vechiului său amic Boris Kalinin îl făcea să uite moliciunea exterioară şi să se împace cu natura umană.

Noaptea trecută avusese de gând să-i povestească lui Boris cum şi de ce se afla în acel oraş, dar fostul legionar îl oprise imediat.

— Îmi spui doar cât am nevoie să ştiu, sergente! De rest puţin îmi pasă!

Atunci Roberto îi explicase lui Boris care, fără să facă parte realmente din ea, cunoştea toată lumea interlopă din Amsterdam, că voia să-l încolţească pe Li-Tyang, „marele chinez”, cel ce avea controlul asupra prostituţiei asiatice din oraş.

— A pus pe cineva să mă lichideze, înţelegi. Acum e ori el, ori eu.

Boris râse.

— Atunci o să fie el, sergente!

Apoi vorbiseră despre vremurile trecute, despre luptele lor şi despre fete, după care cântaseră „Nu, nu regret nimic”, aşa cum făcuseră pe vremuri în oraşul alb pe care fuseseră forţaţi să-l abandoneze. După aceea se piliseră bine de tot…

În dimineaţa aceea, când se trezise, Roberto îi expediase o telegramă liniştitoare lui Raoul Zanum. Acum aştepta rezultatul primelor demersuri pe care urma să le întreprindă Boris.

Boris Kalinin se întoarse pe înnoptate; zâmbetul înflorea pe faţa lui deformată de vechi luptător.

Se aşeză greoi într-un fotoliu din ramuri de palmier împletite care scârţâi sub greutatea lui, îşi umplu paharul cu whisky, plesni din limbă şi întrebă brusc:

— Ţi-o aminteşti pe Stili, sergente?

Roberto scutură din cap.

— Nu!

— O javaiană care execută un număr la *APHRODITE CLUB*. Cu un şarpe.

Roberto îşi reaminti imediat… Duruitul tobelor şi gongurilor… Lumina puternică a proectoarelor, silueta plăpândă încovoindu-se sub

greutatea reptilei… Zâmbetul veşnic înţepenit al lui Li-Tyang.

— Da, zise el. O putorişcă drăguţă.

Boris râse zgomotos.

— Să nu zici nimic rău de şoricelul ăsta, sergente! Am impresia că-ţi va face un serviciu neobişnuit.

Roberto se uită la el fără să înţeleagă. Boris continuă:

— Termină-ţi păhărelul şi să coborâm. Ai să vezi.

Roberto făcu întocmai şi îşi urmă prietenul pe scara abruptă dată cu ceară, care ducea la parter. Din sala cafenelei se auzea zgomotul biliardelor electrice, râsete şi zarva conversaţiilor. Boris deschise uşa unei mici încăperi ce îi servea drept salon şi al cărei mobilier în „stil maur" era de un prost-gust ţipător. Roberto se opri în prag.

Aşezată pe un taburet de blană, în faţa unei mese joase cu o tăblie de alamă, o femeie se uita la el cu atenţie.

Era blondă, acei blond inimitabil al fetelor din nord, iar părul ei minunat, care reţinea privirea, făcea, să se uite umbra de vulgaritate a feţei greoaie ca şi duritatea ochilor de un cenuşiu rece. O reţea fină de riduri în jurul pleoapelor îi trăda vârsta – vreo patruzeci de ani – dar corpul pe care se mula o rochie neagră cu decolteu adânc, se menţinea somptuos.

— Nu e Stili, şopti Roberto la urechea fostului legionar.

Acesta nu răspunse şi îşi împinse prietenul înainte.

— Cindy, iată-l pe Roberto despre care ţi-am vorbit, zise el. Cindy Gerlach, prietena lui Van Heist.

Tânăra femeie se ridică şi un fulger de ură sălbatică trecu prin ochii ei cenuşii.

— Prietena lui Van Heist! zise ea cu o voce răguşită. Am fost, dar nu mai sunt! Ticălosul ăla mi-a dat paşi! Da, domnule, mi-a dat paşi.

V

Mai mult afundat decât întins pe canapeaua Ludovic al XV-lea în „marele salon” din apartamentul lui de pe aleea Foch, – canapeaua aceea era singurul loc unde se simţea în voie –, Raoul Zanum, în faţa unei sticle de Laurent Perrier care se răcea în frapiera de argint, privea existenţa într-o perspectivă plină de seninătate.

…O telegramă expediată de la Amsterdam, pe care tocmai i-o adusese Estela, mica bonă, îi anunţase că Robert intenţiona să atace acolo tabăra chineză. Taica Griffon, căruia îi pasase un os de ros, îl va lăsa deocamdată în pace şi mai înainte de a se face noapte, clanul Zanum va fi debarasat de Angelo Tirone… iar Laura Listel va fi răzbunată pentru violenţele suferite… La sfârşitul săptămânii *Hanul Lebedei* va fi din nou deschis, cu o decoraţie nouă, gata să-i primească pe împătimiţii viciului.

Un zâmbet larg îi lumină faţa. Toţi ziceau că e un mare borţos… Dar era un borţos care nu se descurca prea rău!

Un clinchet de cristal îl făcu să ridice ochii pe deasupra spătarului canapelei. La celălalt capăt al salonului, mica Estela ştergea nişte scrumiere deja imaculate.

— Ce faci aici, puştulache? bombăni el.

Fata se apropie legănându-şi şoldurile, cu mâinile la spate şi capul plecat. Privirea lui Raoul se opri la sânii mici şi agresivi care înţepau pe dedesubt şorţul de dantelă albă.

— Ce faci aici? repetă el simţindu-şi gâtul puţin cam uscat.

Tânăra Estela îşi ridică mutrişoara de pisică şi îi aruncă o privire vicleană.

— Verişoara mea se mărită săptămâna viitoare, domnule. Mi-ar plăcea să mă duc la noi, în Spania;

— Spune-i domnului Edouard.

— Domnul Edouard n-a vrut, domnule Raoul… Aşa că m-am gândit… Cum sunteţi atât de amabil…

Se legăna în faţa lui şi îl privea cu un aer neruşinat. Totuşi Raoul nu înţelese imediat. Avusese sute de femei în viaţa lui aşa că „eternul feminin” nu-l mai preocupa prea mult. Evident că uneori se mai „benocla”, aproape din obişnuinţă, la coapsele lungi ale acestei micuţe când, căţărată pe o scăriţă, scutura cornişele de praf. Cu aceste ocazii remarcase că nu purta ciorapi cu chilot, ci ciorapi negri, după moda veche, cu portjartiere care îi dungau pielea de culoare deschisă. Asta îi adusese în minte vechi amintiri care mai curând îl înduioşaseră decât să-i stârnească antrenul. Acum însă, atitudinea echivocă a Estelei îi deschidea ochii şi simţi o scurtă şi neprevăzută excitare a simţurilor.

— Ia vino să te văd puţin, zise el cu o voce schimbată.

Docilă, fata se supuse şi aproape că se lipi de el. Cu un gust brusc, Raoul alunecă cu mâna sub fusta scurtă şi urcă cu repeziciune de-a lungul picioarelor.

Frăgezimea cărnii, după contactul puţin crispant al ciorapului, îl surprinse.

— Pe legea mea, aproape că uitasem cum mai e! Cu toate afacerile astea nenorocite pe cap!

Cu ochii în jos, Estela se lăsa pipăită, trăgându-se puţin înapoi când palma lui Raoul, alunecând între coapsele strânse, atinse umflătura slipului.

— Acum n-o să faci pe mirononsiţa! mormăi el.

Puştoaica se mişcă şi îşi depărta puţin picioarele.

— N-aş îndrăzni, domnule Raoul… Cu dumenavoastră, nu.

Sunetul vocii, aproape copilăresc, îl înflăcără mai mult decât vorbele.

— Putoare mică ce eşti! zise el zâmbind.

Întrezărea deja un interesant viitor de amoruri slujnicăreşti,. Făcut din întâlniri juvenile şi plăceri furişe. Format de asemenea din mici laşităţi din partea lui şi din exigenţe crescânde din partea ei. Concedii… cadouri.

Slăbiciunea pe care o simţea faţă de tineret îl agasa puţin şi îl amuza mult. Ce frumos sfârşit de viaţă pentru un bătrân codoş!

— Atunci, domnule Raoul, îmi daţi voie să mă duc să-mi văd verişoara?… Va avea o rochie albă şi frumoasă.

— Da, puştoaico, zise el, te vei duce să-ţi vezi verişoara. Şi chiar am să-ţi dau parale să-i faci un cadou.

Dar cum orice concesie trebuia să aibă pentru el totdeauna un profit tangibil, adăugând spre hârtia albastră ce încă se mai afla pe masa joasă:

— Când vor sosi şi alte telegrame mi le vei da direct mie, fără să vorbeşti de ele domnului Edouard.

Ea dădu din cap cu un mic zâmbet.

— Da, domnule Raoul. Şi când va sosi ceva pentru domnul Edouard o să vi-l dau dumneavoastră.

*

* *

Cu pipă plină în mână, comisarul divizionar Charpin se uita la vechiul lui prieten Griffon, aşezat, cu degetele arătătoare agăţate de vestă, de cealaltă parte a biroului.

— Ascultă, Pierre, zise el, am reuşit încă o dată, subliniez lucrul ăsta, să fac ceea ce mi-ai cerut şi fără să-i alertez pe cei de la Omucideri… Ţi-am obţinut interceptările telefonice şi chiar l-am

convins pe Castaing să-ţi împrumute doi din „disponibilii” lui – Hervet şi Legendre – ca să asigure supravegherea lui Tirone. Acum aş vrea să ştiu unde ai ajuns. Şi dacă ştii tu însuţi încotro mergi.

— Dar asta e o dorinţă care te onorează, bătrâne, îi răspunse Griffon pe un ton glumeţ. Numai că nu ştiu dacă o să-ţi facă plăcere. Mai întâi, faimosul Li-Tyang mai era încă la *Ritz* ieri seară, sub numele de Domnul Wu, om de afaceri. A părăsit hotelul în dimineaţa asta, la prima oră.

Charpin tresări.

— Li-Tyang!

— Ei, da… Am vorbit cu colegii de la Amsterdam pe la ora prânzului. Ei au făcut o treabă bună. Sunt convinşi că omul lor, inspectorul Haasen a fost asasinat. Cu o drăcovenie demnă de Gribovici… O şmecherie care proiectează gaz toxic pe bază de acid sulfuric. Experţii lor sunt categorici. Inspectorul Haasen a respirat o otravă care a provocat îngustarea instantanee a vaselor de sânge şi a dus la moarte în câteva secunde…

Charpin se încruntă.

— Un adevărat roman!

— Deloc, zise Griffon, fără să se sinchisească. Chestii asemănătoare au mai fost folosite după serviciile secrete şi acum câţiva ani, de o bandă chineză împotriva unor membrii ai Mafiei americane.

Paul Charpin deveni gânditor.

— Atunci, zise el, înseamnă că avem într-adevăr de-a face cu o organizaţie internaţională? Cu ramificaţii… mijloace puternice…

— Mi-e teamă că da, Paul. De altfel, asta e şi părerea comisarului special Van Zwendel, de la poliţia regală olandeză. El crede că Li-Tyang ar fi reprezentantul în Europa al unui fel de consorţiu financiar chinez din Hong-Kong, care ar încerca să controleze piaţa viciului la scară mondială. Grupul ar fi deja implantat într-o mulţime de traficuri, printre care şi prostituţia, dar într-o manieră atât de diluată încât ar fi incontrolabil.

— Mda, admise Charpin după un moment de tăcere. Deşi mi se pare puţin cam tare chestia asta. Ştii… cam ceva de genul „pericol galben” al bunului colonel Danrit. Şi ce amestec au fraţii Zanum în toate astea?

Griffon ridică din umeri.

— Nu ştiu exact, dar nu va dura mult până când voi afla. De altfel…

Soneria telefonului îl întrerupse fără menajamente. Charpin se aplecă să ridice receptorul şi îl întinse imediat prietenului său.

— Te caută pe tine. E Gribo…”

Griffon apucă receptorul şi auzi vocea puţin gâfâitoare a subordonatului său:

— Gata, şefule, Suntem pe recepţie. Tirone a primit un telefon, dar era în italiană, şi a trebuit tradus.

— N-are a face, zise Griffon. Rezultatul?

— Un anume Féfé, care pare a fi un prieten de-al lui, va veni după el peste trei ore. Ar fi vorba de o întâlnire pe care ar avea-o cu un chinez, dar se pare că a fost greu de înţeles. Înregistrarea era proastă. Băieţii de la interceptare spun că ei nu au nicio vină, că e o slăbire a semnalului pe linie, cu siguranţă o pierdere la un releu.

Comisarul Griffon se ridică ţinând în continuare receptorul în mână.

— Bun, zise el, asta nu ne priveşte pe noi. Cine asigură supravegherea pe strada Vaugirard?

— Hervet şi Legendre, cei doi „disponibili”. Au o maşină 404 de serviciu, cu radio-telefon.

— Perfect. Trimite-l imediat la faţa locului pe Lionel şi anunţă-l că sosesc împreună cu Sophie. Tu rămâi în legătură cu cei de la intercepţie, nu se ştie niciodată, încearcă împreună cu Sommier să găseşti pe undeva un Féfé. Cu siguranţă italian… Eşti pe frecvenţa U.H.F. a maşinii 504?

— Bineînţeles, şefule.

— Bun. Ţinem legătura.

Pierre Griffon închise şi aruncă o privire piezişă divizionarului.

— Iau noua maşină-radio, zise el cu un ton fără replică.

Charpin făcu un gest resemnat.

— Asta înţelesesem şi eu. Dar ai grijă, da? Fără fantezii! Materialul ăla costă cât ochii din cap…

— Stai liniştit, tăicuţă, îl întrerupse Griffon râzând. O să-ţi aducem înapoi jucăria! Ciau-ciau!

Paul Charpin clătină din cap. Nu zici că voiau să-l scoată la pensie pe un omuleţ ca ăsta! Administraţia! Privi cu un aer consternat teancul de dosare îngrămădite pe biroul lui şi suspină.

— Aş merge şi eu cu tine, zise el. Puţin „teren” m-ar mai întineri. Din nefericire…

Pierre Griffon ajunsese deja la uşă. Şi acolo se întoarse cu o luminiţă veselă în ochii cenuşii.

— Da, ştiu, zise el râzând:

„… însuflându-le curaju-i colosal

Se plânge că grandoarea-i îl ţine strâns la mal…”

Cred că am auzit asta undeva. Rămâi cu hârţoagele tale! Eu voi încerca să pun mâna pe Tirone.

Îi făcu cu ochiul şi părăsi biroul cu un pas vioi.

*

* *

Angelo Tirone lăsă să alunece, unul câte unul, cartuşele mari de alamă, afară din încărcătorul Coltului 45 pe care tocmai îl demontase.

— Dacă cumva îmi vor capul, zise el printre dinţi, atunci nu-l vor avea cu uşurinţă.

Fără să fie cu adevărat îngrijorat, căci caracterul nu-l ducea deloc spre introspecţie, Angelo Tirone simţise din ajun a stinghereală curioasă. Nu era provocată de motive serioase – nişte fleacuri – ci de mici neplăceri ale vieţii cotidiene. De exemplu, telefonul care funcţiona prost – o oră întreagă nu avusese ton – şi mai ales imposibilitatea de a lua legătura telefonic cu Li-Tyang, la *Ritz,* înainte de plecarea lui din Paris. Sunase toată seara de ieri şi de fiecare dată i se răspunsese că „Domnul Wu ieşise”… că „Domnul Wu nu se întorsese încă”… că „Domnul Wu nu lăsase niciun mesaj”. Surprins, Angelo Tirone renunţase la masa pe care o rezervase la *Rasputin* şi rămăsese în apartamentul lui de pe strada Vaugirard în aşteptarea unui apel telefonic care nu venise.

Apoi i se făcuse lehamite şi, mai mult furios, telefonase pe la miezul nopţii Doamnei S care ţinea o agenţie de c*all-girls* pe strada Ponthieu, cerându-i să-i expedieze de urgenţă „pe cineva care să-l distreze o ţâră”… I se promisese o „femeiuşcă nostimă” şi se pomenise cu o roşcată falsă, zbârlită şi rotunjoară – el care prefera blondele înalte şi subţiri – care începuse de pe palier să rânjească fără niciun motiv…

Îi venise s-o trimită imediat înapoi, dar gândul că trebuia să achite factura fără să fi „consumat” nimic îl înfurie atât de tare încât se încăpăţânase. Femeia avea nişte fese grele şi sânii moi.

Şi apoi, mai adineauri, telefonul acela pe care nu-l mai aştepta şi care îl mira. Nu că ar fi fost surprinzător ca să vrea chinezii să reia legătura cu el, dar îl uimea faptul că cel însărcinat cu acest comision era Féfé Ţiganul.

Féfé nu era decât un om care executa, şi niciodată până atunci, nici Domnul Wu, nici acoliţii lui nu apelaseră la el pentru o întâlnire. Lucrul ăsta i se părea bizar, mai ales că în cercul lor nu avea o reputaţie fără pată. Trecea drept vicios, impulsiv şi crud. Se mai spunea că are o mentalitate îndoielnică. Chiar şi el, când lucrase cu Féfé, fusese foarte atent să nu-i spună mai mult decât era necesar.

Chinezii cunoşteau mai mult ca sigur toate astea. Atunci de ce se foloseau de el? însemna că i se reproşa semi-eşecul din afacerea Roberto?… Că Domnul Wu hotărâse să-l treacă pe linie moartă?

Angelo Tirone dădu din umeri. Va vedea el. Strecură arma montată la loc în tocul special pe care-l purta sub braţ şi aruncă o privire în jurul lui. Cu siguranţă că nu-va mai rămâne multă vreme în acel apartament mobilat.

Fără să ştie exact pentru ce, luă un mic carnet negru, ascuns sub

mochetă, şi îl băgă în buzunar. În el nota cu grijă numele tuturor celor cu care încheiase o afăcere. Era fondul lui de comerţ şi în acelaşi timp mijlocul de protecţie.

Se auzi soneria de la intrare. Féfé Ţiganul avea cel puţin o calitate, era punctual.

— Salut, tipule, zise Ţiganul cu un zâmbet strălucitor sub mustaţa neagră. Eşti gata? Plecăm?

*

* *

Aşezat la o masă de pe mica terasă a unei cafenele situată la mai puţin de treizeci de metri de recenta locuinţă pe care Raoul Zanum o denunţase ca fiind ascunzătoarea pariziană a lui Angelo Tirone, inspectorul Lionel Savary, cu bărbia sprijinită pe mâinile încrucişate, privea – prin lentilele neutre ale unei perechi de ochelari cu ramă groasă – agitaţia trecătorilor pe trotuarul scăldat de razele soarelui.

Trecuse puţin de orele cinci şi vizitatorii Saloanelor din Parcul Expoziţiilor de la Porte de Versailles plecau în grupuri din ce în ce mai mici.

— Atenţie, murmură el deodată, cu buzele foarte apropiate de un ceas cu afişaj digital, destul de gros, pe care îl purta la mână – sau mai curând de carcasa unui ceas în care Gribovici, cu îndemânarea lui obişnuită, reuşise să fixeze un microfon direcţional miniaturizat, legat printr-un fir discret la un microemiţător, nu mai mare decât un pachet de ţigări, plasat în buzunarul interior al hainei. Atenţie!… Clienţii tocmai au ieşit. Tirone… pantaloni maro, haină bej destul de largă ca să ascundă o armă… Celălalt trebuie să fie respectivul Féfé… Costum verde deschis, mustaţă groasă, cam treizeci de ani… Trec prin faţa mea. Probabil că se îndreaptă spre o maşină… E rândul tău, Hervet…

La o sută de metri de acolo, la volanul unei 404 anonime garată în colțul străzii La Cretelle, inspectorul Claude Hervet care, pentru prima oară lucra în colaborare cu „comando Griffon”, şi era mândru de acest lucru, se aplecă spre microfonul lui.

— În regulă, zise el, rotind cheia în contact. I-am reperat pe particulari.

Graţie pastilei auditive strecurată în ureche, bine ascunsă de părul purtat destul de lung, Lionel auzi direct vocea colegului său.

Împături fără grabă ziarul pe care-l avea în faţă, lăsă cu generozitate douăzeci de centi pe suportul ceştii şi se ridică.

Angelo Tirone şi acolitul lui luaseră un avans de vreo cincizeci de metri, mergând spre Porte de Versailles, dar se deplasau cu un pas degajat şi, în mod vizibil, fără cea mai, mică teamă că ar putea fi urmăriţi.

Aproape de colțul străzii, Lionel îi văzu urcând într-un vehicul

garat pe trecerea de pietoni şi imediat îşi apropie microfonul de buze.

— Ford Taunus verde, semnală el. Numărul 1513 BAF 75.

Făcu cale întoarsă şi zări maşina lui Hervet şi Legendre care se desprindea de trotuar pentru a se infiltra în circulaţia totdeauna destul de densă pe strada Vaugirard.

— Taunusul demarează, murmură el. E rândul tău.

— Văd… Preiau urmărirea.

La volanul maşinii 504 echipată cu un emiţător U.H.F de mare putere, garată pe bulevardul Lefebvre, comisarul Griffon se întoarse spre Sophie Leclerc care stătea lângă el.

— Gata, micuţo… vânătoarea a început.

Apăsă pe clapa „emisie" şi vorbi:

— Hervet, îţi vorbeşte şeful. Dă-mi poziţia voastră. Vin după voi.

Întrerupse şi se adresă tinerei lui subalterne:

— Coboară, fetiţo, zis el, şi întâlneşte-l pe Lionel. Ştie ce are de făcut.

Sophie deschise portiera.

— Nu vă spun noroc, şefule, dar o doresc din toată inima.

Griffon privi o clipă silueta elegantă a tinerei femei ce se pierdea în mulţimea care ieşea dn Parcul Expoziţiilor, apoi luă iar microfonul:

— Lionel… Nimic nou de la interceptarea telefonică. Apartamentul e probabil gol. Aşa că execuţi planul prevăzut. Nu te lăsa surprins. Ţi-o dau pe Sophie să te acopere. Te va aştepta jos.

În picioare pe marginea trotuarului, de parcă ar fi aşteptat lumina semaforului pentru a traversa piaţa, Lionel Savary zâmbi amuzat. Hotărât lucru, şeful lui nu se schimba. Nu se putea abţine să nu încalce legalitatea. Natural că ar fi putut obţine un mandat, dar ar fi trebuit să-l ceară judecătorului de instrucţie însărcinat cu elucidarea asasinatului lui Paul Blache, cel împuşcat pe strada Michelangelo… Numai că pentru asta ar fi trebuit să treacă pe la divizionarul Paccini şi pe la Omucideri!

Tânărul dădu din umeri. Taunusul verde demarase şi maşina 404 neagră îl urma aproape bară la bară. Reveni spre strada Vaugirard. Zece minute spusese comisarul. Avea timp suficient să meargă la *Prisunic* după baterii.

*

* *

Pe bulevardul Jourdan, în dreptul Cetăţii Universitare, comisarul Griffon depăşi maşina 404 în care se aflau Hervet şi Legendre şi continuă la rându-i urmărirea.

Până atunci fusese destul de simplu, iar circulaţia, relativ continuă, nu pusese probleme. Acum urmărea Fordul verde de destul de aproape, fără să rişte să fie remarcat.

Pe bulevardul Kellermann, după ce trecu de stadionul Charlety, Pierre Griffon zări luminile de semnalizare ale Fordului şi remarcă încetinirea vitezei. Luă imediat microfonul.

— Tipii caută probabil să parcheze, semnală el celor doi inspectori. Depăşiţi-i şi luaţi-o puţin înainte. Imediat ce se vor opri, Legendre va coborî şi va continua urmărirea pe jos dacă va fi necesar.

Încetinirea circulaţiei îl făcu pe Griffon să înţeleagă că Fordul, manevra să parcheze în spaţiul liber dintre două maşini. Coti brusc – manevră în urma căreia primi un claxonat furios şi o ploaie de injurii din partea conducătorului din urma lui – şi parcă hotărât pe trotuar.

De unde se afla acum nu mai vedea Fordul. Deschise microfonul.

— Îi vezi? îl întrebă el pe Hervet.

— Perfect, comisare. Au coborât şi aşteaptă la semafor să traverseze bulevardul. Legendre e în spatele lor.

— Bine. Să mă ţii la curent cu ce se întâmplă.

Preţ de câteva clipe aparatul rămase mut, apoi vocea inspectorului se auzi din nou.

— Au intrat într-o cafenea. O chestie mare pe colţul unei străzi.

— Preia supravegherea împreună cu Hervet. Sosesc.

Griffon întrerupse legătura, coborî din maşină şi traversă drumul. Când trecu prin faţa staţiei de autobuz care se afla cam în faţa cafenelei – pe firma ei scria *Arlechinul* – Legendre, strecurat printre călători, îi făcu un mic semn.

Griffon intră în local cu un pas liniştit. Era o sală mare, aproape tăiată în două de o tejghea lungă în faţa căreia o duzină de consumatori sorbeau diferite băuturi. Cu faţa la tejghea, aşezaţi, la o masă încă goală. Angelo Tirone şi tovarăşul lui, discutau cu glas scăzut. Pierre Griffon îşi schimbă direcţia privirii şi ceru o bere amestecată cu limonadă.

*

* *

La etajul nouă al clădirii, Lionel Savary ieşi din ascensor şi uşa glisă fără zgomot în urma lui. Totul era calm. Imobilul, de construcţie recentă, era aproape luxos. Lionel reperă uşa scării şi coborî un etaj.

Mai adineauri, când ajunsese în strada Vaugirard la volanul noii sale maşini 504, comisarul Griffon îi dăduse instrucţiuni precise.

— Poate că n-o să iasă nimic din asta, micuţule, dar nu riscăm mare lucru dacă încercăm… În timp ce Tirone se va duce la întâlnire, poate că reuşeşti să arunci o privire în apartamentul lui… M-ar mira ca un tip ca el să păstreze chestii compromiţătoare în bârlogul lui, dar nu se ştie niciodată… Indivizii ăştia sunt tare plini de ei, înţelegi?

Lionel îşi cunoştea şeful şi nu fusese prea surprins de propunere. Totuşi replicase:

— E puţin cam riscant, nu? Merită să mergem pe muchie de cuţit?

Griffon dăduse din umeri.

— Eu cunosc afacerea asta mai bine decât tine şi pot să ştiu dacă merită să riscăm sau nu… De altfel, toate afacerile merită riscul.

Nu mai fusese deci nimic de spus, şi pentru acest motiv se afla acum acolo, la etajul opt al imobilului luxos, în faţa uşii unui apartament anonim, având în mână un şperaclu cu pană reglabilă confecţionat de Gribo.

După o privire rapidă în jurul lui, Lionel introduse instrumentul în broască şi roti uşor. Broasca cedă imediat.

Lionel rămase o secundă nemişcat, convins de zădărnicia explorării lui. Dacă licheaua nu-şi dăduse osteneală măcar să rotească de două ori cheia în broască, asta însemna că nu ţinea acolo nimic preţios. Deschise uşa şi ea „piui” atât de ascuţit încât fu surprins şi aproape că se blocă.

— Devin nervos odată cu vârsta, murmură el pentru sine.

Tăcerea din jur îl linişti, şi se strecură pe culoar puţin ruşinat de atitudinea lui.

Probabil că avea jaluzelele lăsate sau perdelele duble trase, căci apartamentul era cufundat într-un întuneric complet. Lionel ezită să aprindă lumina, aşteptând câteva clipe pentru ca ochii să i se obişnuiască cu obscuritatea, apoi făcu câţiva paşi pipăind peretele cu vârful degetelor pentru a se ghida.

Trecu de o uşă, apoi de alta, distinse vag o încăpere destul de mare. Se opri şi căută întrerupătorul. Aerul mirosea a chiştoace reci, dar mai era un miros, mai subtil, ca acela al unui parfum discret.

„Bineînţeles – gândi el – Tirone primeşte la el femei…”

Şocul fu atât de brutal şi de neprevăzut încât îşi pierdu echilibrul. O fracţiune de secundă avu impresia că o fiară sălbatică îi sărise în spinare. Un braţ musculos îi înconjură gâtul şi o mână îi apăsă pe ceafă. Fără măcar să gândească, se lăsă să cadă spre spate, eliberându-se uşor de strânsoare.

Dar agresorul lui era suplu ca o anghilă. Îl urmă ca pe rogojinile unei săli de judo şi încerca să-l prindă de gât. Lionel simţi unghii ascuţite sfâşiindu-i pielea. Mârâi, apoi făcu un salt să-şi prindă agresorul de mijloc.

În aceeaşi secundă simţi foarte clar mirosul răcoritor al unui parfum şi rotunjimea tare a unui sân sub palmă.

O voce de femeie scoase un strigăt slab şi gemu:

— Mă doare.

Lionel îi dădu drumul instinctiv. Femeia necunoscută profită şi scăpă de braţele lui. Aceeaşi voce răsună ca o pocnitură:

— Nu mişca!

Lumina ţâşni pe neaşteptate.

Lionel, ghemuit pe podea şi gâfâind, clipi stingherit. În faţa lui stătea o femeie tânără. O asiatică cu faţa triunghiulară, cu nişte pantaloni de un verde închis şi bluză de sport cu guler răsfrânt mulată pe piept. Nu avea nimic pe cap şi îl privea cu ochii ei bridaţi, cu un amestec de curiozitate şi ironie.

— Un cavaler viteaz, galant cu doamnele, zise ea cu un vag accent american. Nu sta în patru labe ca un cuţu! Ridică-te şi întoarce-ţi nasul spre perete!

Fără să vrea, preţ de o fracţiune de secundă, Lionel Savary fu cuprins de panică. Fusese prins în plină acţiune ilegală şi nici Charpin însuşi nu-l putea acoperi… Apoi îşi dădu imediat seama că acea tânără persoană, foarte drăguţă la urma urmelor şi care ţinea arma în mână cu o uşurinţă de profesionist, mai mult ca sigur că nu se afla acolo pentru a-i face un proces de intenţie.

Se ridică, destul de plouat, şi îşi depărta braţele de corp. Gâtul zgâriat îl ardea. Deodată îi trecu prin minte că unul din defectele sistemului radio meşterit de Gribovici era că nu se putea întrerupe circuitul emisiei. Probabil că Sophie, care îl aştepta jos în holul clădirii, auzise toată conversaţia. Asta îl reînsenină.

— Pe legea mea, zise el pentru a-şi informa bine colega dar ai în mână un revolver!

Tânăra femeie dădu nepăsătoare din umeri.

— Evident! Nu e o jucărie! Ce cauţi aici?

Lionel se uită mai bine la ea. Ochii negri îl priveau cu o expresie hotărâtă. Eurasiatică şi poate cu sânge japonez!

— Şi eu voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare, zise tânăra fără să-şi ia ochii de la revolverul îndreptat spre el.

— Nu s-ar putea spune că n-ai tupeu!

Lionel coborî foarte uşor braţele. Se întreba dacă putea să încerce ceva în acest spaţiu restrâns – să-i imobilizeze picioarele şi să-i abată direcţia armei.

— Să zicem că-mi place sunetul vocii tale, zise el.

Fizionomia tinerei femei rămase neschimbată.

— Atunci să zicem că mă aflu la mine acasă. În fine, aproape… Trăiesc cu domnul care locuieşte aici… Dar poate că asta te şochează.

Lionel întoarse puţin capul. Ştia că fata aceea minţea… Că Angelo Tirone locuia singur… Arătă cu privirea spre încăperea unde patul gol fusese răscolit, dulapul de haine deschis şi sertarele împrăştiate pe mochetă.

— Ai un fel ciudat de a face ordine!

De data asta, tânăra femeie reacţionă şi ridică imperceptibil ţeava armei.

— Destul, zise ea tăios. Întoaree-te cu faţa la perete şi nu mai mişca.

Lionel începuse să privească spre uşa de la intrare pe deasupra capului eurasiaticei. Uşa se deschise brusc şi Sophie Leclerc îşi făcu apariţia. Avea faţa încordată şi pistolul automat în mână.

— Lasă imediat arma! zise ea. Altfel te alegi cu un glonţ în genunchi!

Eurasiatica ezită o clipă. „Bătălia doamnelor!? gândi Lionel şi se aruncă asupra fetei, luându-i arma, în timp ce Sophie anunţa:

— Poliţia! Mâinile sus, te rog!

Un fulger trecu prin privirea necunoscutei care se uită pe rând la Lionel, apoi la Sophie. Pe buze îi apăru un zâmbet ciudat.

— Curcani, zise ea. E prea hazliu!… Mi-aţi tras o spaimă!

*

* *

Angelo Tirone îşi termină băutura, privi spre uşa cafenelei, apoi se uită la ceas.

— Ce tot face chinezoiul tău? îi zise el lui Féfé Ţiganul care se mişca nervos pe banchetă. Au trecut zece minute de când stăm ca fraierii în porcăria asta!

— Cu siguranţă că trebuie să vină. Ştii, la ora asta, cu toată circulaţia…

— Nu-mi place să aştept.

— Nici mie. Dar ce putem face? Nu uita că ei ţin punga.

Angelo se strâmbă, ceea ce îl scuti de orice răspuns. Nu ştia de ce, dar nu-i plăcea locul acela. De obicei când îl întâlnea pe Domnul Wu, asta se întâmpla totdeauna în localuri şic sau în restaurante bune. Nu în cafenele nenorocite pentru proletari. Se întoarse spre Féfé.

— Dar ce-ai de te frământi aşa? Ai mâncărici sau ce?

Féfé se strâmbă stingherit.

— Îmi vine să urinez.

— Ţine-te.

— Păi asta şi fac. Dar putoarea asta de bere mi-a căzut greu la vezică. Trebuie să stau aşa până când vine tipul…

Angelo se uită cu atenţie la faţa tovarăşului său. Féfé i se păru încordat, stingherit, cu pielea umedă.

Asta nu-i plăcea. Nu avea niciun motiv vizibil, dar asta nu-i plăcea deloc.

— Bun, ce aştepţi? bombăni el. Du-te să te pişi.

Celălalt nu aşteptă să i se mai spună o dată şi o şterse spre toaletă.

Angelo îşi scoase pachetul de ţigări. Nu mai avea decât o singură ţigară Craven şi înjură. Probabil că în bistroul ăsta pârlit nu aveau decât Gauloises…

Pe măsură ce minutele treceau, neliniştea mocnită care pusese mai adineauri stăpânire pe el se trezi din nou. Întâlnirea i se păru iar

ciudată, aşa cum i se păruse ciudată nervozitatea lui Féfé. Angelo avea antene excelente şi presimţea o primejdie vagă…

Observă clienţii aliniaţi în faţa tejghelei… Nimic de zis, crâşma asta mirosea a capcană… aşa cum, dacă te uitai mai bine, acel bunic pleoştit în faţa paharului său gol începea să miroase a curcan…

Aruncă o privire spre fundul cafenelei. Ce tot, făcea Féfé la privată? Nu avea de făcut mai mult de zece metri ca să iasă şi să se uşureze…

Angelo era încă pe jumătate întors şi nu-i văzu pe cei doi tineri care intrară brusc în cafenea, cu căştile de motociclist pe cap. Totuşi un instinct secret îl alertă. Se întoarse în loc. Cei doi băieţi înaintau spre el. Fiecare avea o armă în mână.

Angelo făcu un gest spre deschizătura hainei dar detunăturile se şi auziră. Primul glonţ îl lovi între ochi şi tâmplă, făcându-i să-i explodeze cutia, craniană. Un jet de sânge şi rămăşiţe de creier amestecate cu aşchii de os ţâşni pe muşamaua spătarului.

Corpul mai tresări de încă două-trei ori sub impactul proiectilelor înainte de a aluneca sub masă, unde rămase înţepenit într-o atitudine oribilă şi grotescă.

Scena se derulase atât de repede şi atât de neprevăzut încât consumatorii şi personalul cafenelei uluiţi, rămăseseră blocaţi într-o nemişcare totală, cu o expresie de oroare pe faţă.

Numai Pierre Griffon schiţase o mişcare, dar unul dintre ucigaşi, mascat de casă şi dându-se înapoi, îşi îndreptase arma în direcţia lui. Niciodată în cursul existenţei sale comisarul Griffon nu se simţise atât de aproape de moarte. Ceva i se contractă în scobitura epigastrului şi îl cuprinse un frig de gheaţă. Băiatul ieşi pe uşă fără să tragă.

Şi acum, în timp ce oamenii din jurul lui scoteau exclamaţii şi se repezeau spre cadavru, Griffon reflecta. Tirone murise şi nu-i mai putea fi de niciun folos. Poate că nu la fel stăteau lucrurile cu tovarăşul lui, cel care plecase la toaletă ceva mai înainte de sosirea ucigaşilor…

În clipa în care îşi croia drum printre grupurile de oameni şi se îndrepta spre fundul cafenelei i se păru că aude, dominând hărmălaia şi strigătele, o serie de detunături venind dinspre stradă. Tresări, se gândi la Hervet şi Legendre, la ucigaşii care, fără îndoială, îşi acopereau fuga trăgând la întâmplare. Totuşi nu se întoarse, căci acel Féfé, care se pusese la adăpost exact când trebuia, i se părea o pradă mai interesantă decât cei doi ucigaşi.

Ajunse repede la uşa toaletei, fără ca cineva să-i acorde vreo atenţie. Pătrunse pe un culoar la capătul căruia o altă uşă se legăna mişcată de curentul de aer.

Griffon se repezi spre ea cuprins de un presentiment. Nu se înşelase. Uşa aceea, folosită desigur de furnizori, dădea într-o altă stradă.

Înjură. Era aşa cum îşi închipuise. Tovarăşul lui Angelo Tirone îl dusese pe acesta într-o cursă şi se eschivase înainte de crimă. Probabil că acum era departe.

Merse gânditor pe trotuar până la bulevard. O sirenă a poliţiei domina zgomotul străzii. În faţa cafenelei, unde se oprise o maşină a poliţiei, începuse să se strângă mulţimea. Cuprins de un sentiment apăsător, Pierre Griffon îşi făcu drum prin adunătura de gură cască.

Pe marginea şoselei, două cadavre, dintre care unul purta pe cap o cască de motociclist, zăceau aproape unul lângă altul, în aceeaşi baltă de sânge. Îl văzu pe Legendre gesticulând între doi poliţişti în uniformă.

Pierre Griffon traversă spaţiul liber în trei paşi şi îşi arătă legitimaţia.

— Comisarul Griffon, anunţă el. Ce se petrece?

Legendre se uită la el. Era livid la faţă.

— L-am împuşcat pe unul, murmură el. Dar celălalt... celălalt… L-a împuşcat pe Claude…

Griffon întoarse capul şi abia în clipa aceea recunoscu cel de al doilea cadavru care zăcea pe pământ. Era inspectorul Hervet… amicul Hervet… care era atât de fericit şi de mândru că lucrează cu el.

VI

În seara aceea, pe la orele douăzeci şi unu, o furtună timpurie de primăvară se abătu asupra regiunii pariziene.

Precedată de rafale de vânt, sub un cer devenit brusc cenuşiu şi brăzdat de fulgere, o trombă de apă se prăvălise peste Paris, alungându-i pe gură cască de pe trotuare, inundând rigolele, împrăştiind cozile de la cinematografe, împroşcând storurile cafenelelor.

În liniştita piaţă Dauphine, unde castanii îşi aplecau vârfurile îndoiţi de vijelie, ca peste tot, se stârni în curând debandada. Udaţi până la piele în câteva secunde, clienţii de la *Rose de France,* părăsiră terasa cuprinşi de panică şi pătrunseră în sala mică, luându-şi cu ei consumaţiile…

Plin urmare nimeni nu remarcă în seara aceea că două ferestre înalte de la etajul doi al Palatului de Justiţie erau încă luminate în ciuda orei târzii…

Aşezat la biroul lui, cu spatele spre fereastra biciuită de ploaie, comisarul divizionar Charpin, cu sprâncenele zbârlite şi privirea întunecată, se uita necruţător la Pierre Griffon care stătea în faţa lui.

— Îmi închipui că eşti tare satisfăcut! Frumoasa operaţiune care trebuia să facă minuni! Tirone lichidat sub ochii tăi… complicele lui dispărut… un chinezoi împuşcat, altul scăpat. Şi acest biet Hervet cu două gloanţe în corp, fără să se ştie încă dacă va supravieţui!

— Dar ucigaşul? întrebă Griffon. A fost identificat?

— De unde!… Un chinez… Fără acte şi fără amprente la serviciul de imigraţie… Şi s-ar mira să vină cineva să-l ceară… (Suspină.) Ei da… Dacă ai fi vrut să ne bagi în rahat. Exact aşa ai fi procedat.

Pietre Griffon făcu un gest. Era tras la faţă şi avea glasul răguşit din cauza prea multor ţigări.

— Nimeni n-ar fi putut să facă ceva, Paul. Nişte ţicniţi care intră în cafenea cu revolverele în mână… Am crezut că mă vor „împăna” şi pe mine.

— Dacă nu m-aş reţine, bombăni Charpin, aş zice că, „din nefericire” l-au împănat pe Hervet.

— Ce vrei?… „Din nefericire” asta e meseria.

— Oh, da, ştiu. Meseria… Omleta făcută fără să spargi ouăle… Şi oalele sparte, fireşte… (Lovi în birou.) Numai că eu voi plăti oalele sparte, Pierre… Şi fără îndoială şi tu.

— Eu mi-am făcut treaba.

— Mda… (Charpin flutură o hârtie luată de pe birou.) Mda, şi nu s-

a terminat.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Savary, zise el. Poţi veni aici împreună cu fata… Cum ziceai că o cheamă?… Aşa… Kikyo Learoy…

Câteva clipe mai târziu, Lionel şi Sophie intră în birou însoţind-o pe tânăra eurasiatică „descoperită" la locuinţa lui Tirone.

Tânăra femeie îşi desfăcuse părul care îi cădea pe umeri ca nişte valuri de noapte, dar faţa ei netedă nu trăda nici oboseală, nici nelinişte.

Pierre Griffon se ridică şi îi oferi fotoliul.

— Stai jos, domnişoară Learoy, zise el.

Tânăra femeie se înclină uşor şi acceptă invitaţia.

Divizionarul Charpin se uită la ea o secundă apoi, lăsându-şi ochelarii pe nas, luă în mână hârtia arătată adineauri lui Pierre Griffon.

— Am primit un telex de la ambasada dumitale, zise el. Trebuie să recunosc că confirmă ceea ce ne-ai spus. Te numeşti Kikyo Pamela Learoy, născută la Groham, Maine, în 1951, cetăţeană americană şi „anchetator-contractual" în cadrul unui serviciu particular…

— *Staff Number Two,* domnule, îl întrerupse tânăra femeie.

Charpin îşi încruntă sprâncenele stufoase.

— Ceea ce spuneam şi eu… O formaţie specială, ataşată Biroului federal american de narcotice… Nu, vă rog… Numai că nu asta mă va face să iau drept literă de Evanghelie declaraţiile pe care le-aţi făcut inspectorilor aici de faţă şi al căror text îl am chiar aici.

Luă un teanc de hârti, îl arătă şi continuă:

— Totul mi se pare foarte extravagant.

Tânăra femeie scutură din cap.

— Deloc extravagant, domnule. După cum am spus, *Narcotic Bureau* este convins că chinezul Li-Tyang, cu reşedinţa când la Hong-Kong, când în Ţările de Jos, este nu numai agentul unei puternice societăţi clandestine care controlează şi conduce reţelele de imigraţie ilegală, dar şi că foloseşte aceste reţele pentru a introduce droguri în Europa occidentală. Forţele americane staţionate în Germania şi în ţările NATO sunt deja infestate.

— Exact, interveni Griffon. Avem o notă a Interpolului în această privinţă.

Kikyo îi adresă un zâmbet mic, înclină capul şi continuă:

— Fiecare prostituată, fiecare chelner, fiecare docher, fiecare fals refugiat, pe scurt, fiecare imigrant pe care Li-Tyang şi organizaţia lui l-a introdus clandestin în Europa, transportă, însoţeşte, distribuie mici cantităţi de drog. Noi numim asta „Traficul Furnică". Acest trafic vehiculează până la urmă nişte cantităţi considerabile şi este aproape imposibil să fie stăvilit prin metodele tradiționale de cercetare şi

control.

— Şi pentru a pune capăt acestui trafic v-aţi afla actualmente în Franţa?

— Exact, domnule.

— Şi tot în acest scop, după cum aţi declarat, aţi încercat să-l răpiţi pe „domnişorul" Albin Morel – cunoscut sub numele Roberto, răufăcător notoriu —… E cam exagerat, nu?

Tânăra femeie făcu o mică strâmbătură.

— Exagerat?… Ah da, înţeleg… în realitate, domnule, era singura soluţie găsită de *Narcotic Bureau* pentru prinderea legală a lui Li-Tyang. Agenţii noştri au aflat că într-un cabaret din Amsterdam, *Aphrodite Club,* a avut loc o reuniune în cursul căreia Li-Tyang a făcut reprezentanţilor… cum îi numiţi… negustorilor francezi de femei, propunerea de a le furniza, foarte avantajos, personal asiatic… târfe, aşa le ziceţi, nu?… Bineînţeles, aceste târfe ar fi servit la vehicularea drogului.

Griffon o asculta pe tânăra femeie cu un interes crescând.

— Dar ce amestec are Roberto în treaba asta? întrebă el.

Kikyo Learoy se întoarse spre el.

— Acest Morel, căruia îi ziceţi Roberto, a asistat la această reuniune. Este un om care a avut deja de-a face cu justiţia mai multor ţări. Ni s-a părut că, în anumite împrejurări, ar fi posibil să-l convingem pe Morel-Roberto să depună mărturie în faţa unui Mare Juriu, prezentându-l ca martor al acuzării în faţa Curţii…

— Pentru asta, interveni Griffon, ar fi trebuit să-l arestaţi pe Li-Tyang… pe teritoriul Statelor Unite.

Kikyo Learoy îi zâmbi.

— Merge frecvent în Filipine.

Griffon clătină din cap.

— Evident. Dar cu Roberto cum aţi fi procedat? El era în Franţa.

Tânăra femeie se uită ţintă la el. Faţa ei drăguţă era impregnată de o blândeţe infinită dar privirea, care trecea drept la rasul sprâncenelor, avea o fixitate neliniştitoare.

— N-ar fi rămas aici multă vreme, zise ea cu o voce liniştită. Intenţionam să-l drogăm şi să-l expediem în Germania cu avionul, într-o tabără militară americană. Când s-ar fi trezit, l-am fi interpelat şi s-ar fi găsit la el un pachet mare de heroină. La noi asta se pedepseşte cu douăzeci până la treizeci de ani închisoare. La vârsta lui şi la trecutul pe care îl are, ar fi trebuit neapărat să accepte. Din nefericire…

Slăbi sunetul vocii cu o inflexiune atât de comică încât Sophie Leclerc pufni zgomotos, dar îşi ceru imediat scuze cu obrajii îmbujoraţi.

Charpin dăduse din umeri.

— Toate astea, micuţa mea, le consider teatru… Ba chiar un teatru prost, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Nu, zise brusc Griffon. Nu e neapărat teatru, Paul. Gândeşte-te. Această poveste cu drogurile explică totul. Este veriga care ne lipsea… Fraţii Zanum nu s-au atins niciodată, de stupefiante, „nici pe vremea lui Gaston. Când au aflat că ei, chinezii voiau să se folosească de reţeaua lor de târfe pentru trafic de stupefiante, au rupt înţelegerea. De aici, atentatul împotriva lui Roberto şi a amantei lui, intimidarea… Callari, „Marsiliezul", probabil că a fost de acord. Chinezii au vrut să-i sperie pe fraţii Zanum şi să-i facă să se răzgândească. Asta explică circul borţosului Raoul!

Divizionarul Charpin se simţea stingherit. Îi dăduse frâu liber prietenului său şi acesta, ca totdeauna, se ambalase, călcând în picioare legalitatea… La început Griffon îi păcălise pe cei – de la Omucideri. Acum era gata să-i calce pe bătătură şi pe-cei de la Stupefiante sub pretextul, teribil de înşelător, că „grupul lui autonom de intervenţie" făcea, prin forţa lucrurilor, parte integrantă din Brigada de Stupefiante şi proxenetism… Noroc că această fată, „răpită" de Savary şi Leclerc, înota şi ea în plină ilegalitate, şi în felul ăsta îi permitea să-şi dea frâu liber proastei dispoziţii.

— Totuşi, bombăni el. Domnişoara Learoy şi-a permis faţă de cod nişte libertăţi uimitoare. Nu suntem în Far West, ce dracu! Şi, bineînţeles, nu a acţionat singură. Cine v-au fost complicii, domnişoară Learoy?

Tânăra femeie scutură din cap.

— Nu cred că vă pot spune, comisare.

— Nu crede! izbucni Charpin. Asta e culmea! Indivizii ăştia se instalează la noi ca într-o ţară cucerită, încearcă să-i răpească pe cetăţenii noştri… în fine, vreau să spun (se sufoca puţin), să răpească oameni fără măcar să aibă elementara decenţă să ia contact cu poliţia franceză! Scandalos! Ăsta e cuvântul potrivit!

Kikyo Learoy lăsă să treacă furtuna şi îi adresă divizionarului un zâmbet dezarmant.

— Dar *Staff Nunber Two* este un organism extrem de discret, domnule comisar…

Se întoarse spre Griffon şi prin privire îi trecu un fulger de ironie.

— De altfel, cred că şi la dumneavoastră exista organisme identice… Servicii nu întru totul oficiale care acţionează nu întru totul legal. Căci, comisare, cei doi inspectori care m-au adus aici, fără măcar să-mi dea posibilitatea să-mi anunţ ambasada, nu erau în drept s-o facă.

— Asta o spui dumneata! se încruntă Griffon. Apropo, încă nu ne-ai spus ce făceai acasă la Tirone şi cum ai intrat acolo.

— La fel ca inspectorul dumneavoastră, comisare, răspunse Kikyo

cu o ingenuitate perfectă. Cu chei false. Ştiam că Tirone nu e acasă. Aşa că am profitat.

— De unde ştiai?

— O derivaţie a telefonului său fusese branşată în pivniţă. Ascultam convorbirile.

— Adevărat, interveni Savăry. Pe linie exista o scădere a intensităţii.

— Şi ce căutai? reluă imediat Griffon.

— Acelaşi lucru ca voi… căutam carnetul negru!

Griffon şi Charpin se priviră intrigaţi.

— Ce carnet negru? întrebară ei într-un glas.

— Cum? Nu ştiaţi! zise Kikyo cu un ton ironic. Un carnet în care Tirone scria numele celor cu care era în relaţii de afaceri. Era un document foarte important pentru justiţie…

— Tirone a fost ucis, o întrerupse Charpin cu o voce dură. Şi nu avea niciun carnet asupra lui.

— Atunci, zise Kikyo fără să se piardă, i l-a luat cel care l-a omorât.

— Imposibil, zise Griffon.

— Atunci, zise Kikyo, nu ştiu. Eu n-am găsit nimic. De altfel, inspectorul m-a controlat.

Griffon tresări.

— Cum! Lionel, ai…

Kikyo Learoy îl întrerupse:

— Nu. Nu băiatul… fata.

— Aşa este, zise Sophie. Am crezut că fac bine.

Griffon suspină.

— În fine, aşa e mai bine.

— Oh, reluă Kikyo cu o voce candidă. Cred că inspectorului i-ar fi făcut plăcere.

— Destul! răcni Charpin lovind cu pumnul în birou. Domnişoară Learoy, să nu crezi că declaraţiile dumitale sau confirmarea făcută de ambasada dumitale te autorizează să te porţi ca o femeie uşoară, şi nici că te absolvă în ochii poliţiei franceze. Ai comis – şi ai recunoscut – mai multe delicte grave. Port de armă, atac cu mână armată împotriva unui funcţionar de poliţie, tentativă de răpire, violarea domiciliului şi comunicaţiilor telefonice. Toate acestea pot justifica, cel puţin, o măsură de expulzare. Eşti tânără, eşti străină şi eu nu sunt un sălbatic. Ce să fac cu dumneata?

Kikyo Learoy îşi ridică o şuviţă căzută pe frunte.

— De ce să faceţi ceva cu mine, eomisare? pledă ea cât se poate de serios. De ce să nu faceţi ceva *împreună cu mine?*…

— Mânuieşti foarte bine limba franceză.

— Mai cunosc încă cinci, domnule. Dar voiam să spun că sunteţi nişte vânători. Ca şi mine. Şi că şi unii şi alţii urmărim, dacă am

înţeles eu bine, acelaşi vânat. De ce să n-o facem împreună?

Charpin ridică ochii în tavan şi deschise gura să răspundă, dar Griffon i-o luă înainte.

— Poate că are dreptate, micuţa asta… Gândeşte-te, Paul. La urma urmelor, interesele noastre coincid. Întreabă-l pe Lionel. Pare că nu-i lipseşte îndrăzneala, iar echipa ei cred că nu e prea înăbuşită de scrupule. După părerea mea, ar fi interesant să facem o parte din drum împreună. Nu avem nimic de pierdut şi totul de câştigat.

— Exact, aprobă Kikyo Learoy. Din nenoroci re va trebui să pornim din nou de la zero. Tirone e rnort şi Roberto a dispărut.

Griffon ezită o clipă, apoi se hotărî.

— Roberto e la Amsterdam, zise el.

— La Amsterdam! Atunci totul e simplu, comisare! Plecăm la Amsterdam. Dumneata, eu, oamenii dumitale…

— Sunteţi complet nebuni, o întrerupse Charpin. Chiar dacă mi-aş da acordul, lucru pe care încă nu l-am făcut, Ministerul nu ar accepta niciodată o asemenea echipă!

— Eu nu sunt chiar atât de sigur, Paul, zise Griffon. Am luat deja legătura de câteva ori cu comisarul Van Zwendel care se ocupă acolo de afacerea asta. Există un aviz de cercetare în privinţa lui Roberto. Nimic nu împiedică transformarea lui în mandat de aducere internaţională. Ceea ce i s-a întâmplat sărmanului Hervet dovedeşte că ne aflăm în faţa unei echipe ce nu dă înapoi de la nimic… Mă voi duce la delegatul Picard-Lesecq cu dosarul meu. Şi chiar la Direcţia Serviciilor, dacă trebuie. Grupul nostru a fost format tocmai în vederea unor împrejurări de acest gen…

Indignat, Paul Charpin se ridicase şi se întoarse cu faţa spre fereastră. Furtuna încetase şi, chiar atunci ieşită dintre nori, o lună mare şi rotundă părea că îl sfidează.

Kikyo Learoy îi urmări privirea.

— Luna e roşie, zise ea cu o voce ciudată. La noi, în Japonia, se spune că vrea sânge.

VII

La Amsterdam, capitala internaţională a prostituţiei, a homosexualităţii, a drogului şi a viciului, abia se făcuse noapte şi rumoarea oraşului căpătase deja o rezonanţă înăbuşită.

În camera fără jaluzele, cu geamurile acoperite de o perdea groasă, lumina firmei hotelului arunca străluciri albicioase.

Altă lumină nu mai era în încăpere, dar ea îi permitea lui Roberto lungit pe patul îngust, să distingă silueta opulentă a partenerei sale. Deasupra lui, Cindy Gerlach, fosta prietenă a lui Van Heist, se zbătea cu furie scoţând gemete ritmate. Nu mai avea pe ea decât portjartierul negru, ciorapii de plasă şi pantofii cu toc înalt, iar Roberto, cu ochii pe jumătate închişi, putea să vadă. Aproape deasupra feţei sale, dansul nebun al sânilor greoi dar încă somptuoşi.

Petrecuse o parte a după-amiezii cu ea, urmând-o din bar în bar prin cartierele fierbinţi unde toţi o cunoşteau. Bineînţeles, era un mare risc, şi Roberto ştia acest lucru, dar era singurul mijloc de a păstra cu această fată un contact şi aşa dificil. De-a lungul orelor, o auzise scuipându-şi cu sălbăticie furia şi ranchiuna în faţa unor prieteni întâmplători. Şi durerea ei era în mod curios sinceră. Avea nişte sentimente ciudat de complexe. Spunea oricui voia s-o asculte:

— O să-l sparg pe animalu' ăla. Şi pe el şi pe putoarea lui.

Dar după câteva secunde se înduioşa:

— Cât de drăguţ era înainte… Nici nu-ţi poţi închipui…

Roberto nu intervenea, nici atunci când era privit cu o oarecare curiozitate. Uneori Cindy părea că uită de prezenţa lui şi când achita băutura – plătea un pahar din patru – murmura:

— Ia te uită, mai eşti încă aici, derbedeule…

Roberto îi zâmbea, aşa cum ştia el să zâmbească femeilor, şi atunci ea se agăţa de braţul lui. Fără s-o bruscheze, o ducea în alt local unde o făcea din nou să bea.

La ultimul bar, care era cel al unui hotel, într-un cartier de intelectuali pletoşi unde nu o mai cunoştea nimeni, o prinsese în braţe. Pe jumătate beată, Cindy îi lipise pe buze o sărutase dură ca o muşcătură. Şi îi spusese privindu-l în ochi:

— Ce frumos eşti, derbedeule. Ce frumos eşti…

Apoi, cu capul pe umărul lui, îi mărturisise secretele vieţii ei, şi auzise o întreagă sagă a lumii interlope cu tot puroiul şi mizeria ei..

— Eu şi Van Heist eram împreună de peste douăzeci de ani. La op'şpe anişori făceam trotuarul pentru el. Tu pricepi asta, derbedeule? Când ai inimă în tine şi vrei să-ţi faci o reputaţie, trebuie s-o iei de tânără. Am lucrat în Franţa, în Germania, în Liban, în Africa, înainte

de a ţine prima casă da, domnule, la Doeshurg. Nu mai spun că în zilele aglomerate, când toate fetele erau sub bărbaţi, treceam la treabă eu, patroana, preluam jumătatea mea de duzină de gagii, ca o „doamnă", ca să nu piardă el lovelele. Când l-au găjbit friţii, după lovitura de la Haarlem, nu l-am părăsit. Trei ani, îţi dai seama! La fiecare sfârşit de săptămână eram în faţa uşii de la puşcărie cu pachetu' în braţe. Nu era alt puşcăriaş mai răsfăţat ca el. Şi pentru că afacerile mergeau prost aici în momentul acela, mă duceam în turnee extraordinare la Bruxelles sau la Lille, ca să găsească un tenculeţ frumuşel când o ieşi de la pârnaie.

— Drace, îi zicea Roberto mângâindu-i uşurel sânii, trebuie să recunosc că ai fost o femeie devotată!

— Mda, poţi să spui asta, derbedeule! Devotată, câştigând bine şi fidelă. Ştii, erau unii care-mi dădeau târcoale. Dar nici n-am vrut să-i văd. Şi toate astea pentru ce? Ca să mă pomenesc dată pe uşă afară de o Stili! O puştoaică vicleană, o galbenă care se coţăia cu o spurcăciune în localul lui, de faţă cu toată lumea! Dată pe uşă afară… la patruzeci de ani.

— Nu-i arăţi.

— Eşti drăguţ, derbedeule, da' te-nşeli… Şi încă cum! Au lăsat atâtea urme de parcă aş fi trăit un secol.

Îl însoţise la hotel de bună voie, cu capul înceţoşat şi picioarele puţin tremurătoare. Abia în pragul camerei se oprise şi se uitase la el cu ochi strălucitori.

— Ştii, derbedeule, am înţeles… mica consolare. Poţi să spui că ai căzut la momentul potrivit… Dar să nu crezi că ai să mă tromboneşti. Nici tu, nici nimeni.

Totuşi se dezbrăcase cu un fel de turbare furioasă şi se aruncase asupra lui ca o înfometată, iar Roberto se lăsase în voia acestui vârtej de simţuri. Nu o dorea, dar avea poftă să facă dragoste. Nu mai atinsese altă femeie de la ultima seară petrecută cu Irène, din noaptea când începuse dansul. Şi el era înfometat.

Acum, lipită de el, femeia rămase aşa un lung moment gâfâind şi cu corpul agitat de tresăriri. Când se ridică, faţa ei avea o imobilitate de piatră.

— Dacă-l vrei pe bărbatul meu, ţi-l voi da, şopii ea. Amicul tău mi-a spus că-l cauţi. O să ţi-l dau, dar să fii atent, că e dat dracului.

Roberto îşi ţinu răsuflarea. De la începutul serii aştepta cu nerăbdare aceste cuvinte.

— Ţi-l voi da şi tu să-l spargi!

Îi făcu cu ochiul.

— Am să ţi-l dau chiar şi pe Li-Tyang pe deasupra, pentru că amicul tău mi-a spus că ţi-a făcut mizerii în Franţa. Te miră, ai, că ştiu? Totdeauna am avut gura închisă şi aş fi avut-o totdeauna dacă m-

ar fi tratat ca pe o femeie, nu ca pe un rahat. Dar eu ştiu nişte lucruri, multe lucruri… mai mult decât crezi. Pot să-ţi spun totul, combinaţiile, ascunzătorile lor… Dar o vei răzbuna pe Cindy… Pe mica ta Cindy.

Se înduioşa şi lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor. Roberto o strânse în braţe şi o sărută îndelung.

Apoi ea vorbi din nou:

— Vei putea să-l găseşti pe un şlep, pe Amstel, la ieşirea din oraş. Acolo îşi are ascunzătoarea chinezoiul. Îţi voi spune cum să ajungi acolo… îţi voi spune totul, dar iubeşte-mă, derbedeule, iubeşte-mă!

*

* *

Aşezat pe o bancă de piatră, cu faţa la grădinile de la Fredericksplein, Féfé Vitti, zis Ţiganul, citea cu atenţie ediţia de seară a unui ziar francez din ajun şi îşi spunea că avusese cu adevărat noroc, toate noroacele chiar.

Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că execuţia lui Angelo Tirone ar fi putut degenera în masacru. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că poliţia ar fi putut să ştie de întâlnirea lor de pe strada Kellermann, şi cu atât mai puţin că ar fi putut să fie identificat atât de repede… Ziarul nu lăsa totuşi nici cea mai mică îndoială. „Însoţitor al victimei şi probabil complice al ucigaşilor, Féfé Vitti, născut la Malakoff şi condamnat de mai multe ori pentru furt şi atac cu arma, e căutat cu asiduitate…” Deocamdată nu se credea că reuşise să treacă în străinătate şi se întărise controlul frontierelor.

Da, avusese noroc să treacă printre ochiurile plasei şi să ajungă la Amsterdam cu viitorul asigurat.

Dar în această ultimă privinţă nu fusese suficient numai norocul. Fusese nevoie de viclenie, perspicacitate, hotărâre şi abilitate… multă abilitate.

Căci nu fusese lucru uşor să-i sustragă lui Angelo, din buzunarul interior ai hainei, faimosul „carneţel negru” de care urma să nu mai aibă nevoie.

Totul se petrecuse exact înainte de a urca în, maşină, iar Féfé trebuise să-şi regăsească toată îndemânarea căpătată în copilărie.

— Tu eşti Féfé?

Féfé Ţiganul întoarse încet capul. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, căruia pântecele îi întindea cureaua, roşu la faţă şi cu părul blond despărţit în două de o cărare pe mijlocul capului, arătă spre ziarul aşezat pe masă.

— Da. Zise Féfé. Eu sunt.

— Vin din partea celui care ţi-a telefonat ieri seară; Vrea să te vadă.

— Mă aşteptam la asta, zise Féfé, lăsând ziarul care servise drept semn de recunoaştere.

— Atunci, urmează-mă… Eşti înarmat?

Féfé îi zâmbi în colţul gurii.

— Niciodată când vin la prieteni.

Blondul, care vorbea cu un puternic accent flamand, rămase o clipă uimit de imprudenţa mediteraneană a interlocutorului său. Se dezmetici totuşi imediat şi îl pipăi cu rapiditate pe italian. Féfé nu minţise şi blondul îi zise:

— E în regulă. Urmează-mă.

În maşina care îi aştepta, staţionată în partea cealaltă a pieţei, omul îi întinse lui Féfé o pereche de ochelari zişi de „odihnă" care izolau ochii în aşa fel încât să nu se poată zări nimic.

— Pune ăştia.

Traseul fu destul de lung, cu multe viraje. La sosire; omul îl ajută pe Féfé să coboare din maşină, apoi îl ajută să străbată un soi de pasarelă care se legăna în chip curios.

„Mergem pe un vas", îşi zise în gândul lui Féfé.

Omul îl ajută să treacă un prag, apoi îi scoase ochelarii. Féfé, surprins de lumină, începu să clipească. Se afla într-o încăpere destul de mare ca lungime şi care ar fi putut să fie o cabină foarte spaţioasă. Atrăgea atenţia faptul că era mobilată foarte sumar.

— Bună seara, domnule Vitti, zise în spatele lui o voce puţin peltică.

Féfé se întoarse. Aşezat într-un fotoliu din lemn de palmier cu spătar larg, un chinez se uita la el cu curiozitate. Avea vreo patruzeci de ani, fruntea înaltă, un păr negru bătând în albastru, dat pe spate, un nas mic şh o expresie zâmbitoare lipită de faţa plată.

— Sunt Li-Tyang, zise el. Iar acesta este unul dintre asociaţii mei, *mijnheer* Van Heist… Am fost încântat de telefonul dumitale de ieri seară. Mai ales că acel număr de telefon era strict confidenţial.

Féfé Ţiganul nu se tulbură.

— Sunt moştenitorul lui Angelo Tirone, zise el.

Li-Tyang rămase un moment tăcut, apoi clătină din cap.

— Da, zise el. Da. Înţeleg. Şi ce vrei, domnule Vitti?… Bani?

— Nu, domnule Li-Tyang. Răspunse Féfé pe acelaşi ton. Am lucrat pentru dumneavastra de mai multe ori, împreună cu Angelo, fără să vă cunosc… (Zâmbi.) Acum, şi nu vă spun nimic nou, Angelo Tirone e mort. Aş vrea să obţin de la dumneavoastră locul lui în organizaţie. Cred că îl merit.

Li-Tyang izbucni cu putere într-un râs care îi scutură tot corpul.

— Adevărat, domnule Vitti, zise el în cele din urmă. Adevărat! îmi plac oamenii ca dumneata, care ştiu să profite în mod inteligent de împrejurări. Am totdeauna un loc pentru ei.

— Atunci?… Sunt angajat?

Li-Tyang râdea întruna.

— Eşti, domnule Vitti.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote, oare fusese pregătit se pare dinainte, şi i-l întinse.

— Iată un avans din prima leafă. De altfel, cred că în curând Van Heist îţi va încredinţa o mică treabă… O treabă care ţi se potriveşte de minune.

Féfé schiţă un zâmbet. Înţelesese. Chinezul îl punea la încercare.

— E ca şi făcută, zise el.

*

* *

În marea sală de baie spre care dădea camera lui de la hotelul *Apollo Hilton* din Amsterdam, comisarul Griffon, gol până la brâu şi cu un prosop în jurul şalelor, surâdea şuierând uşor.

De fapt, această călătorie în Ţările de Jos, hotărâtă pe nepusă masă într-o seară furtunoasă, în biroul comisarului divizionar Charpin, obţinuse cu destulă uşurinţă garanţia ministerială. Oficial vorbind, Pierre Griffon fusese însărcinat să facă o anchetă, împreună cu poliţia olandeză, în legătură cu uneltirile unui anume „Domn Wu”, cunoscut în Olanda sub numele de Li-Tyang, bănuit în Franţa că se ocupa cu comerţul de femei, şi împotriva căruia se instituise o urmărire legală.

Autorităţile, în această împrejurare delegatul Picard-Lesecq, nu fuseseră intransigente decât în două privinţe: ignorau – şi voiau să ignore – existenţa unei anume Kikyo Learoy şi nu-l autorizase pe comisarul Griffon să fie însoţit de inspectorii din echipă lui.

— Va fi timp suficient să se trimită întăriri, dacă evoluţia anchetei o va cere, decretase delegatul, ceea ce însemna, pentru cine îl cunoştea, un refuz politicos.

Pierre Griffon nu insistase. De altfel Kikyo Learoy, cu care se reîntâlnise a doua zi la hotelul ei de la Palais-Royal, rezolvase chiar ea într-o anumită măsură un număr de probleme materiale.

— Am luat legătura telefonică cu boss-ul meu, comisare, îi spuse ea. L-am asigurat că o colaborare cu poliţia Franceză se dovedea indispensabilă, pentru că ştiţi unde să-l găsiţi pe Roberto. Este de acord, dar cu o condiţie. Să i se aducă scalpul lui Li-Tyang. Dacă vreţi mâine putem pleca. Am rezervat deja camerele la hotelul *Hilton* din Amsterdam.

— Da, murmură Griffon jenat, numai că serviciul nostru de deconturi…

Ea anulase obiecţia cu un gest.

— Mi s-au atribuit credite mai mult decât suficiente. Nu vă faceţi griji, comisare, mă ocup eu de toate…

Kikyo Learoy-se ţinuse de cuvânt şi chiar de la plecarea, din Paris, Pierre Griffon, fără nicio iluzie de altfel, lăsase plăcerea subtilă de a se lăsa ghidat – el spunea surâzând „răsfăţat” – de această, femeie exotică care, la mai puţin de treizeci de ani, vorbea cinci limbi, printre care olandeza, parcursese întreaga planetă, se simţea peste tot în voia ei şi ştia atât de bine să aplaneze cele mai mici dificultăţi ale existenţei cu o pereche de cecuri („staff-ul e bogat”) un paşaport japonez („Mi-am păstrat naţionalitatea, s-ar putea să folosească”) şi mai ales cu un tupeu „de comisar”… pe care comisarul Griffon recunoştea că nu-l avusese niciodată.

— Noroc că am trecut de vârsta periculoasă, Kikyo-san, zise el.

— De ce?

— Ţi-aş fi făcut curte.

Tânăra femeie se uitase la el în aşa fel încât Pierre Griffon lăsă ochii în jos. Bineînţeles, nu-şi făcea nicio iluzie, dar cu toate astea existau situaţii pe care era mai bine să nu le evoci când aveai de îndeplinit o treabă delicată şi cu o fată atât de deliberat fascinantă ca Kikyo-san.

Seara trecută îl invitase pur şi simplu în camera ei unde comandase un „supeu pentru două persoane”, primindu-l îmbrăcată într-un chimono roşu şi alb imprimat cu crizanteme, şi cu părul prins într-un coc.

— Voi fi japoneză pentru tine, Pierre.

Şi îi pusese întrebări despre Roberto. Griffon, care se aştepta la asta de la începutul călătoriei, nu se lăsase rugat şi îi explicase cum subordonatul lui, Gribovici, a cărui memorie devenise legendară la Quai des Orfevres, îşi amintise că Albin Morel-Roberto păstrase totdeauna contactul cu camarazii lui dezertori din Algeria. Cercetând arhivele, descoperise că un fost legionar din Legiunea Străină ţinea actualmente un mic local într-un cartier interlop din Amsterdam şi că existau mari şanse ca Roberto să se fi refugiat la el. Kikyo Learoy bătuse din palme.

— Oh, Pierre… Eşti minunat! Când mergem acolo?

— Mai întâi trebuie să luăm legătura cu comisarul Van Zwendel, draga mea Kikyo. Adu-ţi aminte… Nu suntem în Far West…

Kikyo Learoy nu insistase, dar în cursul mesei – udată cu un vinişor – îi vorbise în detaliu despre posibilităţile pe care le oferea, unui om cu experienţă, deprins cu practicile poliţiste europene şi în toată puterea vârstei, un post de anchetator contractual la *Staff Number Two*…

Pierre Griffon refuzase deliberat să înţeleagă, aşa cum refuzase să remarce atitudinea de moliciune fără echivoc a tinerei femei şi perspectivele oferite de decolteul unui kimono complice. După un ultim pahar – alcoolul avea prea puţin efect asupra lui – se ridicase.

— Nu uita, dragă Kikyo, că mâine dimineaţă trebuie să ne întâlnim cu comisarul Van Zwendel.

Apoi se întoarse în camera lui, zicându-şi singur că era un bărbat imbecil…

*

* *

Ca în toate localurile administrative, accesul în clădirea poliţiei din Amsterdam nu se făcea chiar aşa uşor.

Dacă în camerele cu aspect foarte modern, care semănau mai mult a grefă decât a birou de primire, comisarul Griffon putuse, datorită documentelor oficiale, să se facă destul de rapid recunoscut de funcţionarii de serviciu, prezenţa tinerei Kikyo Learoy fusese mai greu de explicat. În cele din urmă, după un schimb de mesaje telefonice de la birou la birou, tânără femeie fusese autorizată să asiste la întrevederea cerută de comisar omologului său olandez.

— Aici oamenii se mişcă încet, dacă nu sunt chiţibuşari, remarcă Griffon în ascensorul care îi ducea la etaj. Ieri am intrat într-o librărie…

Tânăra femeie îi aruncă o privire agasată. De când se reîntâlniseră în holul hotelului, Kikyo arăta faţă de el o anumită răceală care îl surprindea tare mult. În ajun se băgase la cheltuială pentru el, iar el îi ignorase avansurile.

La urma urmelor, poate că greşise, cu atât mai mult cu cât, în ciuda a ceea ce îi plăcea să spună, se simţea pe deplin în măsură să aprecieze cadoul. Dar nu ţinea în mod special ca Kikyo Learoy, de la *Staff Number Two,* să aibă vreun ascendent asupra lui.

După zece minute de aşteptare într-o anticameră ce mirosea a ceară de parchet, miros cu totul necunoscut în localurile Poliţiei Judiciare, un uşier îi introduse în cabinetul comisarului special Van Zwendel.

Acesta îi aştepta în picioare la un birou impozant. Era un bărbat foarte înalt, cu umeri laţi ca de luptător. Avea părul alb, nişte ochi de un albastru intens şi o faţă de buldog – numai maxilare! în afară de fixitatea dură şi perspicace a privirii, comisarul special semăna mai mult ca un director de bancă sau cu un preşedinte de societate decât cu un poliţist.

Într-o franceză foarte corectă, deşi cu un accent înfiorător, olandezul îşi rugă vizitatorii să se aşeze, şi consultă îndelung documentele înmânate de Griffon.

Se încruntă numai când comisarul i-o prezentă pe Kikyo Learoy, precizându-i că aparţinea Biroului federal american de narcotice, apoi se interesă de rezultatele poliţiei franceze.

Pierre Griffon îi expuse cu repeziciune situaţia, explicându-i colegului său că putuse să-l localizeze şi să-l pună sub supraveghere pe

Angelo Tirone, dar că acesta fusese executat de doi ucigaşi de origine asiatică.

Comisarul Van Zwendel îl privi fără indulgenţă.

— Este extrem de regretabil, domnule, zise el, căci Tirone era aici bănuit de omor. Era căutat de Interpol. Ar fi trebuit să-l arestaţi…

Lui Pieure Griffon nu-i plăcuse niciodată să-i dea cineva lecţii. De aceea replică cu promptitudine:

— Am impresia că nici dumneavoastră nu l-aţi arestat pe Li-Tyang?

Olandezul îi aruncă o privire dură şi semeaţă, iar un moment domni o linişte perfectă. Apoi îşi puse pumnii enormi pe marginea biroului deplasându-şi torsul spre spate…

— Trebuie să ştiţi un lucru, domnule, zise el cu o voce impersonală. Teoretic, suntem apărătorii ordinei, a regulei şi a legii, dar într-o ţară care se vrea – aşa se pare – prin tradiţie, cea a libertăţii şi a toleranţei, ceea ce astăzi se traduce prin dezordine, anarhie şi desfrâu. Ceea ce e numit marginalitate, nomadism, temperament ludic, pentru noi poliţiştii înseamnă indecenţă şi sordid. Dar nu suntem decât nişte poliţişti. Anchetele noastre ne duc la concluzia că Li-Tyang este reprezentatul unei organizaţii asiatice, al cărei sediu se află la Hong Kong, şi că dirijează o reţea vastă de imigraţie clandestină şi de prostituţie, dublată de un larg trafic de droguri. Sunt convins că e personal vinovat de moartea inspectorului Claudius Haasen, însărcinat cu supravegherea lui. Dar nu putem dovedi cu nimic.

Ochii bridaţi ai tinerei Kikyo Learoy străluceau.

— Există împrejurări, comisare, când trebuie să ştii să te lipseşti de probe… sau să le provoci!

Van Zwendel se uită la ea cu un aer vag care părea surprinzător pe acea faţă cu maxilare puternice.

— Nu la noi, domnişoară. Aici nu se folosesc astfel de metode, zise el pe un ton dur.

Apoi se întoarse spre Pierre Griffon, de parcă l-ar fi considerat singurul interlocutor valabil.

— Aceste dovezi, sau cel puţin o parte din ele, comisare, presupuneam că ni le veţi aduce dumneavoastră. Din nefericire nu este cazul.

Kikyo interveni din nou:

— Dar există Roberto… Vreau să spun Albin Morel.

— Nu-l cunoaştem pe acest individ, domnişoară. Nu a comis niciun delict specific pentru Ţările de Jos şi numele lui nu figurează în niciun fişier de poliţie.

Kikyo Learoy îl privea cu o expresie de mânie amestecată cu mirare.

— În fond, zise ea cu un zâmbet plin de dispreţ, nu vreţi să faceţi nimic?

Van Zwendel îşi îndreptă spatele cu încetineală şi o ţintui cu privirea.

— Să ştiţi, domnişoară că „nu pot” să fac nimic…

Griffon tuşi discret.

— Dacă înţeleg bine, dragă colega, sunteţi gata să acţionaţi numai dacă vă veţi afla în posesia unui element concret… Mărturia cuiva, de exemplu.

Olandezul întoarse uşor capul şi o luminiţă aproape amuzată îi îmblânzi o clipă strălucirea minerală a ochilor.

— Domnule, zise el cu o voce curios de detaşată, sunteţi străin şi, din punct de vedere al ordinei, cadrul misiunii cu care aţi fost abilitat pare destul de larg. Pe de altă parte şi într-un anumit sens, toleranţa şi liberalismul pot avea avantajele lor când sunt înţelese în mod inteligent. Dacă, de exemplu, întâmplarea va face să vă cadă în mână elementul concret despre care vorbeaţi şi mi-l aduceţi la cunoştinţă, nu văd de ce ar trebui să mă preocupe neapărat modul în care l-aţi obţinut.

Pierre Griffon se înclină uşor, făcu un semn tinerei femei şi se ridică.

— Exact ce voiam să spun şi eu, domnule comisar… pentru orice eventualitate, mă găsiţi la *Hilton*…

— Iar pe mine aici, răspunse Van Zwendel cu un ton neutru. Sunt de permanenţă…

Imediat ce părăsiră biroul şi se aflară pe culoar, Kikyo îl prinse de braţ pe Pierre Griffon cu un gest furios.

— N-am înţeles nimic din ce-a spus bruta asta, zise ea cu o lucire de dispreţ în ochi. Doar că îl durea în cot de noi! Olandezii n-au vrut niciodată să colaboreze cu adevărat cu *Narcotic Bureau.* Aici drogurile se vând pe marginea trotuarului, târfele stau în vitrină, hipii huzuresc, şi toată lumea zice că e foarte bine! Te-a dus cu frazele lui mari şi te-ai lăsat păcălit ca un copil. Te credeam altfel, Pierre!

Griffon îi zâmbi paşnic.

— Nu striga aşa tare! draga mea. Oamenii vor crede că asistă la o scenă de familie… Acest bărbat încântător ne-a făcut pur şi simplu să înţelegem că are mâinile legate de o politică pe care nu o aprobă, dar că ne lasă liberi în ceea ce priveşte actele noastre. E o situaţie care ar trebui să convină subtilităţii tale nipone…

— Sunt americancă!

— Eşti americancă când îţi convine, copila mea. Şi japoneză când asta te aranjează. Am înţeles perfect:

Ajunseră pe trotuar şi Kikyo se opri uitându-se la comisar cu o mânie rece.

— N-ai priceput nimic! Ce urmăreşti? Suntem aici de două zile şi n-am avansat nici cu un pas. Gorila olandeză nu e decât un molâu şi…

Griffon o privi cu un aer cumsecade şi o întrerupse:

— Parisul n-a fost făcut într-o zi, Kikyo-san…

Ea bătu din picior şi se uită la el cu o privire de înger furios.

— Vorbe! Dacă ştii cu adevărat unde se află Roberto, atunci trebuie să ne ducem după el! Am vorbit astă-noapte cu şeful meu la telefon. Începe să se înfurie. Un comando e gata pregătit, cu un avion, la frontiera germană. Băieţii pot fi la aeroportul Schipol în mai puţin de o oră. Nu aşteaptă decât să le fie adus Roberto. Pentru asta contez pe dumneata. În rest se vor descurca conform planului prevăzut. Ţi l-am explicat la Paris. Eşti dispus să ni-l dai, Pierre, da sau nu?

— Draga mea copilă, răspunse Griffon netulburat, ţi-am spus de la început că nu aprob acest plan. Un om este un om, oricare ar fi trecutul lui, nu un animal sălbatic pe care îl droghezi ca să-l bagi în cuşcă!

— Am nevoie de rezultate!

— Şi eu, dar după metodele mele. Adu-ţi aminte, draga mea. Divizionarul Charpin vorbea de expulzarea ta, şi dacă am intervenit pentru tine acceptând această colaborare, era cât se poate de evident că înţelegeam să conduc operaţiunile cum credeam eu mai bine!

Kikyo izbucni într-un râs ofensant.

— Mai bine! Şi ce plan ai? Ce intenţionezi să faci acum?

— Ei bine, răspunse liniştit Griffon, mai întâi voi lua contact cu oamenii din serviciul meu, care se găsesc la Paris. Apoi voi căuta un restaurant convenabil unde să pot lua masa, după care…

Kikyo Learoy se albi la faţă. Până acum atavismul ei asiatic îi permisese să-şi controleze de bine, de rău, furia. Acum îi clocotea în vine sângele irlandez, dar trecătorii întorceau capul spre ea şi, cu mare greutate, se stăpâni; şi îl întrerupse:

— În cazul ăsta mă duc să fac o plimbare! Bună seara!

Pierre Griffon o privi zâmbind cum se îndepărtează.

Crezuse că îi va fi mai greu s-o scoată din fire, dar faptul că în ajun dispreţuise corpul ei frumos o descumpănise probabil mai mult decât îşi imaginase. Plecase furioasă pe el, şi asta era evident un risc, dar avea nevoie de câteva ore de libertate.

Privi o clipă în jurul lui, pe drum treceau fete cocoţate pe biciclete înalte de culoare neagră, iar bărbaţi placizi se preumblau cu calm pe trotuar. Cartierul acela încă nu fusese-invadat de vagabonzi chelboşi, nici de „homo” unduioşi. Pipăi cu degetele în fundul buzunarului să vadă dacă are destule monede pentru o convorbire la distanţă mare şi se îndreptă spre o cabină telefonică.

Voia într-adevăr să vorbească la Paris înainte de a merge să-l surprindă pe Roberto în ascunzătoarea lui.

*

* *

Ca să-şi potolească nervii, Kikyo Learoy parcurgea străzile cu pasul ei lung… Avusese un reflex prost adineauri, dar trebuia să recunoască că acest poliţist francez, cu politeţea la limita insolenţei, o făcuse să-şi piardă stăpânirea de sine.

Totuşi crezuse că procedase foarte subtil, după „arestarea” ei, neascunzând nimic din activităţile ei, şi încă şi mai subtil când propusese o colaborare deosebit de avantajoasă. De fapt Pierre Griffon o sedusese într-un anumit sens. I se păruse că descoperă în el unul din acele caractere energice care nu dau înapoi de la nimic pentru a-şi atinge scopul fixat, o ranchiună vagă împotriva unei administraţii ce nu-i prea recunoscuse meritele şi de asemenea singurătatea puţin cam amară a celui care vede cu melancolie cum îi fuge tinereţea.

Cunoştea din experienţă acest gen de bărbaţi uşor vulnerabili. Erau în general sensibili la lipsa de scrupule, tentaţi de o ambiţie tardivă şi gata să cadă sub flacăra simţurilor.

De aceea îşi închipuise că va putea să capete cu uşurinţă un ascendent solid asupra lui Pierre Griffon, fondat pe luciditatea ei cinică, atracţia unei noi cariere mai bine plătită şi speranţa că va putea să se bucure în voie de corpul ei. Odată prins în plasă, s-ar fi servit de el cum putea mai bine pentru propriile ei interese.

Acum trebuia să-şi recunoască greşeala. Comisarul era într-adevăr omul energic ghicit de ea, dar numai în limitele conştiinţei sale. Nu umbla după bani şi rămăsese de gheaţă când îi oferise trupul ei. Şi asta nu din indiferenţă sau lipsă de dorinţă, ci ca să arate cât se poate de clar că refuza să se supună vreunei influenţe.

Kikyo Learoy, calmată de plimbare, îşi încetini pasul. Nu merita să facă din asta o dramă. Ca în pasienţa chineză, trăsese o carte ce nu era bună, dar mai avea câteva în mână. Asta era viaţa.

Zâmbi fără să vrea, căci rămăsese în inimă cu un mic regret, cu un fel de uşoară amărăciune. Regretul de a nu-şi fi simţit trupul că se topeşte de corpul masiv al acestui bărbat care semăna cu un urs mare. Dar nu trebuie să te încrezi în urşii mari când nu mai eşti o fetiţă.

Dădu din umeri şi privi în jur. Cunoştea Amsterdamul, care, de altfel, nu e un oraş în care ai putea să te rătăceşti cu uşurinţă. Ajunse la Oude Zijds Achterburgwal, unul dintre cele mai vechi canale ale bătrânului Amsterdam, dar faţadele mândre aliniate spre apa strălucitoare erau acum desfigurate de firmele „agăţătoare” ale *sex-shop*-urilor, cinematografelor porcoase şi a teatrelor porno.

La acea oră de la sfârşitul amiezii, majoritatea vitrinelor erau întunecate şi nu aveau să se trezească decât o dată cu căderea nopţii. Totuşi, nu toate aceste oficine erau pustii, şi o lumină albă se vedea strălucind prin lucarna de deasupra uşii grele de la *Aphrodite Club*.

Kikyo Learoy apăsă cu hotărâre pe butonul soneriei.

Din ajun pusese la punct un „plan în extremis” pe care intenţionase să i-l explice lui Pierre Griffon în cursul nopţii pe care credea că o va petrece cu el…

Dar marele urs nu căzuse în capcană şi, puţin din ciudă, puţin din sfidare, hotărâse să acţioneze singură.

*

* *

Pe la orele zece dimineaţa, inspectorul Sophia Leclerc mobiliză o centralistă de la Quai des Qrfevres în încercarea de a intra în legătură, cu Pierre Griffon la *Apollo Hilton* din Amsterdam, dar zadarnic.

Comisarul nu era la hotel.

Şi totuşi, aşa cum spusese Lionel Savary la primirea telexului de la SRPJ din Marsilia, însoţit de un teanc de fotografii: „Era mai curând momentul revizuirilor sfâşietoare”.

Dar informaţia sosită împreună cu buletinele de informaţii de la orele nouă, dusese la culme emoţia care domnea în birourile de la Quai des Orfevres.

— Ai zice că e suficient să plece şeful ca să se întâmple câte ceva… concluzionase filosofic Alex Gribovici.

Aşa că, atunci când apelul de la Amsterdam sosi pe o linie exterioară, Lionel Savary aproape că smulsese receptorul din mâinile colegei sale.

— Doamne, şefule! Vă sunăm de ore în şir! Paul Callari a fost lichidat.

— Cum? Ce spui?

— Da, şefule, Paul Callari… Cadavrul lui a fost găsit în urma unei dragări în portul Marsilia. Fusese scufundat într-un rulou de plasă de sârmă lestat cu beton. Cu gleznele şi mâinele legate cu sârmă şi cu un glonţ în ceafă. A fost identificat după fişa dentară, deoarece crabii începuseră să se ocupe de el în mod serios…

Pierre Griffon strânse mai tare receptorul în mână.

— Murise deci mai demult?

— Cam de vreo zece zile, şefule.

— Da, zise Griffon cu un ton visător. Cam atunci când a dispărut din Marsilia. Iar eu care credeam că se desolidarizase de fraţii Zanum.. Pentru că rămânea în combinaţie cu chinezii…

— Toţi ne-am lăsat traşi pe sfoară, şefule, continuă Lionel. Callari a fost probabil luat la o plimbărică şi lichidat în noaptea atentatului împotriva lui Roberto… Totul făcea parte din acelaşi plan. Trebuia dat pe brazdă „sindicatul codoşilor”. Apropo, fraţii Zanum pârţâie de frică. Părăsesc aleea Foch şi se instalează în castelul lor din Sologne, cu toată echipa de „apărători”… Dar e ceva şi mai frumos, şefule. Gribo tocmai s-a întors de la laboratorul balistic. Ţi-l dau la telefon.

Griffon se sufoca în cabina strâmtă, supraîncălzită de soarele amiezii, dar nu numai din cauza căldurii îi picurau pe faţă stropi de sudoare. Se auzi semnalul unei sonerii şi Griffon se văzu obligat să mai pună câteva monede în aparat.

— Repetă, Gribo! Dumnezeule, nu te mai aud!…

La celălalt capăt al firului, Alex Gribovici vorbea cu un debit de mitralieră.

— Au găsit glonţul,. Şefule… Din cauza furtunii…

«— Ce tot spui? Ce furtună? Care glonţ?

— Furtuna din serile trecute, şefule, şi glonţul care l-a ucis pe Paul Blache. Vântul a rupt nişte crengi de la pomii de pe strada Michelangelo. Serviciul de la drumuri şi-a trimis oameni să debaraseze. Ei l-au găsit, pătruns în trunchi, foarte sus. După ce a trecut prin craniul lui Blache, a ricoşat şi a intrat în scoarţă… Nimeni nu l-a căutat acolo.

Pierre Griffon îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea care acum îi curgea pe sprâncene. Lucrurile se precipitau, dar încă nu era în stare să ghicească dacă această cascadă de evenimente avea să-i servească sau nu.

— Ai văzut rapoartele laboratorului?

— Da, şefule. Procentajul de eroare este infim, deci proiectilul a fost uşor deformat. Dar urma ghinturilor corespunde cu cele ale revolverului pe care l-aţi găsit în rigolă… purtând amprentele lui Roberto. Încă nu se ştia exact ce va hotărî judecătorul de instrucţie, dar există şanse mari să emită un mandat de arestare împotriva domnului Albin Morel pentru omucidere. Având în vedere împrejurările, nu va fi acuzat de premeditare, cu toate că Roberto era înarmat. Pe de altă parte, pentru că vă aflaţi la faţa locului, fără îndoială că veţi primi sarcina să transmiteţi acest mandat autorităţilor olandeze pentru a trece la arestarea lui… Voiam să vă anunţ, şefule, ca să puteţi acţiona în consecinţă.

Griffon schiţă un zâmbet. Acest Gribo era viclean ca o maimuţă… şi aproape la fel de urât.

— Am înţeles, bătrâne, zise el. Mulţumesc. Poate că va fi greu să mă prindeţi la *Hilton* zilele astea. Voi suna eu. În rest, toată lumea bine?

Gribo râse scurt.

— Da. Vă cam invidiem. La plimbare, şi încă cu o fată drăguţă…

— Ei bine, replică Griffon cu acelaşi ton, poţi să le spui că luna de miere s-a şi terminat.

Închise, aşteptă o secundă şi formă alt număr.

*

* *

Kikyo Learoy era conştientă că de câteva secunde un ochi invizibil o observase prin vizorul plasat în centrul uşii de la *Aphrodite Club*.

În cele din urmă, uşa se deschise şi apăru un chinez în vârstă, cu faţa brăzdată de riduri.

— Aş dori să-l văd pe Van Heist, zise Kikyo.

Asiaticul descoperise imediat sângele japonez al vizitatoarei şi răspunse cu un ton tăios.

— El nu aici. Niciodată venit…

— Nu cred că spui adevărul, bunicule. Am făcut o călătorie lungă şi trebuie să-l văd pe Van Heist.

Vorbise în *pidgin-english,* un limbaj folosit pe toate coastele Mării Chinei, şi bărbatul clătină din cap cu o strâmbătură care poate că era un zâmbet.

— El aici. Face socoteli. Eu caut el.

O pofti pe Kikyo într-un fel de vestibul îngust şi dispăru târându-şi picioarele.

Kikyo Learoy rămase nemişcată. Socotea că studiase suficient dosarul întocmit de oamenii lui Pierre Griffon pentru a face faţă situaţiei. Avea o misiune periculoasă, şi ştia lucrul acesta, dar mai ştia şi că riscul este preţul reuşitei. Mai trăsese încă o carte, dar încă nu ştia dacă nu cumva e imaginea de temut a spânzuratului care însemna moartea…

— Aţi vrut să mă vedeţi?

Kikyo se uită la bărbatul gras şi roşu la faţă care îi pusese întrebarea.

— Sunteţi Van Heist? îi zise ea.

El dădu din cap, iar ea continuă, vorbind încet şi repede:

— Mă numesc Kikyo. Vin de la Marsilia. Sunt trimisă de Paul Callari. Am avut necazuri acolo, şi se pare că aş putea rămâne aici un timp. Cât să se uite toată povestea.

Van Heist scoase din gură trabucul pe care îl mesteca şi se uită la tânăra femeie cu un zâmbet ciudat.

— Vorbeşti olandeza… Nu e ceva obişnuit în Franţa.

— M-am născut la Djakarta, îi răspunse Kikyo care avea răspunsul gata pregătit. Am fost crescută la fosta misiune olandeză.

Van Heist o examină un moment cu privirea, fără să spună nimic, apoi clătină din cap.

— Vorbeşti olandeza. Vii de la Marsilia. Ai avut necazuri şi ai fost trimisă de Paul Callari… Exact?

— Da, zise ea. Exact.

Gestul fu atât de rapid încât Kikyo nu, avu nici cea mai mică posibilitate să-şi protejeze faţa. Palma, aproape o lovitură de pumn, o atinse sub ureche cu o asemenea forţă încât scoase un strigăt şi se clătină.

— Minţi, târâtură! urlă olandezul'. Minţi. Niciodată Callari nu te-ar fi trimis aici! Ce cauţi? Ce ştii de Callari? Hai, vorbeşte!

O pălmui din nou, sau mai curând încercă s-o pălmuiască, căci Kikyo se trase repede înapoi şi vârî mâna în geantă…

— Tu laşi aia imediat.

Kikyo încremeni. Bătrânul chinez de adineauri, care urmărise probabil scena, îşi făcuse apariţia ţinând în mână un pistol cu surdină. Van Heist făcu un pas înainte, smulse geanta tinerei femei şi o răsturnă pe jos. Din ea căzu un mic revolver odată cu amestecătura de tuburi de ruj, creioane de machiaj, pudrieră…

— Un puşcoci, ai! rânji Van Heist… Ce voiai să faci cu el? Să tragi în mine?

Kikyo Learoy îşi muşcă buzele. Se aruncase în gura lupului aproape dintr-o prostie şi abia acum îşi dădea seama de nebunia ei. Van Heist veni spre ea şi o făcu să se dea înapoi până la perete.

— O să-mi povesteşti viaţa ta, târâtură! răcni el. Şi fără căcaturi, ca adineauri!

Kikyo Learoy rămase mută. Nu putea să înţeleagă cum descoperise olandezul atât de repede înşelătoria.

— Te hotărăşti?

Cu un revers de mână peste faţă, Van Heist o lipi de perete, apoi o lovi în piept şi în stomac fără ca ea să-şi descleşteze buzele.

— Mai eşti şi încăpăţânată pe deasupra, bombăni olandezul. Cu atât mai rău pentru tine! Sunt grăbit, dar n-ai să pierzi nimic dacă ai să aştepţi!

Se întoarse spre bătrânul chinez.

— Închide-o undeva. Şi la noapte când se întoarce Féfé o aduceţi pe şlep.

VIII

Boris Kalinin intră ca o furtună în micul său salon „maur” unde Roberto, aşezat în faţa unei mese încrustate cu sidef, dejuna singur.

— Sergente, zise el cu o voce grăbită, eşti chemat la telefon. Un francez. I-am răspuns că nu te cunosc, dar a râs şi mi-a zis: „Spune-i că sunt tipul de Villejuif, va înţelege”.

Albin Morel, căruia i se spunea Roberto, rămase încremenit, cu furculiţa în aer. Douăzeci de ani din existenţa lui se răsturnară brusc. Trecutul îi apărea în faţă şi revedea totul ca un *flash-back* dintr-un film.

Decembrie 1961, după eşecul puciului din Alger, când Siguranţa militară şi poliţiile paralele îl căutau peste tot… Riscul de a traversa Franţa pentru a merge la spitalul din Villejuif să-şi vadă mama care tocmai fusese operată la rinichi… Seara care se lăsa şi acel tânăr care îl interpelase chiar în faţa porţii spitalului…

— Morel!

Se întoarse, mâna îi zbură spre centură, spre pistol. Celălalt se uită la el. E singur. Avea o mutră de poliţist.

— Nu face prostii… Cară-te... Eşti aşteptat sus…

Mâna îşi întrerupse mişcarea.

— De ce faci asta? Eşti curcan.

— Mda! Dar nu-mi place când te serveşti de mama unui tip ca să pui laba pe el… Şterge-o!…

— Mama… vreau s-o văd.

— Se simte bine. Operaţia a reuşit. Se va descurca. Şterge-o când îţi spun…

— Cum le cheamă?

— N--are importanţă.

— Pentru mine are.

Bărbatul ezită, apoi îl priveşte drept în faţă.

— Griffon… Inspector Griffon.

— N-am să uit.

Şi nu uitase…

— Ce fac, sergente?

Imaginile trecutului se estompau domol, dar când Roberto ridică capul, Boris fu surprins de aerul lui rătăcit.

— Vin.

Se ridică ca în vis şi merse până la cabină de pe culoar unde receptorul atârna la capătul firului.

— Albin Morel, anunţă el. Roberto.

În ciuda anilor, recunoscu totuşi vocea care ajungea până la el –

dură dar foarte umană.

— Ştii cine sunt?

— Da.

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Ştii unde mă găseşti.

— Sosesc.

Roberto agăţă receptorul cu un gest ostenit. Nu exista întâmplare şi nimeni nu putea să scape de consecinţele actelor lui. Nici el, şi nici acest curcan… Acest curcan faţă de care avea o datorie… Aşa cum avea una şi faţă de fraţii Zanum, care îl ajutaseră pe vremuri. Aşa cum mai avea încă una faţă de Cindy Gerlach, care îl ajuta azi.

Suspină şi, poate pentru prima dată în viaţa lui, simţi o ciudată dificultate de a trăi.

*

* *

Acum se aflau faţă în faţă, despărţiţi de o tavă de cupru pe care se încălzea lichiorul de anason adus de Boris înainte de a-i lăsa singuri, lichior de care niciunul nu se atinsese. Faţă în faţă, pentru prima dată după douăzeci de ani… Dar inspectorul Griffon devenise comisarul principal Griffon, iar sergentul dezertor Morel: „Roberto”, licheaua, regele neurmăririlor în justiţie.

Îl ascultase pe comisar fără să-l întrerupă şi acum vorbea:

— Nu, comisare, nu… Nu e posibil. Ştiu ce-ţi datorez, dar nu-mi poţi cere asta. Acum douăzeci de ani făceam încă parte din aceeaşi lume. Azi nu mai facem. Am trecut de cealaltă parte.

Faţa lui Griffon se crispă.

— Nu fi idiot, Albin. Te agăţi de clişee, dar ştii la fel de bine ca mine că lumea interlopă nu are onoare.

— Lumea interlopă poate că nu… Dar eu o am pe a mea, care nu mai e şi a dumitale. Îţi repet. Nu conta pe ajutorul meu. N-am făcut niciodată aşa ceva şi n-am s-o fac tocmai acum la vârsta asta. Chinezoiul a vrut să mă termine. Asta e treaba mea, nu a dumitale…

— Numai că trebuie să te grăbeşti, replică Pierre Griffon cu un ton agasat. La Paris, cei de la Omucideri au reuşit să dovedească că tu l-ai omorât pe Paul Blache pe strada Michelangelo.

— Eram în legitimă apărare.

Griffon începu să râdă.

— Glumeşti! Cu tot ce ai la activ! Fii serios, Albin! în patruzeci şi opt de ore poliţia olandeză va primi un mandat de arestare pe numele tău şi voi fi obligat să le spun unde te ascunzi.

Roberto ridică capul şi se uită la el cu un aer bănuitor.

— De ce-mi spui asta, comisare? Nu e rolul durnitale… Doar nu crezi c-am să-i aştept aici pe copii din colţ!

— Ţi-am spus să fii serios! De zece ani de zile umblă divizionarul Paccini să te prindă la înghesuială. Acum are în mână ceva concret. N-o să-i scapi. Vei avea în cârcă Interpolul şi în cele din urmă vei fi prins. Te-ai gândit câţi ani vei avea când o să ieşi?

— Mai întâi trebuie să mă găsească!

— Te vor găsi, zise Griffon răbdător. Eu nu te-am găsit? Se mai ţine după fundul tău şi *Narcotic Bureau.* Adu-ţi aminte. Ei voiau să te scoată puţin la plimbare pe strada Michelangelo! Evident, în cazul în care te vei hotărî să-mi spui ce ştii în legătură cu Li-Tyang şi cu combinaţia lui, aş putea să aplanez treburile şi să opresc mecanismul.

O roşeaţă uşoară împurpură fruntea lui Roberto şi privirea lui deveni fixă.

— Ajunge! zise el cu un ton puţin cam tare. Am spus că nu mai suntem de aceeaşi parte a baricadei. Nu-mi place să vină curcanii şi să se gudure pe lângă mine. Mă apucă crampele. Pe vremuri mi-ai făcut un serviciu, eu te-am ascultat azi. Suntem chit.

Pierre Griffon îşi trase scaunul puţin înapoi şi îl privi cu un aer deliberat insultător.

— Albin, îi zise el, n-ai mai multă minte decât o muiere!

Roberto se ridică dintr-o săritură. Din stacojiu devenise palid.

— Şi dacă ţi-aş trage un pumn în mutră?

Pierre Griffon se uită ţintă la el.

„— Poti chiar să-ţi pui legionarul să mă dea pe uşă afară; probabil că e ascuns undeva şi stă şi aşteaptă. Totuşi eşti terminat… Eşti singur, Albin. Îi am în mână pe fraţii Zanum. Te vor lăsa să cazi.

Roberto învăţase să se controleze. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi făcu câţiva paşi în încăpere, apoi ridică capul.

— Pleacă, comisare, zise el. Trecutul e mort. Nu era necesar să ne revedem.

Pierre Griffon se ridică şi el.

— Cum vrei, Albin… Dar dacă te răzgândeşti, poţi să suni la *Apollo Hilton.* Mai stau acolo cel puţin următoarele patruzeci şi opt de ore.

Albin Morel nu răspunse şi Pierre Griffon ieşi fără să mai adauge nimic. Culoarul era pustiu şi din sala cafenelei se auzea zgomotul neîntrerupt al biliardelor electrice.

Comisarul mergea gânditor pe strada plină de soare. Crezuse că va reuşi să-l convingă pe Roberto să colaboreze cu el şi se înşelase, ratând în acelaşi timp cea mai bună şansă de a-l captura pe Li-Tyang împreună cu echipa lui de ucigaşi.

— Nu poţi câştiga de fiecare dată, murmură el. Ar fi prea simplu…

Acum putea să-şi mărturisească că Charpin avusese dreptate. Făcuse din povestea asta o problemă personală, poate pur şi simplu pentru a-l revedea pe băiatul ăsta care altădată riscase deliberat să ajungă în faţa plutonului de execuţie pentru a-şi vedea un moment

mama… Dar toate astea nu erau decât subiecte de roman. Un roman prost, pentru servitoare. Sentimente de trei parale.

„În curând va trebui să mă retrag", îşi zise el.

Şi sări pe scara unui tramvai care se îndrepta spre centru.

*

* *

Féfé Ţiganul o urmărea de două ore pe Cindy Gerlach.

O luase în primire la ieşirea din hotelul unde locuia, acum când Van Heist o instalase pe Stili, dansatoarea, în apartamentul lui, şi în curând avea să se facă noapte fără să fi putut găsi ocazia pe care o căuta.

Totuşi Van Heist fusese categoric. În seara asta, cel mai târziu în noaptea asta. Trebuia neapărat să-şi respecte contractul.

În după-amiaza aceea Van Heist se dusese la La Haye, unde urma să apară în faţa tribunalului în legătură cu o încălcare minoră a regulamentelor de circulaţie. După aceea, avea întâlnire la *Hotel des Indes* unde lua masa, iar după aceea făcea un bridge cu – printre alţii – un negustor de diamante şi un director de bancă din Amsterdam, care urma să-l aducă în oraş pe la orele trei dimineaţa.

Deci la ora aceea, şi chiar mai înainte, totul trebuia să fie terminat.

Féfé Ţiganul remarcase cât de preocupat era Van Heist seara trecută. Insistase să asiste împreună cu el la noul spectacol de la *Aphrodite Club,* „The New King-Kong", în care un mulatru, împopoţonat cu o mască oribilă şi cu o piele de gorilă, viola, prin toate orificiile lor naturale, trei asiatice mici cu mutrişoare de copil.

După reprezentaţie, în timpul căreia băuse deja destul, Van Heist îl luase pe Féfé în biroul lui de la primul etaj şi mai deschisese o sticlă aproape lăcrimând.

— N-aş fi vrut asta pentru Cindy… Era o femeie bună pe vremuri… geloasă, dar bună… Acum şi-a pierdut minţile. Se îmbată şi vorbeşte verzi şi uscate… Li-Tyang spune că devine periculoasă… Şi Li-Tyang, nu-i aşa… el e patronul.

Lucrul acesta. Féfé îl ştia de multă vreme şi de aceea, de peste două ore, se învârtea în vechiul oraş, de-a lungul canalelor venerabile, printre localuri pentru pederaşti, *sex-shop-uri,* vitrine cu prostituate şi cinematografe porcoase, în urmărirea unei femei care părea că nu se poate smulge din acel cartier care fusese toată viaţa ei. În barurile unde se oprea îndelung, obişnuiţii se îndepărtau de ea, ceea ce nu o împiedica pe Cindy să-i ia de-o parte în ciuda reticenţei lor şi să le povestească necazurile ei cu o voce pe care mânia şi chercheleala o făceau să deraieze.

Şi apoi, în momentul în care Féfé începea să se convingă că va trebui să lucreze în grabă, prin surprindere, cu toate riscurile pe care

le comporta acest lucru, ocazia căutată se ivi pe neaşteptate.

Era vorba de un fel de depozit, transformat pe vremea aşa zişilor *kabouteri*[2] în colectiv comunitar şi care de atunci fusese recuperat de *freaks* şi de *beatniks*. Cindy clătinându-se puţin, intrase acolo după ce ezitase un moment, şi eleganţa ei provocatoare, bijuteriile şi geanta de crocodil contrastau ciudat cu zdrenţele clientelei, conglomerat de băieţi şi fete, murdari, trişti şi abrutizaţi de drog.

Féfé, care stătea cu prudenţă departe de tejghea, nu putu să-şi dea prea bine seama cum se iscase incidentul. Doi pachistanezi, care păreau să fie boşii localului, o luaseră pe Cindy de-o parte. O blocaseră între ei şi unul începuse să-i pipăie sânii în timp ce celălalt încerca să-i smulgă geanta.

Cu dinţii strânşi, Cindy încercă să reziste, dar fusta strâmtă îi interzicea apărarea favorită: lovitura de genunchi în părţile sexuale.

Féfé nu ezită. Împingându-i pe jegoşii din jurul lui, îl prinse de umăr pe unul din pachistanezi.

— Ia să laşi puştoaica în pace, nespălatule!

Celălalt se întoarse spre el şi Féfé îl lovi cu putere peste faţă. Surprins, cu gura plină de sânge, omul se dădu înapoi, în timp ce amicul lui dădea drumul femeii. Féfé nu-i lăsă timp să reacţioneze. Îl lovi fulgerător în gât şi pachistanezul se prăbuşi. Totul durase numai câteva secunde. Clienţii făcuseră gol în jurul lor, îndepărtându-se cu expresii neliniştite şi lipsite de vlagă.

Fără să aştepte reacţia celui de al doilea adversar, care de altfel nu părea dispus să reia lupta, Féfé o trase pe tânăra femeie spre ieşire.

— Te aperi destul de bine, mustăciosule! murmură ea cu o voce încleiată.

Féfé dădu nepăsător din umeri.

— Negricioşii ăştia sunt toţi nişte pederaşti.

Ea râse zgomotos şi îşi aranjă bluza cu o mână nesigură..

— Vorbeşti de pederaşti… Aproape că mi-au scos ţâţele afară!

Râse iar, în timp ce Féfé îşi strecura braţul sub al ei. Cindy se uită la el cu ochii mijiţi.

— Nu eşti de pe-aici… Dar cred că te-am mai văzut.

Evident, în ciuda ameţelii, femeia îl remarcase de când tot o urmărea.

— Zăbovesc un pic prin cartier.

Ea dădu din cap.

— Aşa-mi ziceam şi eu…

O ducea, fără să pară, pe străduţele liniştite ce înconjurau Nieuw Markt, spre canalul ce se îndrepta spre port. Uneori se poticnea şi atunci se agăţa de el înjurând cu glas scăzut:

— Din pricina şnapsurilor astea puturoase, zicea ea.

Apoi, după un moment, îl întrebă:

— Cum te cheamă?

— Féfé.

— Eu sunt Cindy… femeia lui Van Heist… în fine, am fost… Pentru că ticălosul ăsta mi-a dat paşi… Da, mi-a dat paşi… îţi dai seama…

Acum se aflau lângă cheiuri, înconjuraţi de o ceaţă călduţă, în mijlocul unei perspective sinistre formată din hangare fără ferestre, bazine pustii şi macarale gigantice asemănătoare cu nişte fantome. În văzduhul negru piuiau pescăruşii.

Cindy vorbea întruna agăţată de braţul lui Féfé.

— Să-mi facă asta mie… care am trudit totdeauna pentru el. La op'şpe ani făceam trotuarul pentru el… Şi am avut grijă de el când l-au găjbit pentru o spargere la Haarlem. Dar i-a venit rândul. Aşa cum îţi spun. O să-l termin… Da, domnule, o să-l termin şi pe el şi pe chinezoiul lui… Eu ştiu o grămadă de lucruri.

Féfé o lăsa să vorbească, aproba dând din cap şi o conducea pe planul înclinat care ducea pe marginea unui bazin de andocare.

Da, Li-Tyang avusese dreptate. Era mai mult decât urgent să se debaraseze de această târfă care vorbea verzi şi uscate şi reprezenta o primejdie gravă pentru organizaţie. De altfel, probabil că Van Heist vorbise cam mult faţă de ea… Van Heist care, în mod vizibil, se ramolea.

Féfé Ţiganul se gândea deja că Li-Tyang va avea nevoie de un om solid care să-i ia locul lui Van Heist. Un om care ar fi putut prea bine să fie Féfé Vitti…

Cindy îşi continua confesiunea şi invectivele cu o voce din ce în ce mai moale.

— …Ticălosul… O curvă galbenă… Preferă o curvă galbenă unei femei ca mine…

Féfé privi în jurul lui. Totul era tăcut, pustiu. Întrerupse monologul însoţitoarei lui.

— Oh! Ai văzut?

Cindy întoarse capul şi Féfé Ţiganul îşi prăvăli muchea palmei peste gâtul ei. Tânăra femeie se clătină, deja inconştientă. Féfé o ţinu de mijloc şi trase corpul inert în umbra unei grămezi de pietre.

Privi din nou în jur. În depărtare străluceau luminile cargourilor trase la descărcat, singurul semn al unei activităţi umane.

Când se aplecă peste victima lui nemişcată, bărbatul avea faţa deformată de un rictus plin de sadism. Îi rupse cu febrilitate bluza, scoţând la iveală sânii grei, apoi îi sfâşie şi fusta.

Cindy purta ciorapi lungi prinşi de un portjartier şi un slip din dantelă de un roşu sângeriu. Féfé i-l smulse şi îşi descheie pantalonii.

Undeva se porni pe neaşteptate o sirenă, şi violatorul tresări brusc, scăldat de sudoare. Toată excitaţia se topise într-o clipă şi se văzu nevoit să-şi redea el însuşi consistenţa virilităţii.

Apoi se îndârji asupra ei cu o plăcere bestială.

Trezită din leşin, Cindy se mişcă puţin, apoi, în sfârşit, dându-şi seama de violenţa la care era supusă, dădu din picioare şi scoase un strigăt de furie.

Atunci Féfé îşi fixă mâinile în jurul gâtului fragil şi strânse cu toată forţa. Corpul femeii se întinse ca un arc. Un cartilagiu plesni sub degetele lui Féfé şi Cindy avu o tresărire violentă. Féfé fremătă din cap până în picioare în clipa în care cea de sub el îşi dădea ultima suflare.

Un moment rămase acolo năucit, după care se ridică şi îşi încheie pantalonii. Nimic nu mişca în jurul lui, în afara pescăruşilor care zburau atingând uşor apa neagră a bazinului.

Féfé îşi recăpătă suflul şi, metodic, scoase inelele de pe degetele cadavrului. Desfăcu apoi colierul din perle, dar trebui să rupă lobul urechilor ca să-i smulgă cerceii din aur.

Lăsă geanta de crocodil lângă victimă, se mulţumi să ia banii din portofel, dar nu se atinse de actele de identitate. Era important ca victima să fie identificată chiar din clipa descoperirii crimei.

Îşi contemplă încă o dată opera. Lui Van Heist probabil că nu-i va plăcea felul în care făcuse treaba, dar pe Féfé îl durea în cot. Van Heist nu conta. Li-Tyang care era un om inteligent, va înţelege…

Dădu din umeri şi se depărta cu un pas liniştit care răsună pe pavaj.

*

* *

Pierre Griffon se trezi tresărind, stingherit de un vis rău. Se uită la ceas. Era trei dimineaţa.

Stătu o clipă în cumpănă dacă să formeze numărul camerei pe care o avea Kikyo Learoy.

Dădu din umeri. La ce bun! Tânăra femeie nu se întorsese la hotel toată după-amiaza. La orele cinci tot nu venise.

Oricum, legătura firavă, stabilită între ei de un proiect de colaborare de la început atins de echivoc, se rupsese în dimineaţa aceea şi nu avea să se mai reînnoade.

Pierre Griffon suspină şi se întoarse pe o parte. În cursul după-amiezii profitase de serviciile oferite de hotelul *Hilton* clienţilor lui pentru a expedia un telex divizionarului Charpin, în care îşi anunţa vechiul prieten despre atitudinea aproape negativă a poliţiei olandeze ca şi propriul eşec în privinţa lui Roberto.

Răspunsul scurt al divizionarului („Doar n-ai să abandonezi lupta”) îl făcea să zâmbească, căci el era răsplata unei foarte lungi serii de reuşite. Dar era şi un zâmbet amar deoarece Pierre Griffon ştia prea bine că aceste succese nu-i vor aduce iertarea prezentului eşec.

Şi gândul acesta îl chinui multă vreme înainte de a reuşi să adoarmă din nou.

IX

Menţionată în trei rânduri în ediţiile de dimineaţă.

„Crima de la docuri” a fost anunţată cu titluri mari în ziarele care apăreau după-amiază.

Faptul că victima fusese jefuită, lovită, violată şi sugrumată nu lăsa niciun dubiu anchetatorilor Jandarmeriei Regale. Toate semnele indicau că era vorba de o crimă desfrânată comisă de un vagabond, un drogat sau un obsedat sexual. Numai un ziar cu tendinţe conservatoare implică fauna interlopă ce invada Amsterdamul şi ale cărei intrigi începeau să-i îngrijoreze pe cetăţenii serioşi.

În schimb, toate ziarele puneau accentul pe interogatoriul fostului prieten al victimei, „un antreprenor de spectacole”, al cărui nume nu era menţionat. Acesta putea să dovedească cu uşurinţă că în momentul crimei se afla la La Haye şi părăsise localul poliţiei absolvit de orice bănuială.

Cel care îi anunţă drama fu Boris Kalinin. Roberto tocmai se întorcea la mica cafenea dintr-o plimbare lungă care îl dusese până la cheiurile Amstelului.

— I-au făcut de petrecanie lui Cindy, sergente, zise el simplu, arătându-i ziarele.

Niciun muşchi nu-i tresărise pe faţa lui Roberto și Boris fu puţin surprins de această nepăsare.

— Ai auzit… repeta el. Au lichidat-o pe puştoaică.

— Da. Am auzit. Nu sunt surd.

Nu voia să lase să se vadă, dar vestea morţii lui Cindy îl lovea mai mult decât şi-ar fi imaginat. Petrecuseră doar câteva ore împreună şi profitase de singurătatea şi de confidenţele ei, dar ea nu era nimic pentru el. Abia dacă o amintire pe care avea s-o uite repede. Totuşi asta era cauza care îi provoca o remuşcare neaşteptată; era conştient că şi el contribuise la tristul ei destin… Poate că, dacă ar fi acceptat ieri propunerile comisarului, această nenorocită care nu cunoscuse decât faţa odioasă a existenţei ar mai fi trăit şi acum…

Boris îl privea fără să spună nimic, obişnuit cu dispoziţiile lui taciturne, apoi Roberto ridică capul.

— Am fost să recunosc poziţia, zise el cu vocea pe care o avea altădată când se afla în fruntea oamenilor lui. Un braţ mort al râului, cu linii de cale ferată în spate. Depozite. Fără vecini în imediata apropiere. Şlepul e singur în colţul acela, exact la distanţa legării de mal. Există o pasarelă.

Boris dădu din cap.

— Ai văzut pe cineva, sergente?

— Nu. Dar asta nu înseamnă nimic. Nu mi-am băgat nasul prea aproape. Dăm peste ei în noaptea asta… Mai exact-pe la sfârşitul serii.

Boris se miră.

— De ce nu pe la trei dimineaţa, sergente? La ora aia tipii trag la aghioase, ştii prea bine.

— D'aia, răspunse Roberto cu un râs aspru. Dacă tu ştii, ştiu şi ei. Dar nu se vor aştepta la nimic pe la orele unsprezece…

Boris Kalinin stătea tăcut, aproape surprins de gândurile care îi apăreau insidios în minte. Vieţuia aici, uitat şi liniştit, cu un mic local din care trăia, cu femei când avea chef şi cu pivniţa plină de rachiu de ienupăr. Şi apoi Baraka, sau Roberto cum i se spunea acum, sosea pe nepusă masă, cu gânduri de răzbunare şi de moarte, şi asta era destul pentru a se arunca fără să gândească în plin necunoscut, un necunoscut care îl putea duce la închisoare sau la cimitir.

Roberto îi ghici gândurile. Se uită ţintă la el.

— Te chinuieşte ceva sau te-a lăsat curajul? zise el.

Boris se scutură, puţin ruşinat că lăsase să i se ghicească gândurile.

— Nici una, nici alta, sergente. Mă gândeam doar că viaţa e ciudată uneori.

— Mda! Ei bine, ar trebui să scrii o carte despre asta. Până atunci va trebui să faci rost de material. Eu n-am nimic. Mi-ai spus că e posibil.

— Bineînţeles… Dar până diseară e prea puţin timp.

— Cu atât mai bine, asta va evita „ciripirile". Şi pe urmă, eşti legionar, descurcă-te.

— Am înţeles, sergente.

Ezită puţin, pentru că fusese învăţat să nu discute niciodată un ordin. Totuşi, având în vedere împrejurările deosebite, se crezu îndreptăţit să adauge:

— Tu ştii ce ai de făcut Baraka. Dar am impresia că numai în doi n-o să fie chiar o veselie.

Roberto râse scurt.

— Ştiu, zise el. Vom fi trei.

*

* *

Era cald, oribil de cald. O căldură apăsătoare, sufocantă. O căldură care puţea a catran. O căldură pe care o vedeai vibrând în aerul limitat al cabinei… Cel puţin lui Kikyo Learoy i se părea că o vede vibrând în faţa ochilor ei înroşiţi.

Îşi trecu limba peste buze. Erau uscate şi crăpate. Nu ştia exact unde se află. Poate că pe un vas, din cauza mirosului acru de catran şi al freamătului imperceptibil care, din când în când, agita podeaua pe

care era lungită, cu picioarele legate şi mâinile încătuşate la spate, în faţa unui enorm radiator electric înroşit. Făcea eforturi disperate să lege între ele firele evenimentelor, să regăsească înlănţuirea împrejurărilor, pentru a afla cum ajunsese acolo unde se afla acum. Dar totul era zadarnic. O întreagă parte a existenţei sale se cufundase într-o ceaţă vecină cu coma. Memoria nu o mai ajuta şi nu-i mai rămăseseră decât câteva frânturi de amintiri neclare.

Faţa furioasă a lui Van Heist… Ploaia de lovituri… Bătrânul chinez care o trăgea după ei cu toată rezistenţa opusă de ea…

Poate că acel bătrân cu faţa lui de broască ţestoasă îi dăduse să respire ceva. Poate, dar ea nu ştia. Îşi amintea doar că îşi recăpătase cunoştinţa, că era chinuită de o senzaţie de greaţă în acel cuptor, în faţa acelui radiator, sub becul acela gol care răspândea o lumină gălbuie.

Pe frunte i se formaseră picături mari de sudoare, care se împreunau de-a lungul sprâncenelor, ca apoi să alunece încet pe nasul mic până la comisura buzelor, unde erau vânate de vârful limbii.

Kikyo Learoy simţea că îi este sete. Murea de sete şi i se părea că are corpul complet deshidratat de căldura sufocantă.

Probabil că urinase sub ea cât timp fusese inconştientă, dar acum avea impresia că nu mai avea în corp nicio picătură de lichid, că însuşi sângele i se transformase într-o lavă clocotitoare.

Nu mai băuse de… Nu ştia de când nu mai băuse… cu excepţia ultimului lucru înghiţit – acea ceaşcă de cafea neagră cam acră, înainte de a coborî să-l întâlnească pe Pierre Griffon în holul de la *Hilton.*

Kikyo Learoy încercă să-şi stăpânească mintea, dar gândurile i se destrămară ca un fum, ca o ceaţă… Griffon… Probabil că era neliniştit… se întreba unde e… ce face… Echipa de la *Staff Number Two,* instalată lângă frontiera germană, probabil că aştepta şi ea veşti.

Strânse din dinţi. Legăturile de la glezne îi întrerupeau circulaţia şi îi provocau mâncărimi insuportabile. Avea impresia că îi pocneşte capul. Gemu:

— De băut…

Strigă:

— De băut!

Urlă:

— De băut!

Dar vocea era înăbuşită de spaţiul îngust şi nu se întâmpla nimic. Nimic… Şi apoi, în ceaţa roşie care plutea în faţa privirii ei distinge vag silueta bătrânului chinez cu faţă de broască ţestoasă. Se aplecă asupra ei… Are un pahar în mână. I-l strecoară între buze.

Kikyo Learoy bea… Şi imediat se sufoca şi scuipa, cu cerul gurii în flăcări, căci nu e apă, ci o fiertură de ar ei.

Chinezul se strâmbă de râs.

*

* *

Comisarul Griffon petrecuse o zi îngrozitoare. Pe la sfârşitul dimineţii se reîntorsese la sediul poliţiei şi solicitase o nouă convorbire cu comisarul Van Zwendel.

Acesta îl primise, dar de data asta într-un birou unde trona un omuleţ rigid, îmbrăcat în cenuşiu, – îi fusese prezentat drept „domnul consilier Jacobs” – a cărui fizionomie îi păru lui Pierre Griffon la fel de agreabilă ca cea a unui predicator mormon într-un western-spaghetti.

Fără să se arate mai călduros decât cu ocazia primei lor întâlniri, Van Zwendel catadicsi de data asta să comunice omologului său francez dosarele cu privire la Li-Tyang unde, cu o răbdare de insectă, olandezul strângea cele mai mici detalii despre activităţile cunoscute ale chinezului şi ale celor consideraţi* complicii săi.

— În cele din urmă ne va cădea în mână, zise el după ce aruncă o privire rapidă spre consilierul Jacobs, ţeapăn ca un ţăruş. Oamenii aceştia sunt vicleni, şi tocmai fiindcă sunt vicleni, până la urmă vor face o prostie. Iar poliţia are o mare superioritate faţă de delicvenţi şi criminali: ea are timpul de partea ei.

Pierre Griffon era de altă părere. Pentru el timpul nu servea numai în sens unic, iar reţelele de prostituţie şi de droguri care erau lăsate astfel să se constituie şi să se organizeze, de cele mai multe ori supravieţuiau chiar şi celor care le organizaseră. Dar comisarul Van Zwedel nu înţelegea acest gen de obiecţie.

— Vedeţi, continua el, fosta amantă a lui Van Heist a fost asasinată noaptea trecută. Natural, Van Heist are un alibi imbatabil, iar jandarmeria a ajuns la concluzia unei crime comise de un vagabond sadic… Dar consilierul Jacobs este, ca şi mine de altfel, convins că Van Heist, dacă nu este executorul fizic al crimei, este „executorul ei moral”. Logic, această crimă odioasă nu este decât spre profitul lui, făcând să dispară o veche amantă stingheritoare, geloasă, furioasă, care se îmbăta frecvent şi fără îndoială cunoştea multe lucruri despre activizările ilegale ale fostului ei prieten. De altfel, de la o vreme vorbea mult prea mult.

Pierre Griffon avu impresia că se prăbuşeşte din nori.

— Dar, zise el, dacă cunoaşteţi toate aceste detalii, şi ţinând cont de felul expeditiv în care lucrează banda lui Li-Tyang, nu se putea să nu ştiţi că această femeie era în pericol!

Van Zwendel îl privi fără să clipească.

— Ştiam, zise el.

Pierre Griffon nu mai înţelegea.

— Dumnezeule mare, atunci trebuie făcut ceva! exclamă el. O femeie abandonată, geloasă şi flecară valorează aur într-o afacere ca a voastră! Ar fi trebuit s-o protejaţi în mod discret, la nevoie să-i puneţi un ştrengar în braţe! Cred că aveţi şi voi inspectori tineri care plac femeile coapte, ce dracu! La noi…

Consilierul Jacobs, care până atunci păstrase o tăcere plină de semeţie, se ridică brusc.

— Nu ne aflăm în Franţa, domnule, zise el cu tonul unui virtuos dezgustat. Aici poliţia nu se coboară până acolo încât să întrebuinţeze aceste metode degradante. Noi avem o altă morală!

Pierre Griffon simţi că se face stacojiu, dar reuşi, cu greu de altfel, să se stăpânească. În acea ţară prezenţa lui nu era decât tolerată şi nu avea niciun mijloc, în afara directei de stânga, să-l împiedice pe acest fanfaron – cu gura unui fals martor al lui Jehova – să-şi verse veninul şi insultele. Se ridică.

— Recunosc că morala are calităţile ei, zise el cu un ton suav şi gândindu-se la Gribovici. Eu însă prefer eficacitatea.

Consilierul Jacobs avu aerul că nu înţelege şi, cu un semn din cap, îi indică lui Griffon că convorbirea lor se oprea aici.

Van Zwendel ezită o secundă, apoi îl conduse pe comisar până la uşa biroului.

În prag îi şopti:

— Aţi înţeles? Nu toată lumea are interes aici să-l vadă pe Li-Tyang întrerupându-şi activităţile… Am mâinile legate… Dumneata, nu.

Pierre Griffon părăsi sediul poliţiei muşcându-şi uşor buzele. Trăise destul de multă vreme ca să ştie că virtutea exprimată sus şi tare nu este adesea decât ipocrizie şi că Tartuffe nu murise.

Dar orizonturile deschise de jumătăţile de confidenţe făcute de colegul lui olandez nu erau deloc îmbucurătoare. Pentru a doua oară Van Zwendel îi dădea mână liberă. Avea mâinile libere… Dar ce să facă?

Încă nu rezolvase această problemă când ajunse la *Apollo Hilton* şi află că Kikyo Learoy tot nu se înapoiase la hotel… Fără să ştie prea bine pentru ce, şi poate pur şi simplu pentru că aflase că banda lui Li-Tyang tocmai comisese o nouă crimă, această absenţă îl îngrijora.

Natural, i se putea găsi numeroase explicaţii, dintre care cea mai raţională era că tânăra femeie s-ar fi dus după noi instrucţiuni la şefii serviciului ei care, dacă înţelesese el bine, aveau un reprezentant în Germania.

Totuşi se simţea stingherit şi parcă puţin izolat şi pierdut în acea ţară căreia nu-i înţelegea nici limba, nici moravurile.

Îşi petrecu deci după-amiaza în cameră, în faţa unui televizor la care se uita fără să-l vadă. Recomandase la recepţie să-i facă imediat legătura în_cazul unor comunicări telefonice. Dar cu fiecare oră ce se

scurgea, speranţa că Roberto se va răzgândi devenea din ce în ce mai iluzorie.

Mult după ora cinei – e adevărat în acea ţară se cina devreme – telefonul tot nu sunase şi Kikyo Learoy tot nu se întorsese.

După orele opt Griffon se hotărî să coboare la bar, dar chiar în clipa în care deschidea uşa sună telefonul.

Se repezi şi smulse receptorul de pe suport. Recepţionera i se adresă în engleză dar înţelese că cineva îl aştepta în *Salonul Ruyter*.

Pierre Griffon se năpusti spre ascensor.

Roberto, cu capul puţin retras între umeri, se plimba printre fotoliile şi mesele joase. Când apăru comisarul, Roberto merse direct spre el şi Pierre Griffon remarcă imediat o schimbare în fizionomia lui. Trăsăturile ferme trădau un fel de hotărâre disperată pe care poliţistul o mai văzuse la cei care credeau că nu au ce să mai piardă.

Griffon simţi o satisfacţie brutală şi egoistă. Se produsese ceva nou şi Roberto se răzgândise.

Bărbatul se opri şi-l privi pe Griffon drept în ochi.

— La Villejuif aveai coaiele tari, comisare, zise el fără altă introducere. Le mai ai şi azi?

Luat prin surprindere de asprimea şi grosolănia întrebării, Pierre Griffon avu o uşoară tresărire.

— Da, zise el după o uşoară ezitare. În fine, aşa cred.

Roberto nu clipi.

— Aşa îmi ziceam şi eu, spuse el. Atunci ascultă-mă. Dar nu-i vorbesc curcanului.

— Aşa mi s-a părut şi mie, Albin, zise Griffon cu un mic zâmbet.

Celălalt dădu din umeri şi continuă:

— Intenţionez să i-o plătesc lui Li-Tvang imediat, împreună cu amicul meu. Dar în doi… Şi pentru că eşti interesat, îţi propun să fim trei.

Pierre Griffon se văzu nevoit să facă un efort pentru a-şi ascunde sentimentele.

— E răspunsul tău la propunerea mea de ieri? întrebă el cu un ton neutru.

— Da.

În mintea lui Pierre Griffon, gândurile cele mai contradictorii dansau o sarabandă nebună… Roberto îi oferea pe tavă ocazia de a termina o dată pentru totdeauna cu traficantul asasin, şi asta în momentul în care Van Zwendel îi dădea, verbal şi pe ascuns, mână liberă… Pe de altă parte, asta însemna să-şi aroge un drept de justiţiar pe care nu-l avea în mod natural. În ultima vreme, un ofiţer de poliţie belgian, fusese arestat pentru că în serviciul lui călcase cam prea mult în picioare legalitatea… Acceptând propunerea lui Roberto risca să fie

băgat la puşcărie.

Interlocutorul său îi ghici mai mult sau mai puţin gândurile.

— Ştii bine că e singura soluţie, zise el cu o voce aspră. Chiar din punctul dumitale de vedere, care nu e şi al meu. Ai luat legătura cu cei de-aici? Nu se vor mişca. Ăştia sunt negustori. Dacă tolerează târfele şi drogurile, o fac pentru că până la urmă câştigă mult mai mult de pe urma lor.

Griffon nu răspunse. Ceea ce-i spunea Roberto era confirmarea, mai brutală, a ceea ce-i şoptise Van Zwendel. Dar nu se putea face vinovat de un asasinat, chiar dacă viitoarea victimă era ea însăşi un asasin.

— Merg cu tine, zise el în cele din urmă. Dar cu două condiţii: eu conduc manevra şi dau un telefon cuiva.

Faţa lui Roberto se întunecă.

— Am greşit având încredere în dumneata, zise el cu un ton amar. Vei anunţa poliţia.

— Nu poliţia,. Albin, răspunse Griffon. Ci un curcan… Doar un curcan greoi… aşa cam ca mine.

Roberto se uită la el cu o ironie de gheaţă.

— Natural, eşti funcţionar. Îţi asiguri o acoperire.

Griffon începu să râdă.

— Prostule! Pe tine te acopăr! Şi mă întreb şi eu pentru ce! Deci?

Roberto se uită în jurul lui de parcă nu remarca decât falsul lux standardizat al hotelului unde se aflau şi avu impresia ciudată că această discuţie era complet deplasată şi fără nicio importanţă.

— Nu ştii unde să-l găseşti pe Li-Tyang, murmură el cu o voce ezitantă. Fără mine-nu poţi face nimic.

— Asta e mai bine şi pentru tine, replică Griffon.

Roberto rămase o clipă tăcut, apoi se hotărî brusc.

— Bine, zise el. Fiindcă suntem de acord, nu mai e cazul s-o lungim. Ai luat masa?

— Nu, zise Griffon.

— Cu atât mai bine. Dacă ne alegem cu un glonţ în burtă e mai bine să avem maţele goale.

Griffon dădu din cap.

— Ştiu. Am fost şi eu militar.

— Da? zise Roberto cu un glas interesat. Unde?

— Divizia a II-a de infanterie marocană… Am trecut Rinul la 31 martie.

— Înţeleg. Cred că a fost greu.

— Puţin… (Griffon ridică capul.) Mergem?

Roberto îşi lăsase maşina – mai bine spus cea a lui Boris – în parcarea de la *Hilton*.

Pe drum, ca să rupă tăcerea care risca să devină jenantă, Griffon vorbi de războiul „lui” în Armata întâia franceză şi Roberto de

operaţiunile „sale” în munţii algerieni. Povestiră cu atâta aprindere, încât la sosire aproape că uitaseră de preocupările momentului.

Fostul legionar închisese cafeneaua şi avu o tresărire când văzu cu cine se întoarce prietenul lui.

— Ce faci cu curcanul ăsta? bombăni el cu o ostilitate nedisimulată.

— N-ai grijă, zise Roberto. Ne cunoaştem de douăzeci de ani. Ne va servi drept acoperire.

Şi făcu prezentările:

— Boris, din prima Divizie Străină… Griffon, din Marocană…

Cele două unităţi se urau în mod „cordial”, aşa că Boris se strâmbă dar se mai destinse puţin.

— Nu e chiar cine ştie ce, bombăni el. Dar oricum e mai bine aşa.

Şi întoarse spatele fără să socotească utilă vreo altă precizare.

*

* *

Boris Kalinin îşi gară maşina – un Opel albastru, un model deja învechit – în porţiunea lungă de umbră proiectată de zidul fără ferestre ale unui depozit, aproape la colţul unei străzi pustii care, după ce însoţise un moment liniile de cale ferată, cotea brusc în direcţia Amsterului.

Aşezat pe bancheta din spate, Pierre Griffon se aplecă între Roberto şi Boris cercetând cu privirea împrejurimile. Ceea ce vedea era peisajul clasic şi mohorât al periferiilor marilor oraşe, unde lumina rarelor felinare înalte arunca pete gălbui, mai mult lugubre decât liniştitoare.

Pe aceeaşi parte a râului, maşinile treceau una după alta pe un chei care înainta puţin deasupra apei, dar nu se auzea niciun zgomot. Mai în depărtare, cerul reflecta un halou neclar. Un miros marin vag, de peşte şi de umezeală, te ducea cu gândul la navele care nu trăgeau niciodată la acel mal.

— Mergi până la colţ, şopti Roberto.

Boris făcu întocmai. De unde se aflau acum, Griffon putea să zărească masa întunecată a şlepului, un fel de gabară mare, cu un ruf masiv care ocupa aproape în totalitate puntea şi un post mic în partea din spate.

Roberto se întoarse spre comisar.

Griffon se uită la cadranul luminos al ceasului.

— Aşteptăm puţin zise el. Încă mai e multă circulaţie pe partea cealaltă.

Mai adineauri, după multe dificultăţi, reuşise să obţină, de la poliţistul de serviciu, numărul de acasă al comisarului Van Zwendel. Îl informase rapid despre proiectul lui. Iar olandezul îl asigurase că va veni la faţa locului cu o maşină de patrulare şi doi inspectori din

serviciul lui şi că va fi gata să intervină… Roberto, care urmărise conversaţia de la celălalt receptor, nu făcuse nicio remarcă, ceea ce, într-un anumit sens, îl neliniştise oarecum pe Pierre Griffon.

Pe chei trecu o maşină, precedată de fasciculul orbitor al farurilor. Lumina mătură o clipă şlepul şi se reflectă pe geamurile postului, apoi totul reintră în umbră.

— Haideţi! hotărî Griffon.

*

* *

Răsuflând sacadat, Kikyo Learoy îşi simţea inima agitându-se cu turbare în piept. Avea ochii roşii şi umflaţi, iar puţinul lichid ardeiat înghiţit adineauri îi incendia şi acum esofagul şi o ardea ca un acid.

Căldura era insuportabilă şi avea impresia că era total deshidratată. Tot corpul anchilozat o durea. Din când în când i se părea că e pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, dar arsurile care îi răscoleau stomacul o reţineau la limita leşinului. În sfârşit, după un timp pe care nu era în stare să-l evalueze, uşa cămăruţei se deschise şi apăru bătrânul chinez.

Omul, fără să scoată o vorbă, se aplecă asupra ei şi îi desfăcu cu minuţiozitate legăturile care îi strângeau gleznele, apoi, cu o lovitură de picior în coaste, o făcu să înţeleagă că trebuia să se ridice.

Kikyo se sculă cu stângăcie. Sângele care îi circula din nou liber prin pulpe îi provoca furnicături insuportabile. Se poticni, incapabilă să se ţină pe picioare.

Cu un gest brutal chinezul o ridică în picioare, trăgând de cătuşe astfel încât metalul să-i rănească încheietura mâinilor, apoi o împinse înainte.

Se văzu nevoit să o susţină ca să poată urca o scară îngustă, şi în cele din urmă îi făcu vânt înainte cu brutalitate, fiind gata s-o facă din nou să-şi piardă echilibrul.

Kikyo Learoy îşi reţinea cu mare greutate un tremur nervos. Schimbarea de temperatură fusese atât de bruscă încât se înfiorase şi clănţănea din dinţi de parcă ar fi intrat într-o cameră frigorifică…

Îşi muşcă buzele. Nu era o cameră frigorifică, ci o încăpere lungă şi joasă, aproape goală, ce putea să fie ruful unui mare şlep, căci în plafon se aflau panurile a două mari tambuchiuri. Doi bărbaţi o priveau în tăcere.

Unul era brunet, tipul mediteranean, cu nişte mustăţi mari şi negre, şi se prefăcea că îşi curăţă unghiile cu un cuţit cu o lamă lungă şi subţire. Celălalt, aşezat într-un fotoliu de bambus cu spătarul în formă de evantai, era un asiatic. Avea faţa puţin cam grasă şi nasul mic al chinezilor din sud. Zâmbea şi se juca nepăsător cu un mic revolver plat cu mânerul din material plastic, pe care îl recunoscu imediat ca

fiind al ei.

Geanta se afla la picioarele bărbatului, lângă o servietă mare din piele neagră. Gândul că îşi depusese paşaportul şi hârtiile personale într-un compartiment cu cifru, la recepţia de la *Hilton,* era pentru Kikyo un fel de luminiţă liniştitoare. Dacă tăcea, temnicerii ei n-ar fi putut s-o identifice. Dar putea să tacă multă vreme?

Chinezul se uita la ea, perfect nemişcat, cu excepţia mişcării uşoare a degetului pe piedica armei.

Kikyo Learoy privise şi studiase suficient acea faţă blajină în diferite fotografii existente în arhivele de la *Narcotic Bureau* ca să nu aibă nici cea mai mică îndoială.

Se afla faţă în faţă cu misteriosul Li-Tyang, emanaţie a nu mai puţin misteriosului grup financiar asiatic pe care nimeni nu-l identificase cu adevărat. Fără să vrea, simţi cum i se crispează muşchii. Din clipa în care se hotărâse să lucreze în serviciile paralele ale unei poliţii antidrog, ştia că risca ca într-o zi să se afle într-o astfel de situaţie. Dar dacă acceptase pericolul, scadenţa i se păruse totdeauna că trebuie să fie îndepărtată. Dacă sângele vechilor luptători niponi care îi curgea prin vine o făcea să accepte inevitabilul fără să tremure, ascendenţa celtică o împingea să se revolte că era atât de repede confruntată cu un pericol grav.

Li-Tyang se uita întruna la ea cu ochii lui mici şi mijiţi.

— Nu ştiu cine eşti, murmură el cu o voce blândă şi puţin peltică. Dar pot să-ţi spun că ai fost o imbecilă. Ai intrat la mine spunând că ai fost recomandată de un mort. Pentru că Paul Callari a murit, şi ştiu foarte bine lucrul acesta deoarece a fost omorât din ordinul meu.

Kikyo Learoy simţi că păleşte. Li-Tyang îşi accentua zâmbetul.

— Văd că ai înţeles, zise el, ce înseamnă sinceritatea mea pentru tine. Nu vei pleca vie de pe această ambarcaţiune, dar îţi las să alegi între două moduri de a muri. Sau vorbeşti imediat, şi prietenul meu aici de faţă îţi va trage un glonţ în ceafă… Sau te încăpăţânezi. Şi în cazul acesta…

Se aplecă, apucă o servietă din piele neagră şi scoase din ea un speculum de oţel cromat.

— Te rog, dă-mi cuşca, Féfé, zise el.

Mustăciosul se duse să deschidă o mobilă joasă şi se întoarse ţinând în mână o cuşcă de plasă deasă în care se agita un şobolan negricios, ai cărui ochi mici şi roşii străluceau cu ferocitate.

Kikyo se înfioră. Li-Tyang reluă cu un glas suav:

— În acest caz vom face acest şobolan să intre în pântecele tău cu ajutorul acestui mic instrument. Natural că bietul animai va dori să-şi recâştige libertatea şi nu va avea altă posibilitate decât deschizându-şi un drum… Cu dinţii… Va începe prin a sfâşia uterul, apoi va roade intestinele. Dar asta nu se va petrece foarte repede, aşa că vei avea tot

timpul să vorbeşti. Căci vei vorbi. Din nefericire va fi prea târziu pentru tine. Fiindcă nu mai putem să tragem afară şobolanul, înţelegi…

Chinezul râse scurt şi scrâşnitor, apoi se întoarse spre Féfé Ţiganul a cărui faţă se crispă de o excitaţie sadică.

— Dezbrac-o, zise el! Să nu pierdem timpul!

Încremenită de o oroare imensă, Kikyo Learoy rămase nemişcată, dar simţea că raţiunea i se clatină. Când Féfé o apucă de braţ şi îi strecură lama cuţitului în răscroiala rochiei, avu impresia că în creier i se rupe ceva şi scoase un urlet neomenesc.

*

* *

Strigătul se gâtui brusc şi tăcerea înghiţi parcă ultimele ecouri.

Pierre Griffon tresări. Cei trei bărbaţi se uitară unul la altul. Ascunşi pe jumătate de parapetul cheiului, cei trei discutau cu glas scăzut despre cea mai bună metodă de surprindere a adversarului, când, înăbuşit de grosimea rutului, urletul îi încremenise brusc, cu inima strânsă de o angoasă absurdă. Toţi făcuseră cunoştinţă cu câmpurile de luptă şi cu strigătele provocate răniţilor de durerea fizică.. Dar cel pe care tocmai îl auziseră trăda altceva decât durerea – o spaimă, o groază care îţi îngheţa sângele în vine.

— Dumnezeule mare! făcu Roberto. O femeie!

Fără nimic care să-i justifice gândul, mintea lui Pierre Griffon fu traversată de imaginea tinerei Kikyo Learoy, dar era ceva imposibil. Totuşi se ridică pe jumătate.

— Asta schimbă totul, zise el arătând spre pasarela metalică care lega şlepul de mal. De data asta pornim. Dar fără prostii!

Roberto nu-l mai asculta. Zburase peste parapet şi înainta deja pe pasarelă. Pierre Griffon şi fostul legionar îl urmară, dar cu mai puţină agilitate.

Începuse să sufle un vânt uşor şi luna apăru deasupra acoperişurilor. Pierre Griffon remarcă culoarea ei roşie şi simţi cum i se strânge inima… Astrul, prezisese Kikyo cerea sânge.

Roberto sări pe puntea şlepului cu câţiva metri înaintea tovarăşului lui. Un chinez bătrân ieşi din post ca împins de un arc. Avea în mână un pistol cu surdină şi pe faţa ridată i se putea citi o mare surpriză.

Purtat de elan, Roberto îl izbi pe chinez în plină cursă şi, cu o lovitură, schimbă direcţia armei chiar în clipa în care bătrânul apăsa pe trăgaci. Se auzi un soi de tuşit discret şi glonţul se pierdu pe undeva.

Dar între timp se apropiase şi Boris. Fără să ezite, colosul îl apucă pe chinez de mijloc şi îl aruncă în râu, mai înainte ca Pierre Griffon să-l poată opri. Omul scoase un strigăt slab, imediat înăbuşit de apa

neagră care îl acoperi.

Pierre Griffon luă de jos pistolul cu surdină în vreme ce Roberto, după ce îi şoptise câteva cuvinte lui Boris, se strecura pe bordură, de-a lungul marelui ruf. Era o armă stânjenitoare, dar în caz de nevoie Griffon prefera s-o folosească mai curând pe aceea decât pe a lui.

Totul se petrecea cu o mare rapiditate şi, aproape fără să vrea, Pierre Griffon admira siguranţa şi economia de mişcări a tovarăşilor lui. Erau nişte animale de pradă ce luptaseră multă vreme umăr la umăr şi care regăseau din instinct gesturile de altădată.

Abia dispăruse Roberto după colţul rufului că Boris aşeză în faţa uşii joase o petardă de carieră.

— Adăposteşte-te, şefule! îi strigă fostul legionar.

Deodată ţâşni o flamă mică care dispăru cu repeziciune. Boris făcu un salt într-o parte şi se lipi de scândura acoperişului, forţându-l pe Griffon să-l imite.

Aproape imediat încărcătura explodă cu un fulger de foc şi o deflagraţie mai mult surdă decât răsunătoare.

Fumul încă nu se împrăştiase şi Boris se şi repezise spre păstratul de lumină scos la iveală de uşa smulsă.

— Acoperă-mă! strigă el.

Griffon îl urmă cu pistolul în mână. Aerul mirosea a explozibil şi a praf de puşcă, iar acest amestec special de mirosuri declanşă în el, prin intermediul mecanismului complex al memoriei, o serie întreagă de amintiri pe care le crezuse adormite în meandrele creierului.

Apoi izbucni o împuşcătură care îi risipi fantasmele.

La drept vorbind, comisarul Griffon nu putu să-şi mai reamintească exact scena şi nu păstră în minte decât imagini caleidoscopice şi impresii atât de confuze cât şi precise, aşa cum îţi rămân după un coşmar.

O încăpere lungă cu tavan jos… Un bărbat îndoit înainte care nu era altul decât Féfé Ţiganul şi care ţinteşte cu un revolver… Kikyo Learoy, cu capul pe spate, cu hainele sfâşiate şi cu o lungă tăietură sângerândă care îi bara sânii goi… Kikyo Learoy pe care un bărbat pe care aproape că nu reuşea să-l vadă o ţinea lipită de el, ca un scut, proptindu-i în gât lama unui cuţit… Boris Kalinin cu capul făcut zob de un glonţ, rostogolindu-se pe jos şi întâlnindu-şi moartea care îl aştepta de la ultima luptă… Un şobolan care chiţăie într-o cuşcă de fier.

Griffon făcu un salt într-o parte şi trase din instinct, aproape surprins că nu aude zgomotul detunăturii. Féfé Vitti se roti în loc, dădu drumul la armă şi căzu cu picioarele secerate.

O fracţiune de secundă păru că totul încremeneşte. Kikyo Learoy scoase un strigăt şi Pierre Griffon zări sub braţul tinerei femei gura neagră a unui pistol ce urca spre el, iar el stătea nemişcat, cu impresia

că îşi trăieşte clipa din urmă pentru că nu putea să tragă fără s-o lovească pe eurasiatică…

Apoi se auzi zgomotul neaşteptat al unui geam care se sparse, o cascadă de cioburi strălucitoare, şi Roberlo ţâşni din acoperişul rufului sărind prin tambuchi.

Bărbatul care o ţinea pe Kikyo făcu o mişcare vrând să se îndepărteze şi Griffon recunoscu faţa crispată a unui asiatic… „Li-Tyang" gândi şi ridică arma, dar nu a avut timp să apese pe trăgaci, căci Roberto, cu un singur gest, îşi înfipse pumnalul între omoplaţii chinezului… Kikyo Learoy încercă să fugă şi se împiedică.

Roberto, cu faţa chinuită de groază, se repezi urlând:

— Boris! Dumnezeule! Boris!

Afară se auzi deodată sirena poliţiei care se apropia.

Pierre Griffon îl apucă pe Roberto de umăr, îl trase de pe cadavrul prietenului său şi îl împinse spre uşa spartă.

— Şterge-o, îi zise el cu o voce pe care nici el nu şi-o mai recunoştea, şterge-o… Ai plătit prea mult!

Şi rămase acolo, în timp ce Roberto dispărea în noapte, strângând-o la piept pe Kikyo Learoy care plângea domol pe umărul lui.

În cuşcă, şobolanul cu ochii roşii scotea strigăte mici şi tânguitoare…

X

— Natural, zise Pierre Griffon, „colegii” olandezi erau cam furioşi…

Trecuseră opt zile şi comisarul, întors de la Amsterdam cu trenul de noapte, se afla în biroul divizionarului Charpin care, cu sprâncenele încruntate, îşi răsucea mustăţile. În spatele ferestrelor înalte strălucea soarele.

— Da, continuă comisarul schiţând un zâmbet. Şi am văzut cu ochii mei cum erau gata-gata să mă bage la închisoare. Fostul legionar Boris Kalinin murise, iar Li-Tyang şi-a dat duhul când a ajuns la spital, fireşte, fără să fi spus ceva.

Paul Charpin pipăi după ochelari pe marginea biroului.

— Te-am prevenit, bombăni el.

Griffon nu luă în seamă întreruperea.

— Din fericire, continuă el, există un bilanţ… Mai întâi Van Zwendel a descoperit pe şlepul lui Li Tyang aproape o sută de kilograme de heroină pură, deja pusă în punguţe şi gata pentru distribuire… După aceea, Féfé Vitti – cadorisit de mine cu un glonţ în şold a vorbit… Două zile mai târziu, Van Heist a fost luat în primire la frontiera germană şi a mărturisit şi el, băgând în cofă câteva personalităţi „interesate din punct de vedere financiar” în dublu trafic cu fete şi droguri. Erau amestecaţi chiar şi nişte funcţionari ai poliţiei… Toată treaba asta începuse să atârne greu pentru olandezi, aşa că au preferat să tragă cu buretele peste „iniţiativa” mea. Mai ales că Interpolul şi *Narcotic Bureau* i-au cam scuturat puţin.

Paul Charpin se uită la prietenul lui fără blândeţe excesivă.

— Nu ştiu cum reuşeşti să ieşi din treburile astea cu… urechile întregi, zise el. Dar adevărul e că ieşi! Picard-Lesecq a primit o comunicare din partea americanilor. Ne mulţumeşte pentru ajutorul dat agentului lor Kikyo Learoy şi îţi transmite personal numai elegii. L-a uns l-a inimă pe Picard-Lesecq.

Griffon izbucni în râs.

— Vezi bine că metodele mele nu sunt rele!

— Nu toţi sunt de aceeaşi părere… în toată povestea asta nu spui nicio vorbă despre Roberto. Ştii că judecătorul de instrucţie l-a inculpat pentru uciderea lui Paul Blache şi conta pe olandezi…

— Tocmai, îl întrerupse Pierre Griffon, vârându-şi mâna în buzunar cu un aer detaşat. Îţi aduc înapoi mandatul. Înţelegi, l-am primit prea târziu.

Paul Charpin ridică încet capul şi îşi privi prietenul drept în faţă.

— L-ai primit prea târziu, ai?

Pierre Griffon dădu din umeri.

— Ei da… Se mai întâmpla şi astfel de lucruri… Şi apoi, cred că nu-i displăcea micuţei Kikyo. I-a salvat viaţa şi chiar ceva mai mult. Atunci americanii i-au propus să-l spele de toate păcatele la ei în ţară. I-au oferit un contract în serviciul lor antidrog. Părerea mea e că probabil a acceptat… în orice caz, el şi Kikyo au plecat împreună în Statele Unite. Să ştii că formează un cuplu drăguţ.

Divizionarul tăcu un moment, apoi îşi încreţi mutra de buldog cu un aer arţăgos.

— Da, l-ai lăsat s-o şteargă. Iată ce-ai făcut! Şi acum judecătorul de instrucţie se va ţine de coada mea!

Pierre Griffon nu-şi feri privirea.

— Exact, zise el. L-am lăsat s-o şteargă, şi nu numai că fără el n-aş mai fi stat azi în faţa ta să-ţi povestesc mica mea istorie…

— Atunci de ce?

Griffon schiţă un zâmbet.

— Am să-ţi spun, Paul. Pur şi simplu pentru că prefer să-l ştiu anchetator în America decât puşcăriaş aici. Explicaţia te satisface?

Comisarul divizionar clătină din cap resemnat.

— N-ai să te schimbi niciodată, zise el.

EDITURA

SERIE NOUA

Un telex al Interpolului din Amsterdam, capitala viciului și a drogurilor, o reglare de conturi în plină stradă la Paris, o agresiune inexplicabilă asupra unei tinere care este bătută și violată, iată cîteva date suficiente pentru ca vestitul comisar Griffon să miroase o afacere de zile mari.

"Un bărbat îndoit înainte care tintește cu un revolver... Kikyo Learoy cu capul dat pe spate, cu hainele sfîșiate, cu o lungă tăietură sîngerîndă peste sînii goi... Kikyo Learoy pe care un bărbat o ține lipită de el ca un scut, proptindu-i în gît lama unui cuțit... Boris Kalinin cu capul făcut zob de un glonț, rostogolindu-se pe jos... Un șobolan cu ochii roșii chițăind fînguitor într-o cușcă de fier..."

ISBN 973-9127-17-7

Lei 1570
TL 30
Lei 1600

Observații

[←1]

Cuvânt englez, derivat din termenul chinez „mare prinţ”, care desemnează la Hong Kong un magnat al finanţelor (N.A.).

[←2]

Marginali de tendinţă ecologist-anarhistă. (N.A.)